

Zıfuk izgisi

UFUK ÇİZGİSİ

İzmir Anadolu Lisesi

Öykü-Şiir-Deneme Grubu Çalışmaları-14

ÖYKÜ-ŞİİR-DENEME GRUBU YAZAR KADROSU

Eylül BİNGÜL – Nazlıcan BİRLİK – Nuray H. KARAMAN – Gizem KESKE
Enes SOLMAZ -- Aydilge TURAN -- Çağla AKTAŞ – Begümhan ARAT
İsmail YAVUZ -- Derya DEMİR -- Özge BULUT— Şeyma CANBAZLAR
Nisa Nur EMEN — Simge AKTAŞ — Buse KONUVATANDAŞ—Emine TÜRKÖĞLU
Hande BÜYÜKYÖRÜK-- İpeksu SÖZÜPEK — Yaren AĞDAŞ— Gökben SUBAŞI
Doğa Şimal SANEM— İlayda TAYLAN -- Melis ÇALIŞKAN —Yaren ZINGİL
Enes KAYMAZ—Mehmet SAĞLAM

DİZGİ EKİBİ:

Dizgi Sorumlusu : Aydilge TURAN

İçindekiler ve Öğretmen Yorumları Tasarımı : Oğuzhan ERYILMAZ

KAPAK DESENİ : Buse DÖNMEZ

KAPAK TASARIM:

Didem Gülerer, Resim Öğrt.

ÖYKÜ-ŞİİR-DENEME GRUBU REHBER ÖĞRETMENİ:

Tolga BAŞARI, Türk Dili ve Edb. Öğrt

.*Bu kitap; Nisan 2005 tarih 2569 sayılı Tebliğler Dergisi’nde yayımlanan “Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim ve Orta Öğretim Kurumları Sosyal Etkinlikleri Yönetmeliği”ne göre hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

BAŞLARKEN

İÇİNDEKİLER

Eylül BİNGÜL

s. 1-25

Alev-i Siyah
Ayaz
Bahar
Belki
Ceset
Çakır
Çocuk
Deniz köpüğü
Hav Hav
İçindeki Ben
Kaptan
Kırlangıç
Mahkûm
Mavi Gece
Mavi Kalp, Turuncu Beyin
Mavi-Siyah
Mehmet'im
Ölüm Işığa Uzanmış
Rengin
Uçurum
Umutların Umutsuzluğu
Yerdeki Kan
Misafir
Yabancı

Nazlıcan BİRLİK

s. 26-29

Af
Yorum

Nuray H. KARAMAN

s. 30-43

Kıl
Oyuncak Bebek
Son Var
Şehidim
Tam Bir Yarım
Uzun Oyun Parkı-5 Oyuncak: Dünya

Gizem KESKE

s. 44-50

Ölü Duygular
Geçmiş ve Geleceğin Habercisi

Cehennem Kedisi ve Kanarya

Enes SOLMAZ

s. 51-72

Bale
Ölüler
Çiçekler
Kuğu Gölü
Monolog Tiyatro

Aydilge TURAN

s. 73-78

Bulut Şövalyesi
Fluctuat Nec Mergitur
Gibang'ım
Nemo Est Liber Qui Corpori Sevit
Sed Lex Dura Lex

İsmail YAVUZ

s. 79-87

Bazen
Masumane Anlamlar
Devirdaim
Dehliz
Senli
Yeraltı Uçakları
Aşçı Şair
Soda Şişesine Şiirler Yazmak

Çağla AKTAŞ

s. 88-98

Arayış
Farklılık
Kaybetmek
Mücadele
Son Kezmiş Gibi
Tutkuyla Yaşamak
Vazgeçiş
Yarım Kalınmışlık
Yaz
Yüzleşmek

Begümhan ARAT

s. 99-112

1
2
3
4
5
6
7

8
9
10
11

Derya DEMİR

s. 113-136

Güz'e Methiye
Bencilliğin Manzarası
Hasret
Zarif'in Mürekkebi
Biya
Misal: Üstad
"A" Kadar Yalnızım
Safi Aşk
Son Yalnızlık
Güz
Milena'ya Sevgilerle
Gibi
Antika Panjurlar
Korkar Şair
Gençliğimizin Mozaiği
Karalama Şiir
İlhamın Şükrü: Güz
Melodisi Aşktan
Darağacı
Eksik Reçete
Selam Olsun
Hazannüma
Hoş geldin

Özge BULUT

s. 137-149

Benim Ustalarım
Gitmek
Mehmet'im
Milyonlar
Renkler ve Kadın
Vatan Sağ Olsun

Şeyma CANBAZLAR

s. 150-153

Kalbimsin
Ölüm Sessizliği
Gazzeli Çocuk

Nisanur EMEN

s. 154-164

Boşuna
Dikenli Teller
Hissizlik Denizi

Yalnızca Yalnızız
Yaralı
Âdemoğulları
Ahbap
Umut Açılıyordu Ruhuna Küçük Kız

Simge AKTAŞ s. 165-169

Beş Karamel
Duvar
Giderken
Kuyu

Buse KONUVATANDAŞ s. 170-174

Geceye Az Kalmıştı
Sevgili Günlük
Yalan

Emine TÜRKOĞLU s. 175-181

On Yedisinden
Hayatımın Cüssesi
Motor Sevdası
On Yedisinden

Hande BÜYÜKYÖRÜK s. 182-186

In Time
Kadınlar Günü Gelirken
Klişe

İpeksu SÖZÜPEK s. 187-188

Kara Şövelye'ye Aşık Kalmanız Dileğiyle

Yaren AĞDAŞ s. 189-194

Dört Mevsim
Parçalanın Hayaller
Hayatın Hesabı
Siyah Yaşam

Gökben Subaşı s. 195-201

Aslanağzı
Derin Savaş
Güz'ce
İç Ses
Seyr Ü Hayat
Şair Dili

Doğa Şimal SENEM s. 202-205

Ziyan
Suskunluğun Buluşturdukları

İlayda TAYLAN s. 206-209

Merhaba Kardeşim
16 Yılım

Melis ÇALIşKAN s. 210-213

Gone Girl (Kayıp Kız)
Karmakarışıkız
şirince

Yaren ZINGİL s. 214-216

Canım Ailem
Çandarlı

Enes KAYMAZ s. 217-218

Tonton Dedem

Mehmet Sağlam s. 219-221

Tahmis-i Gazel-i Nedim

Başlarken

Seneler önce üç öğrencinin kararlı, istekli ve üretken katılımlarıyla bir kıvılcım yakarak oluşturduğumuz “Öykü Şiir Deneme Grubu”nun on dördüncü kitabını elinizde tutuyorsunuz.

O yıldan bugüne kalıcılaşan, gelenekleşen bir yapıya dönüştü çalışmamız. Sınıf seviyesi, devam zorunluluğu gibi kıstaslarımız olmadığı için farklı yaş gruplarından, farklı bakış açılarından, farklı ilgi ve yetenek seviyelerinden, birçok öğrencinin katılımı ve katkıları oldu kitaplarımızda.

Tek kriterimiz “Yazmak” ya da “Yazılanları değerlendirmek”ti. Müthiş etkili, gelişmiş cümlelerle oluşturulmuş metinler değildi giriş biletimiz. Yazmaya gönüllü olmak ve yazmayı değerli bulmak yeterliydi. Hâlâ bu ilkeyle hareket ettiğimiz için varsa aranızda bireysel yazma çalışmaları olan, gelecek yıl sizleri de beklediğimizi belirtiyim yeri gelmişken.

Çalışmalarımızda üretilen metinler; tarafımca okunup kurgu, plan, üslup, etkileycilik, bütünlük, ifade doğruluğu, özgünlük, yazım noktalama açılarından değerlendiriliyor sonra grup toplantısında diğer öğrencilerimizin değerlendirmelerini alıyoruz. Yani “Eser” okur gözüyle buluşuyor ilk kez, böylelikle metin eleştirisi yönümüzü kuvvetlendiriyoruz.

Yazarımız eserini yapılan eleştiriler ve yönlendirmeler doğrultusunda geliştiriyor. “Tamam” notunu alıp yayımlanabilecek eserler arasına seçilene kadar yeniden, yeniden yazıyor. Böylelikle metnin en üst seviyeye ulaşmasını, yazarımızın da daha iyiye ulaşma arzu ve becerisinin gelişmesini hedefliyoruz.

Tamam notunu alan eserlerimiz yıl sonuna kadar birikiyor ve mayıs ayı başında, dizgi ekibimize, dosyalar halinde belleklerle metinleri teslim ediyoruz. Dizgicilerimiz, kararlaştırılan yazı karakteri ve puntoyla kitabın sanal halini oluşturuyor. Yazarlarımız hakkında, onların özgün yönlerine dair benim yorumlarımı da ekledikten sonra sanal kitabı, basım için okul idaremize teslim ediyoruz.

Kitabımızın duyarlı, düşünen, gözlemleyen bir öğrencinin zihninden başlayıp cümlelerine , oradan da sanal ortama ve kağıda dönüşme macerasını anlattım. Biraz da, yazan ama kimseye okutmayan, ya da yazmayı düşünen ama vakit ayırmayan varsa aranızda, onlara bir davetiye göndermek istiyorum.

Siz de “Düşünüyorum o halde varım.” demek istiyorsanız. Duygularınızı, duyarlılıklarınızı, gözlemlerinizi, düşüncelerinizi, konuştuklarınızı, sustuklarınızı yazmak istiyorsanız bize katılın.

Düşüncelerinizin sistemleşmesini, yazılı ifadenizin gelişmesini, en doğru, en etkili, en özgün cümleye doğru ilerlemeyi istiyorsanız bize katılın.

Tüm anlamsızlıkların ortasında “Üretmek” hayata anlam katmaktır, sıradanlaşmamak, kendinizi keşfetmek, unutulmuş ve savrulmuş anlar içinde unutulmayacak bir anlam kazanmak istiyorsanız bize katılın.

Bu etkinlikler sırasında eleştiri yönünü sistemleştirip metodu kavrayan ve çalışmalarımızın dışında da metin eleştirileri yapan arkadaşlarımız oldu. Eylül gibi.

Abilerinin yanında daha dokuzuncu sınıfta uyaklı şiirlerini okuyup üç yıllık müthiş bir gelişim ve atılımla “Şair”lik payesini birincilikleriyle taçlandıran gençlerimiz de oldu. Şimdi avukat olan Tamer gibi.

Serkan, yazma becerisini mesleğine dönüştürdü, reklam yazarı oldu. Fırat, yarı roman niteliğinde öyküler yazardı , şimdi öğretim üyesi olarak makaleler yazıyor ama kurmaca becerisini görsellikle birleştirerek senaryosunu kendi yazdığı filmler de çekiyor .

Yani akademik hayatınızda size katkıda bulunacak özgüven ve cümle kurma becerisine doğru birkaç adım atmak istiyorsanız siz de yazın.

Az okuyan bir toplumda şu anda bu cümleyi okuyorsanız, okuyan nitelikli azınlık içinde olduğunuz için size sesleniyorum: Yazın. Yazın ki harflerinizi tarihe not düşsün.

Sizleri öykü ve şiirlerle baş başa bırakırken duyarlılık, özgünlük ve cümle ustalıklarıyla eserimizin temelini oluşturan yazar ve şair kadromuza; dizgimizi tamamlayan özverili bilgisayar uzmanı Aydilge Turan'a, öğretmen yorumlarını ve içindikiler bölümünü yazan Oğuzhan Eryılmaz'a; kapak desenimizi çizen Buse DÖNMEZ'e; eserimize yeteneğiyle estetik kazandırarak kapak tasarımımızı yapan Değerli Dostum Resim Öğretmenimiz Sayın Didem GÜLERER'e; çalışmalarımızdaki destekleri için sayın müdür yardımcılarımıza ve basım aşamasını çözümlleyen Okul Müdürümüz Sayın Selamettin DEMİRHAN'a içten teşekkürlerimi sunarım. Saygılarımla.

Tolga BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

EYLÜL BİNGÜL

Üç yıllık Öykü Şiir Grubu yolculuğunda hemen hemen her türü denedi Eylül. Kısa denemelerle başladı önce. Kendi hayatından yola çıkarak duygularını damıttığı genellikle uzun bir paragraf halinde olan düşünce yazılarıydı bunlar.

Sonra “Çanakkale” gibi olay temelli, belirgin ana düşüncesi olan öyküler kaleme aldı. Gerilim motifli, heyecan merkezli fakat imgelerle de beslenen öykülere adım attı. Bu sırada şiirde beş on dizeyi aşmayan imgeli, özellikle renk imgeli şiirlere yöneldi. En çok da bu tarzda eser verdi. Son şiirlerinde şaşırtıcı ya da mizahi yönü olan bir bakış açısı geliştirdi.

Kısaca sürekli yazan, sürekli arayan, bulduğuyla yetinmeyen bir tarzı var Eylül’ün. Bu arada eleştirmen olarak da yetkinleşti. Okunan metinlere dair benim düşüncelerimi benden önce söyleyebiliyor. Hatta arkadaşlarının yazdıklarını da değerlendiriyor ders aralarında. Verimli bir yolculuk geçirdin Eylül. Kalan duraklarında da yolun açık olsun.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

ALEV-İ SİYAH

Bu dünyada belki de bana en tanıdık gelen yüz ve bedene sahipti hiç tanımadığım bu ruh. Konuşması, hareketleri, hisleri benim tanıdığım gibi değildi; sanki gözlerimi kapatsam hiç tanımadığım birini dinleyecektim. Tüm bu çelişki ve tuhaflıklara rağmen, onca yıla, onca yaşanmışlığa rağmen hâlâ aynı olan cangöbeği kırmızı dudaklarına dalıp gitmişim yine ilk günkü gibi.

Hiç unutmuyorum o anı, bana ilk bakışını, ilk dokunuşunu, ilk aşkı, en büyük tutkumu... Çekip gidişinin ardından yıllarca onu arayıp durmuştum. Hiç aklıma gelir miydi bu şekilde karşılaşmak? Hiç sanmıyorum. Belki ömrümün sonuna kadar onu bir daha göremeyeceğimi sanmış olabilirim veya bir umutla günün birinde belki bir sergide karşılaşırız demişimdir içimden, ilk günkü gibi...

Fakat eminim ki bu son günlerimi yaşadığım hastane odasında, uğruna sayfalarca şiir yazdığım kadının başucumda bekleyeceğini aklımın ucundan dahi geçirmemişim. Son günlerim, belki de ilk günlerim... Hayatımda ilk defa sevdiğim kadına baktığım ilk günüm... O cangöbeği kırmızı dudaklarına, gök siyahı gözlerine ilk dalıp gidişim... İçimden ona bestelediğim yüzlerce şarkıya ilk söz yazışım... Bu ona ilk aşık oluşum.

Son umudum, ilk aşım, en büyük tutkum... Kar Tanesi sevgilim son günümde yine yalnız bırakmadın beni. Bu hayatı terk ederken bir tek sana veda etmekte zorlanacağım ama bil ki Gün Tanem ben hep senin yanındayım.

Elveda Alev-i Siyah'ım...

AYAZ

Küçük bir midilli
şaha kalktığında,
Yarım dünya
uyandı,
yeni güne.
Yeni bir kış başlıyordu,
Kuzey yarım kürede.

Bir kurt sürüsü
uluduğunda,
Sibirya
karlar içinde.
Yeni bir dolunay haftasıydı,
Kuzey yarım kürede.

Tilkiler,
karlı yüzeyi
kazıdığında;
Kış hakim oldu,
Sibirya'ya.
Jack Frost
burada yaşamalıydı,
Kuzey yarım kürede.

BAHAR

Bir karınca olarak gelseydin dünyaya, minicik, ufacık fakat her bacağında bin marifet...

Kendinden on kat daha ağır yükü taşıyabilmene rağmen bir damlacık suda boğulabileceğini bilmek belki de daha ağır bir yük o küçücük kalbine...

Bir yeşil olsaydın erik ağacının dalında, mesela bizim aşağıdaki erik ağacında bir yaprak olsaydın. Tüm yaz sıcağa direnip ağacı yemyeşil renklendirmene rağmen bir sonbahar rüzgarında uçup gideceğini bilmek belki de aha koyu bir renk o yemyeşil bedenine.

Bir papatya olsan, uçsuz bucaksız çayırları süslesen sarı-beyaz renginle. Rengarenk çiçeklerin arasında bile kendini belli etmene rağmen bir genç kız tarafından platonik aşk kurbanı olacağını bilmek belki de diğer renklerin arasında kaybolup gitme sebebi bembeyaz yapraklarının.

Bir kelebek olsan, kanatlarını perilerin boyadığı. Rengarenk çiçekleri dolaşsan, amaçsızca gezsen, sadece bir haftalık ömrünün olduğunu bilmek belki de yaşamı dolu dolu yaşamak için yeterli o desenli kanatlarına.

Küçücük bir gülümseme olsaydın yeni doğmuş bir bebeğin dudaklarında, tüm görenleri gülümsetebilecek güce sahip olsaydın, bebek büyüdüğünde yerini gözyaşına bırakacağını bilmek belki de ağlatmana yeterdi tüm dünyayı...

BELKİ

Bir yağmur damlası
çaldığında pencereni,
belki gözyaşımıdır
üst kattan damlayan.

Bir kar tanesi
düştüğünde rüyalarına,
belki hüznümdür
eski anılardan süzülen.

Bir yaprak
filizlendiğinde ağaçta,
belki umudumdur
hayallerimden yansıyan.

CESET

Havadaki yoğun sis tabakasına aldırmandan yalpalayarak ilerlemeye devam ediyordu. Bir sokak lambasının cılız ışığının altında çöktü dizlerinin üstüne, kaldırdı kafasını, gri bulutların haykırışlarına kulak verdi. Bulutların gözyaşları mazgallardan akıttı ellerindeki koyu kırmızı sıvıyı. Yavaş yavaş aktı sokağı kırmızıya boyayarak mazgallara doğru...

Son bir umut kalktı ayağa, çöktü dizlerinin üzerine, uzandı yere bilinçsizce, loş ışığın altında daldın sonsuz uykuya...

Bir yıldız kaydı sis tabakasını delerek, bir kurt uludu sessizliğe meydan okuyarak, sokak lambasının cılız ışığının altında cansız bir ceset uzandı boylu boyunca gözleri açık, sokağa aktı kanı, katili evde sıcak çikolatasını yudumlarken...

ÇAKIR

Birkaç mor süzüldü
dudaklarından,
Daha sonra gözlerinden
bir damla mavi.
Sarı sarı bakıyordu,
daha önce
hiç böyle
görmediğim
yeşilleri.

Kızdı, şı, şı,
üzgündü,
kırgındı belki.

Belki de
her zaman turkuaz
veya eflatun.
Yeşillerinden
maviler süzülürken
hâlâ kırmızı kalabilen.

ÇOCUK

Maviye koş çocuk,
kırmızıyı bırakarak
ardında...
umut ol
bulutlara...
Eflatunu sev çocuk
moru aldatarak
umursamazca...
umut ver
günbatımına...
Turkuaz ol çocuk,
yeşilliğinden sıyrılarak
kurtulurcasına...
umut al
denizden...

DENİZ KÖPÜĞÜ

Mavilerinden
ver bana...

Can ateşim
sönmüş,
mavilerinle
yak beni...

Ruh güneşim
batmış,
mavilerinle
ısıt içimi...

Yıldızlarım
kaymış,
mavilerinle
dile beni...

Sensiz
olmuyor,
mavilerinle
sula ruhumu...

Deniz köpüğüm,
mavilerinden ver bana.

HAV HAV!

Köpekleşelim,
özgürce koşalım;
çimlerde
yuvarlanalım.

Bu acımasız
dünyada,
bir sen
bir ben
hadi köpekleşelim.

Dert yok,
tasa yok;
varsa bir kap yemeğin
hadi köpekleşelim.

Geçen arabalara
havlamak seninle ve
bir ağaç
gölgesinde,
uyuklamak
pirelerimle,
hadi köpekleşelim.

İÇİNDEKİ BEN

Bir çiğ tanesi
düştüğünde
kalbindeki yaprağa,
için benimle dolsun.

Bir sevgi kıvrıntısı
canlandığında
kalbinin en derininde,
ilk aklıma gelen,
benim adım olsun.

KAPTAN

Güneşi düşünün ufuk çizgisinin hemen üstünde
Şimdi de dört bir yanı denizlerle çevrili,
Bir demir parçasının içinde bir takım insanlar...
Şimdi hepsini unutun.

Bir kaptan düşünün dümenin başında
Şimdi de dört bir tarafı denizlerle çevrili,
Bir demir parçasının içinde bir takım insanlar...
Şimdi hepsini unutun.

Bir insan düşünün güneşin tam üstünde
Şimdi de dört bir yanı denizlerle çevrili,
Bir demir parçasının içinde bir kaptan...
Şimdi hepsini hatırlayın...

KIRLANGIÇ

Ekimin son günleriyse eğer
kasımı beklediğindendir;
sevdami dağa,
taşa haykırmayışım.

Eğer ekim bitiyorsa,
aşk zamanıdır
kırlangıçların.

Kasım geliyorsa dörtlüme,
aşk bekleyemediğindendir.

Aşk beklemediğindeyse,
kasımda aşk başkadır sevgilim.

MAHKUM

Güneş saygıyla durduğunda,
Boyun eğdiğinde ay
tüm buyruklara,
Yıldızlar kaçırsın zindanlara.

Bir damla yağmur düştüğünde,
Savrulduğunda birer yaprak
Tüm ağaçlardan,
Bahar hapsolür düşlere.
Eline bir kitap aldığında,
Oturduğunda pencerenin önüne
Bir fincan kahveyle
Yalnızlık hakim olur evrene.

Birkaç nota duyduğunda
Çaldığında güzel bir müzik
Kalbinin en derininde
Kelebekler uçtuğunda
Karnının içinde
Evren teslim olur aşka.

MAVİ GECE

Kocaman bir gece,
birkaç yıldız;
paslanmış,
altı çelik telden
çıkan tıngırtı,
Bir ucuz gitar ve
bir garip Mavi...

MAVİ KALP, TURUNCU BEYİN

Sabah uyandığım da benim dışımda her şey normal gibiydi, peki ya ben? Akşam uyumak için gözlerimi kapatmamın hemen ardından uykuya dalışım ve daha sonra gördüklerim, sahi rüya mıydı onlar?

Sanki bir renk cümbüşünün ortasıydım. Kanatları yağlı boya tabloları andıran kelebeklerin fotoğrafları vardı duvarlarda. Yağlı boya tabloların çıkış kaynağı zaten fotoğraflar değil miydi?

Renklerin arasına sıkışmış bir beyaz kağıt gibi hareket etmekten çekiniyordum. İlerideki mavi boyalar beni çağırıyordu adeta. O an tüm beyazlığımı geride bırakarak mavilere doğru atıldım. Her tonu vardı sanki, açığı-koyusu, hepsi... Onlara dokunmak, hepsini hissetmek istedim fakat unuttuğum ufak bir beyazlık vardı.

Avucuma aldığım maviler yavaş yavaş kayboluyordu, yok olmaları imkansızken nereye gidiyorlardı? Avucumdaki mavi boyalar tükenince tekrar almak için ellerimi uzattım fakat maviler gitmiş onların yerini yeşiller almıştı.

Mavilere olan, yeşillere de olacak mı merak ettim. Avucuma biraz fıstık yeşili aldım ve sonuç yine aynı... Nereye gidiyordu bu boyalar?

Aradan biraz zaman geçmişti yeşillerden sonra sırayla diğerlerinde de oldu bu garip kayboluş; sarılarda, kırmızılarda, turuncularda, pembelerde, kahverengilerde ve hatta siyahlarda...

Arkamı döndüğüm an boyaların nereye gittiğini anladım. Arkamda kocaman bir ayna vardı ve tüm iç organlarımı gösteriyordu. Masmavi kalbimi, kırmızı safra kesemi, yeşil karaciğeri, turuncu beynimi, siyahlı-grili midemi, hepsini işte hepsini gösteriyordu...

Bunun bir rüya olmasını diledim, zaten uyandığım da tüm olanları rüya sandım ta ki aynaya bakana dek...

MAVİ-SİYAH

Bugün vazgeçtim her şeyden,
günden, güneşten, denizden...
Hatta senden bile
ve tabii kendimden...

Gün ışık alsa içimden
renge bürünse bir umut,
Bürüneceği tek renk
geceden bile daha siyah...

Belki çok az mavi
kalbimdeki ,
umut kırıklıklarını
silmeye çalışan
denizin mavisi
fakat asla
daha fazlası değil...

MEHMET'İM

Kim bilir
Kaç ay,
 kaç yıl,
 kaç memleket sürdü
Ruhunun kana bulanışı.

“Varım, yoğum
 anam, babam
 bacım, kardeşim
 Anadolun, vatanım.”
Diye diye can verdi Mehmet'im.

Son nefesi, bir ömrü
 doğumu, ölümü
 ilk sevdası, son sözü
Çanakkale toprağı
 Mehmet'imın yatağı.

Topraktaki kan
 Mehmet'imın kanı
 bayrağımın alı.
Çanakkale toprağı
 Mehmet'imın vatani.
Vatan sevdası
 Mehmet'imın davası
 Bu dava, memleket davası.

“ÖLÜM İŞİĞİ UZANMIŞ”

Güneş doğudan doğarsa bir sabaha karşı
ölüm çağırır bir yalnız baykuşu.
Var sayarsak güneşin batıdan doğduğunu,
kavuşur baykuş sonsuz yaşama.
Lakin batarsa güneş doğudan bir akşamüstü,
ölüm çağırır bir yalnız baykuşu.
Var sayarsak güneşin batıdan doğup, battığını,
ne güneş kalır geriye ne de baykuş...

RENGİN

Bir kuş olsa avuçlarında,
 rengi ateşe çalan.
Kafese koysan kül olsa,
 çıkarsan kafesten
 dalga dalga sel olsa.

Bir kuş olsan avuçlarında,
 rengi okyanusa çalan.
Kafese koysa toprak olsan
 çıkarsa kafesten
 alev alev yangın olsan.

UÇURUM

Şiir gözlü sevgilim
 bu maviler sana.
En derinine kadar
 yaşadığım okyanusum.
Arındığım günahlarımın sebebi,
 lodos saçlı sevgilim.
Vaatlerin en küçüğü
 sevgim,
 ve en büyüğü
 sevdam.
Yakamoz bakışlı sevgilim
 bu denizler sana...

UMUTLARIN UMUTSUZLUĞU

Bir balerin kadar narindi gülüşü, bir kelebek kadar masum... Umutluydu bakışları, umutsuzlukların verdiği umutla yaşıyordu hayallerini. Bir sahne düşlüyordu, büyük olmasa da olurdu. Ona yetecek bir sahne istiyordu...

Eskiden birer tırtıldı sanki, solucanla karıştırılan. Çok uzun zaman olmadı renklere boyanalı. Pembe, sarı, mavi... Fakat asla yeşil değil. Kanat çırpı umutsuz mutluluklara, yoruldu kanatları, durdu bir papatyanın yaprağında. Beyazların içinde fark etti renklerini, kaderini. O; umutların umutsuzluğu, mutlulukların mutsuzluğu...

Tekrar kanat çırpı, bu kez iyi olsun bir şeyler diye. Kendisi iyi değilse bile, başkaları iyi olsun diye. En kötüsünün o olduğunu bilmeseler bile, sonsuza dek unutsunlar diye. Sonsuzluğa kanat çırpı, son kez olduğunu bile bile...

YERDEKİ KAN

Adeta yağmur sonrasındaki, orta boy su birikintisini anımsatıyordu, tek farkı su olmamasıydı. Rengini koyulaştıran asfaltı kaplamıştı birikinti. Etraftaki kaçışan insanlara rağmen bir takım kimseler bakmak için yaklaşıyordu birikintiye, sonra uzaklaşıyordu. Midesi bulananlar, çığlık atanlar, koşuşan kalabalık, gelen polis, giden ambulans...

Olay nasıl olmuştu kimse bilmiyordu. Etrafta söylentiler, her kafadan bir ses, farklı düşünceler. Nasıl böyle bir şeye teşebbüs edebilmişti, kolay mıydı bir insana zarar vermek veya düşündüğümüz kadar zor değil mi en yakın arkadaşına elindeki bıçağı, gözünü kırpmadan defalarca saplamak. Sonra oturmak kaldırımda, elleri başının arasında, düşüncelere dalmak... Kolay mıydı, zor muydu? İçinden çıkılamayacak bir kaos.

Her tarafta sesler, beynimin içinde uğultu, şu kaldırımda oturan bizim yan komşu. Elindeki ne onun, bu kalabalık niye, herkes niye koşuşuyor, yerdeki ıslaklık da neyin nesi, yağmur mu yağdı, ne zaman yağdı? Kırmızı yağmur yağmaz ki, karnımdan yere süzülen de ne öyle, yerde yatan benim bedenim mi, belli ki yeryüzüne yağın yağmur değil, benim kanımmış düşlerine yağın, bundan sonra onun da kabusu olacak yerdeki kan. Siyahı saymazsak kabuslarını kaplayan... Zaten ne zaman saydık ki siyahı, sözde bembeyaz varlığımız içinde.

MİSAFİR

(...)

Oturduğu koltuğa iyice sinmişti. Dayanamadı, kapattı videoyu. Neden böyle bir şey izlemek istemişti. Cevabını kendisi de bilmiyordu. Tek istediği o yatağa gitmemekti. Gece gelecek olan misafirini bekletebildiği kadar bekletmek istiyordu. Bir süre sonra pes etti. Ne kadar kaçarsa kaçsın misafir gelecekti, biliyordu.

Kalktı yatağına gitti. Üzerini bile değiştirmeden uzandı yatağına çok geçmeden gelmişti misafiri, kafasını 107 derece çevirmiş yatakta uzanan bedene dikmişti simsiyah gözlerini. Arada pencerenin camı olmasına rağmen misafir, onun korkusunu hissediyordu.

Haftada bir gelen misafir yıllardır çarşamba gecesi geliyor, gece botu pencerenin önündeki mermerde bekliyor, gözlerini ona dikip gece boyu uyutmuyordu. Çarşamba geceleri kabusu olmuştu.

İlk zamanlar odasındaki televizyonun aniden açılması, kapıların kilitlenmesi ve korku filmi izlemek zorunda kalması gibi doğaüstü olaylarla başladı bu misafirlik. Sonraları bir yöntem denedi ve başarılı oldu. Her çarşamba farklı bir korku filmi izliyor sonra yatağına gidiyor ve misafirin rahatsız edici bakışları arasında huzur bulmaya çalışıyordu. “En azından filmi ben seçiyorum.” diyerek kendini teselli ediyordu ama o kadar basit değildi.

Misafiri her çarşamba gecesi onun beynini ele geçiriyordu sanki. Sabaha kadar tek tek beyninin her hücrelerini kemiriyordu bakışları.

Ev, mahalle, şehir hatta ülke bile değiştirmişti, birçok doktora gitmişti ama bir çözüm yolu bulamamıştı. O gece beynini bir yandan da düşünceler kemiriyordu. “Yeter artık!” dedi kendi kendine, artık dayanamıyordu. Kalktı yataktan, çekmecesinden çıkardı baba yadigarı altıpatları, dikti gözlerini misafirin simsiyah gözlerine, dayadı namluyu başına fakat öldüremezdi kendini...

Daha ne olduğunu anlamadan odanın içine düştü cansız baykuşun bedeni, misafirini öldürmüştü. Kendi ölmek için misafirini öldürmüştü. Fakat kendi sonunun yaklaştığını henüz bilmiyordu.

YABANCI

Günaydın ay, günaydın yıldızlar, günaydın gece ve son olarak da günaydın tüm siyahlarını etrafına toplamış karanlık benliğim. Uyandığım bu yeri tanıyor muyum? Sanki çocukluğumun geçtiği ev gibi, yok yok orası iki odalı bir harabeydi; sahi ne oldu orası, yıktılar mı dört duvarla beraber tüm çocukluk anılarımı. Oyuncak bir araba almıştı babam bana, daha 5-6 yaşlarındaydım; aynı pencereden gözüken şu dışarıdaki arabaya benziyordu sadece daha bana aitti. Bir ablam vardı ben o yaşlardayken, sonra evlendi, yurt dışına gitti. Boşandı dedilerdi bir ara ama kurtulamamıştır o izbandut gibi heriften. Zaten çok sık haber alamazdık, cep telefonları mı vardı o zamanlarda. Şu anda var da ne işe yarıyor sanki yıllardır duymadım ablamın sesini. Pek anlamam teknolojiden, sevmem de zaten. Bir baş ağrısıdır başladı yine, kurtulamadım gitti şu sinüzitten. Neyse biraz uyuyayım bir şeyciğim kalmaz.

Günaydın güneş, günaydın bulutlar, günaydın masmavi gökyüzü ve son olarak da günaydın tüm umutlarını kuşanmış aydınlık benliğim. Uyandığım bu yeri tanıyor muyum? Ah tabii ki geçen hafta taşındığım yeni evim, nasıl da yabancı geldi bir anda. Çocukken de olurdu ablamla beraber oturup dakikalarca gülerdik. Babamın yokluğunu ablamla telafi etmeye çalıştım yıllarca O da erken bıraktı beni; gencecek yaşında, bir kaza da bırakıp gitti. Sonra büyüdüm ben de ve ondan sonraki her sabah, her gece, her uyandığım ev bana benden daha yabancı. Alışamadım yokluğuna...

Hoş geldin abla, biz de senden bahsediyorduk Ayla'yla. Sahi niye bu kadar geciktin, ekmek almaya gitmiştin. Ama biz yemeği yedik galiba sofrayı da kaldırmışız. Geç otur şöyle Ayla'nın yanına. Ayla, Ayla nereye gitti az önce buradaydı neyse ne diyordum ben. Başım diyorum, başım yine ağrımaya başladı. İlaçlarımı içmedim yine, ah bu sorumsuz ben ne yapacağım kendimle. Neyse biraz uyuyayım hiçbir şeyciğim kalmaz. Sana da iyi geceler Ayla...

NAZLICAN BİRLİK

Nazlıcan, hepimizin dikkatsizce yürüdüğü sokaklarda, farklı bakış açısıyla yürüdü. Canlı, cansız tüm varlıkların özgün değerlendirmelerini ortaya çıkaran öyküler yazdı. Birinci kişi anlatıcılı eserler de yazdı 3. Kişili anlatımı da tercih etti. Anlatım farklılaşsa da ince ayrıntıları yakalama becerisi, duyarlılık, psikolojik tespitler, ifadelerin hiç kullanılmamış benzetmelerle somutlaştırılması farklılaşmadı. Kalıbı öykü olan şiirler yazdı diyebiliriz. Çünkü renkler nesnelere onun cümlelerinde kusursuz imgelere dönüştü.

Okumak onun hayatında önemli bir yer tutuyor. Tür, konu ayırt etmeden okuyan verimli bir okuyucu. Hayatı, haykırarak ya da boş konuşarak yaşamadığı için suskunluğuna kazandırdığı gözlem becerisini cümlelerine başarıyla yansıtıyor. Kendisi, cümleleri kadar duyarlı; cümleleri kendisi kadar özgün olan Nazlıcan bu yıl il çapında bir öykü yarışmasından mansiyon ödülü aldı. Gelecekte kaleminin becerisi hayatına yön verecek...

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

AF

Eğer ben ölürsem, ailemden biri ölürse, annem, babam ölürse, kardeşim ölürse, komşumuz ölürse, hatta ve hatta komşumuzun yakını ölürse ve bakkalımız, manavımız ölürse, öğretmenim ölürse, sevdiğim ölürse üstelik evcil hayvanlarım ölürse, birileri ölürse, çünkü onları seviyorsam, bitkim ölürse, balığım, kuşum ölürse, eşeğim ölürse ve dedem ve zürafam da ölürse, teyzem ölürse, halam, dayım, amcam, kuzenim, yeğenim ölürse, birileri mutlaka ölürse, sevmiyorsam da öyle ölürse, uzaktan bir tanıdığım ölürse, tanımadığım ölürse, her zaman yokuş yukarı çıkmaya çabalayan adam ölürse, pazar günleri çöpleri karıştıran adam ölürse, şuursuzca üçüncü kattan aşağı atılmış balık ölürse, kurumuş daldaki yaprak son nefesini kendini aşağı düşürmek için verirse, otobanda tekerleklerin arasında öylece ölürse bir hayvan, duyarsam birinin ölüm haberini ya da küçük çocuğun parmakları arasında ölürse karınca, bir silahın ucunda, bıçağın sapında, ipin solunda, caddenin ortasında, midenin kenarında, kalbin şuracığında ölürse biri, yığılarak ölürse insanlar, içlerindeki çocuklar ölürse ve çocuğum ölürse, çünkü çocuklar da ölebilir, yakından bir tanıdığım eğer ölürse... Biri ölmüşse eğer, arkadaşın yanına gelip der ki: “Arkadaşım, senin bir şeyin öldü. Başın sağ olsun, iyi olmanı temenni ediyorum, taziyelerimi iletiyorum, toprağı bol olsun, sıkma canını, her şey geçiyor elbet, ben yanındayım, Allah günahlarını affetsin, birlikte gideriz mezarına, ben dururum yanında, iyi biri idi ölen, unutmayacağız onu, nasılsın şimdi?” der, öper ve sıkıca sarılır.

Arkadaşımızın kendisi ölürse ama yanımızda olan bir arkadaşımız olmuyormuş.

Bir istek oluyormuş. Ayaklarının baldırından bileğine kadar yanışını hissedeceğın kadar bir koşma isteğı.

Aptal!

Şimdi kime başın sağ olsun diyeceğim? Sahiden soruyorum. Arkadaşım yamacıma gelir, ellerimi tutar bana ikinci sınıf bir çocuğın ezberinden derdi bunları her gün. Ama ben kime diyeceğim? Arkadaşımızın kendisi ölürse kimseye gidemiyormuşuz. Başın sağ olsun tam olarak ne demek ve işlevi nedir? Kime, nasıl denir? Arkadaşım ölmüşse, kendine baş sağlığı dileyebilir mi? Öldüm ama yanındayım, toprağım bol olsun, Allah affetsin, mezarıma tek yürürsün ama yanında

ben yine olurum, diyebilir mi? Kendine sarıl, şöyle bir güzel öp kendini diyebilir mi? Duydun mu ablacığım? İlk kez arkadaşım ölüyor çok heyecanlıyım. Elime yüzüme bulaştırıyorum her şeyi. Koşsam, yollar aşınacak sanki...

Eğer arkadaşının biri ölürse.

Eğer arkadaşının biri ölürse.

YORUM

düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum

düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum

düşüyorum
düşüyor
düşü
düş
d

NURAY H. KARAMAN

Sessiz, sakın, içine kapanık... Nuray hakkında dışarıdan yapılacak en basit değerlendirmelerde bunlar söylenecektir. İçinde gürül gürül nehirler akan ama duvarları çok sağlam ve yüksek olduğu için dışarıya hiçbirini yansıtmayan bir birey o. Gözlem becerisini, duyarlılığını yazdıklarından yakalayabilirsiniz ancak. Alanı öykü. Genellikle “ben diliyle” ama özgün kahramanlar yaratarak yazıyor öykülerini. Yani anlatan birinci kişi ama aslında kendisini anlatmıyor. Bu yöntem öykücülükte birkaç basamağı geride bıraktığının kanıtı.

Cümlelerinde durum öyküsü, özeni ve özgünlüğü olsa da olay öyküsünün gizem ve heyecan yönünden de faydalıyor. Kahramanlarında ince bir duyarlılık mutlaka yer alıyor. Konu sınırlaması yok bilim kurgu sınırlarına yaklaşan öyküler de yazdı, gerçek hayatın duyarlılıklarını yansıtan öykülerde...

Jürisi yetkin yazarlarda oluşan İzmir çapında düzenlenen Reha Midilli Vakfı Öykü Yarışmasında birinci olarak başarısını perçinledi. Kalemnin açtığı pencereleri hiç kapatmaması temennisiyle.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

KIL

Saç telleri gibiydi dünya üzerindeki insanlar hepsi değersizdi yalnız olduklarında ancak birlikteyken vardılar. Tek başlarıymayken görünmezlerdi bile anlaşılmazlardı. Belki yalnızca ayaklanıp görüntüyü bozabilirlerdi o kadar ama çok güçlü şeylerle bastırılırlardı. Bazen şapka veya tokayla gizlenmeye çalışılırlardı. Bazense saç spreyi ile dağıtılırlardı. Ya da kesin çözüm kestirilirdi veya şanslılarsa ara makas ile kurtulabilirlerdi. Uzaktan bakınca itaat ettikleri otoriteler tarafından seviliyormuş gibi görünürlerdi ama aslında hiç sevilmezlerdi. Her fırsatta kurtulmak istenirler ama sırf dış görünüş için bulundurulurlardı. Çoğu kesim tarafından ağırlık olarak kabul edilirdi. Kimileri kapatırdı üstünü inanmışlar diye kimileri renkten renge sokarlardı yakışsınlar diye.

OYUNCAK BEBEK

Babam bağırdıkça küçüldüm ben. Bir avuç toprak olana kadar küçüldüm. O bağırdıkça eridim ben, azaldım, tükendim ben. Olmayan aklımı kaybettim o bağırdıkça. Oysa komşular bile gelmemiştii bağışmalara. O derece sessiz bağıırdı babam. Kapıları çarpardı. Kapı kolu duvara çarptıkça duvarın boyası dökülürdü. Ertesi gün tekrar boyardı annem. Yüzüne sürmek zorunda olduğu boyaları vardı onun, insan içine çıkarken takmak zorunda olduğu maskeleri.

Geceleri zerre uyku girmeyen mor halkalı gözleri vardı annemin. Bir de çokça alttan alışları. Çoğu zaman babama kızıp bana bağıırdı annem, ben de oyuncak bebeğime... Bir keresinde babam anneme kızımıştı bir yemeğin içinden saç çıktı diye. Annem çok ağlamıştı yine. Çok ağlatmıştı beni, ben de bebeğimin saçlarını kesmiştim yere saç dökülmesin diye. Ben küçükken bir bebeğimi asmıştım duvara boynundan, ölsün diye, belki de umutlarım yerine. Ama ölmemişti, bırakmamıştı beni. Ben de onu ödüllendirip su içirmiştim ona. Su içebilmesi için ağzını delmeliydim önce, kulağımı da delmiştim küpe takabilsin diye. Ağzını delmek o kadar zamanımı almadı. Hızlıca ödülüne kavuşturdum onu. Çok yavaş su içiyordu ama ben sabrediyordum. Sonunda bir çay kaşığı dolusu suyu bitirdi. Bu seferde kol ve bacaklarının gövdesiyle birleştiği yerden su sızdırmaya başladı. Ben salladıkça daha çok su çıkarıyor, ıslatıyordu üstümü. Annem görürse bana kızardı ama bir terlik daha yiyemezdim ben. Bebeğimin kollarını ve bacaklarını gövdesinden ayırdım ve içindeki suyu bir çırpıda boşalttım. Ama daha daha büyük bir sorunum vardı artık. Çıkardığım parçaları geri takamıyordum. Kimsenin benimle uğraşacak hali de yoktu ki. Kim yapacaktı benim bebeğimin ameliyatını?

Bir süre öğlece kolsuz bacaksız kaldı bebeğim. Onun uzuvları yerine kendi masumiyetimi ayırmışım ben bedenimden, sonradan anladım. Yerine takabilecek kimseyi bulamayınca attım bebeğimin kollarını ve bacaklarını. Artık daha küçük olduğu için daha çabuk kaybolabilirdi bebeğim. O yüzden onu boynundan bileğime başladım. Bana karşı gelemiyordu, bana muhtaçtı çünkü. Ne halının kenarına takılacak ayakları, ne de duvarlara vurup “Beni kurtarın.” diye bağıırbilecek elleri vardı. Ağzını da bantlamıştım zaten. Ağzı bozulmuştu, küfür ediyordu. En sonunda balkondan aşağı attım onu. Hem de hiç acımadan. Silinmiş makyajıyla, olmayan uzuvlarıyla annemi anımsatıyordu bana. O zaman ben kimdim bu hikayede? Babamı mı oynuyordum yani? Her gün, ölsün diye dua ettiğim adamdan rol çalmaya mı başlamıştım? Bu sorularla devam edemezdim o yüzden attım bebeğimi balkondan aşağıya. Çöp toplayan küçük bir çocuk yaklaştı fırlattığım bebeğin yanına. İki tel kalmış saçlarını

okşadı, aldı onu yerden göğsüne bastırđı, uzun bir süre öylece durdu. Sonra bir silah sesi ve acı bir çığlık duyuldu çok yakından. Çocuk hızlıca uzaklaştı oradan korktu, yeni bebeği korkmasın istedi. O gider gitmez balkon kapısından içeri baktım ben. Annem ve her zaman yüzünde görmeye alıştığım kanı yerde uzanmış, bana bakıyorlardı öylece. Küçük bir evimiz vardı bizim, biraz da yamuktu galiba. Çok geçmeden ayaklarımın ucuna kadar geldi annemin kırmızı sıvısı. Sıcaklığını hissettim o anda. Bebeğimin üzerine kaynamış su döküp onu yakmaya çalışırken tuttuğum çaydanlıkta aynı şekilde ısıtmıştı beni. Annem hala bana bakıyor ve gülümsüyordu. Tıpkı yaptığım her şeye rağmen gülmeye devam eden oyuncak bebeğim gibi. Annem konuşamıyordu ağzından çıkan kırmızı sıvıdan dolayı. Ama ben anlıyordum onu. “Beni böyle hatırlama.” der gibi bakıyordu. O çocuk alıp gitmeden önce sokakta çırılçıplak yatan bebeğimin bana son kez baktığı gibi bakıyordu annem. Onu da bir çocuk alıp götürür diye korktum. Yanına koştum, öptüm onu, “Annem” dedim ama o beni görmek istemedi, gözlerini kapattı ve başını çevirdi. O çocuk bebeğimi aldığında bebeğim de bana sırtını dönmüştü. Giderken son bir kez el bile sallamamıştı bana. Demek annemi de bir çocuk alıp götürmüştü, benim bebeğimi alan kadar masumdur umarım.

Annemin ve oyuncak bebeğimin o son gülümsemeleri hiç silinmesin yüzlerinden. Bebeğimi anneme benzettikçe benim benzediğim karakteri aramaya başlıyordum. Babam yoktu, gitmişti. E o zaman ben de gitmeliydim ama nereye? Elbette bebeğimin peşinden... Babam annemin peşindedir nasıl olsa. Onu rahat bırakmaz asla. Ben de atlardım bebeğimi tığım balkondan. Daha yere inmeden bir ses duydum yukarki katlardan, bir silah sesiydi galiba. Ben size dememiş miydim babam annemi rahat bırakmaz, peşinden gider diye? O da gitti işte bende yere çarptım az önce. Tüm kemiklerim kırıldı galiba, canım çok yanıyor. Oyuncak bebeğimin de canı bu kadar acımış mıydı ki? Acısaydı gülümsemezdi değil mi? Ama o her şeye rağmen gülerdi çünkü acılarla yaşamaya alışmıştı. Benim yaptıklarımın yanında birkaç kemik kırığı komik bile gelmiş olabilir ona. İnsanlar başıma toplandı şimdi. Gökyüzünü son bir kez görmemi engelleyecek kadar kalabalıklar. Benim için de bir çocuk geldi yanıma. Saçlarını okşadı, elimden tuttu ve beni yukarılara çıkarttı. Bedenim yerde, aklım yarınki gazete manşetlerindeydi. “Cani baba dehşet saçtı. Önce 3 aylık hamile eşini sonra kendisini vurdu. Tüm bunlara şahit olan evin küçük kızı evlerinin balkonundan atlayarak canına kıydı.”

Sahi kim kıymıştı bize?

Böyle yazarlardı herhalde manşetlere. İnsanlar da belki birkaç dakika acırlardı halimize. Sonra ekonomi sayfasına geçerlerdi isteklice. Her zaman böyle olmaz mı zaten ölen öldüğüyle kalır, giden gittiğiyle. Birkaç güne unutulur her şey silinir hafızalar. Ve sokaklarda dolaşmaya başlar katiller yeniden. Canlar almaya devam ederler sessizce. Babam gibi, benim gibi kim bilir daha niceleri var çevremizde...

SON VAR

Benim katilim kim olacak? O mu yoksa sen mi ya da daha tanışmadım mı onunla? Ne zaman son günümü yaşayacağım? Ne zaman ölmeden önce yapılacaklar listemdeki hiçbir şeyi yapamadığımı anlayacağım? Ne zaman geçecek gözlerimin önünden hayatım film şeridi gibi?

Öyle her bölümünde farklı bir olayın yaşandığı bir dizi değildi ki benim hayatım kaç dakika sürecek gösterimi? Tanrı kaç dakikada karar verecek benim cennetlik mi cehennemlik mi olduğuma? Ne kadar zaman ecel terleri dökceğim yani? Daha ne kadar katlanacağım bu eziyete? En fazla ne kadar ezilebilirim? Hayat benim kırılmadan ne kadar bükülebileceğimi görmedi mi daha? Yani kırıldım da aslında. Kalbim de kemiklerim de fazlaca kırıldı zamanında. Hala kırık da olabilirler hatta. Mesela kalbim öyle parçalanmış ki ondan sonra, kimi koysam içeri sızıyor çatlaklardan yine boşalıyor kalbimin içi. Ne yaparsam yapayım ısıtamıyorum kalbimi. Sonra soğuk diyorlar bana. Kendimi anlatamıyorum onlara. Anlattığımı anlamaları için zamana ihtiyaçları var ama kimse o zamanı vermiyor bana. Vermek istemiyorlar aslında. Zamanları kıymetli çünkü. Herkes bir an önce mavi ekranlara dönüp huzur bulmak istiyor. Ben de öyle yapıyorum son zamanlarda. İnternette saçma sapan şeylerle uğraşıyorum, günlerimi böyleye bitiriyorum hiçbir şey yapmadan. Zaman geçmek için can atıyor zaten geçip gidiyor boşluk da çoğunlukla. Bir ben kalıyorum öylece. Güneş her sabah bıraktığı yerde buluyor beni, koltuk bile değiştirmiyorum artık. Oturduğum yer çöktü, hissedebiliyorum yaylarını koltuğun. Ama acı vermiyor daha, o zamana kadar oturmaya devam edebilirim yani. Yani umarım koltuğun yaylarının çıktığı zamanı görebilecek kadar yaşayabilirim. Neden böyle düşünüyorum bilmiyorum ama ölümü çok düşünür oldum son zamanlarda internette saçma sapan bir kedi videosu izlerken bile aklıma gelebiliyor ölüm. Duruyorum bir anda kalakalıyorum öyle. Düşünüyorum, belki de kısa bir zaman sonra saçma olarak tabir ettiğim bu videoları bile izleyemeyeceğim. Bir daha gökyüzüne hiç bakamayacağım ve gün gelecek dünyada ölecek bir sonraki kişi ben olacağım. Bunlar gerçek en az yaşamak kadar. Ama kim düşünür ki yeni doğan bebeğinin bir cinayete kurban gideceğini ya da bir cinayet işleyebileceğini? Hangimiz yeni doğan bebek asla hak ettiği gibi bir hayat yaşayamayacağı için üzülürüz? Hiçbirimiz. Hiç kimse o bebek için kötü bir son düşünmez çünkü. Ama Tanrı bile bizim için, çok sevdiği kulları için cehennemi düşünmüşken sanırım biz de artık kurtulmalıyız at gözlüklerimizden. İyi şeyler olabilir hayatlarımızda binde bir bile olsa ama hepimiz dert yanmaz mıyız hayatın kötü, yaşamanın zor olduğunda? İşte kötülükler hayatın sıfatları arasındadır çoğu zaman. Ama iyilik belki de hayatımızdaki küçük bir toz zerresidir. Bir tutam tuz gibi, gelir yemeğimizin üstüne konar. Bir lokmamızı tatlandırır sonra diğer kaşığı alırız hevesle. Ama yemek o kadar tatsızlaşmıştır ki bizim için, yemekte güçlük

çekeriz, oysa tuzdan önce o yemeği nasıl boşluk da bayıla bayıla yemiştik öyle değil mi? Ama unutuyoruz işte, gördüğümüz, tattığımız yer iyi şeyle kötü siliniyor hafızalarımızdan. Sonra iyilik puf diye kaybolunca ortadan bize en baştan alışmak kalıyor kötüye. Her şey öyle değil mi zaten? Her iyi şeyin mutlaka bir sonu var. Her ne kadar biz iyi olarak kabul etmesek de yaşamak dediğimiz şu umut dolu şeyin bile bir sonu var. Ama biz dünya üzerinde varolmadığımız zamanları düşünmeden sonsuza kadar yaşamayı düşünüyoruz sonra tüm canlılarla beraber kıyamette ölüyoruz değil mi? Anca beraber kanca beraber. Doğduğumuzda hepsi yanımızdaymış gibi ölen en son insanlarla beraber ölmeyi istiyoruz. Ya da bazılarımız yalnız gitmek istiyor. Tek başına alıyor silahı eline, tek başına çıkıyor Galata Köprüsü'ne. Ama asla tek başına kalamıyor insan ölürlen bile. Mesela önümüzdeki bir yıl içinde 150000 insan ayrılacak aramızdan. Yaşadıklarından ne kadar haberimiz vardı ki öldüklerinden haberimiz olacak. Hepsi geçmişte ölenler gibi bir avuç toprak olacak, topraklarını iki damla gözyaşı sulayacak ve kuruyup gidecek o insancıklar sanki hiç yaşamamışlar gibi. Sözde insanlar onları sevmeye devam edecekler veya kalplerinde yaşatacaklar değil mi? Yaşarken aşına tuz katmadıkları insanların mezar taşlarına methiyeler dizecekler. Sonra unutmamak olacak bunu adı. Yaşarken bile unutmışlardı oysa. Unutmışlardı bizi ya da unutturmamayı başarmıştık kendimizi. Ölünce de unutsalar ne olur ki zaten. Pişmanlıkları minnet duygularından daha güçlüyse unutulmayı yeğlerim o insanlar tarafından.

Hem ölüm hakkında konuşmayı pek de sevmez insanlar o yüzden birçok insan bahsetmez ölülerden, ölmüşlerden, öldürdüklerinden. Belki gerçek olduğundan belki de inanmadıklarından. Haklı da değiller mi zaten ölüm, aşk gibi konuşulmaması gereken bir konudur. Herkes farklı bir şey söyler hakkında ve hangisinin doğru olduğunu kimse bilemez tabii sizden başka.

ŞEHİDİM

Benim adım Mehmet, Ahmet, Hasan, Hüseyin, Ali ya da Veli. Daha 17 yaşındayım ve büyük ihtimalle yarın akşam şehidim. Ama asla ölü değilim, şanlı bayrak uğruna ölmeyi göze alan şanlı bir şehidim. Yalnız değilim. Benim gibi binlercesi var yakınımnda. Hepsi de benim kadar genç aslında.

Yaşı ilerlemiş olanların bile gözleri ışıltılı ışıltılı hala, istiklâl ateşiyle yanmakta yürekleri. Yüreklerindeki o ateş gözlerine vurmuş hepsinin. Ya istiklal ya ölüm demiş susuzluktan kuruyan dudaklar, en son süngülere değmiş o nasırlı eller ve en son cephede ateş altında dinlenmiş bedenleri. Ve en son onlar içmek istemiş şehadet şerbetini. Ne yazık ki nasip olmadı son olmak onlara. Daha ben varım ölecek, benim kardeşlerim, ağabeylerim var şehit olacak. Bu vatan uğruna gözünü bile kırpmadan ölüme gidecek insanlarım, mangal yürekli yurttaşlarım var benim. Bıyığı bile terlemeden şehit olmuş yiğitlerim, Elif gibi bacılarım; başka bir milletin, başka bir vatanın sahip olamayacağı değerlerim var benim. Demir gibi bileğim yok belki ama çelik gibi iradem var benim. Yedi cihan bir araya gelse elimden alamayacağı vatanım, göğsüne namahrem eli değmemiş topraklarım, uğruna ölmeyi göze aldığım doğmamış torunlarım var benim.

Bir cumhuriyetim var benim, bir ay yıldızlı bayrağım, bir de dünyaya diz çöktüren kumandanım, ulu önderim, Mustafa Kemal'im...

TAM BİR YARIM

Yaşamaya ve ölmeye geldim ben, ölüme ara verip sırf bu yüzden geldim. Ölüydüm ve tekrar öleceğim hiçbir şey benim değildi en başta ve hiçbir şey almadan da gideceğim. Bir şey kaybetmeyeceğim yani sevdiğimden sevebildiklerimden başka. Bir hiç uğruna geldim ve yine bir hiç uğruna gideceğim. Belki senin elinden olacak sonum belki de teşhis bile konulamayacak hastalığıma. Gelmeyi istemediğim gibi gitmeyi de istemeyeceğim. Kazık çakmayı deneyeceğim, biliyorum olmayacak ama yine de deneyeceğim, ölümsüz olmaya çalışacağım, ölmemeye çalışacağım, biliyorum başaramayacağım ama yapacağım bunu. Adım gibi bilsem de ölümsüz olamayacağımı yine de deneyeceğim. Geldiğim ve büyüdüğüm kadar hızlı gideceğim belki ama olgunlaştığım kadar yavaş unutulacağım. En azından bunu başaracağım, sizde izler bırakacağım, belki cümlelerim dolanacak dillerinize belki fikirlerim öncü olacak fikirlerinize belki de unuttuğum kadar çabuk unutulacağım, bir hafta bile geçmeden unutacaksınız beni. Hayatınıza tıpkı ben yokmuşum ve hiç olmamışım gibi devam edeceksiniz, özlemeyeceksiniz bile beni. Mezarıma gelenim bile olmayacak belki, gözünüz görmediği için gönlünüz de katlanacak ve bir avuç toprak olacağım en sonunda. Etlirim çürüyecek, böcekler tarafından delik deşik edilecek bedenim, kemiklerim kalacak en sona. Bu kadar iyi bir insandan yalnızca taş kadar sert kemikler kaldı diyeceksiniz. Ne o uykusuzluktan halkalaşan gözleri ne de gülünce görünen o canım gamzeleri, yazdıkları bile kalmadı diyeceksiniz ama yazamadıklarım kalacak size, yazmaya cesaret edemediklerim, şikâyetlerim, isteklerim, anlatamadıklarım, geleceğim size kalacak. Benim yerime sizler yazacaksınız, yazacaksınız ki sizleri de başkaları yazabilsin, bir geleceğiniz olabilsin, öldükten sonra da yaşamaya devam edin. Çünkü ölüm bir son değil bir başlangıçtır. Aslında her son bir başlangıçtır, sonlarınız başladıklarınız, başladıklarınız başaramadıklarınız, başardıklarınız ise yaşayamadıklarınızdır. Yarın kalmışlıktan ibarettir hayatlarımız, devamı hiçbir zaman

gelmeyecek bir yarım kalmışlıktan. Geceden sabaha çıkamamak gibi keskin değildir belki ama ondan daha acı bir şekilde hissettirir kendini, daha büyük bir yalnızlıkla.

Ama ne olur ki her şey yarım kalsa biz tam olduğunu düşündükten sonra.

UZAY OYUN PARKI- 5.OYUNCAK: DÜNYA

Dünya yılı ile 2015

Dünya'ya, 5 dünya yılında bir gönderilen OLAĞAN TEFTİŞ UZAY GEMİSİ A-1050' nin ilkel ırk üzerinde yaptığı araştırmalara ait raporlar -1-

Dünya üzerinde yaşıyan ilkel ırk, binlerce yıldır sürdürdüğümüz ziyaretlerimize hâlâ alışmış değil. Kendileri gibi ilkel olan cihazlarıyla çektikleri fotoğraf denen nesnelere dünya ile paylaşım bizi yani gelişmiş ırkı uzaylı ilan ettiler; uzayı, onlardan kurtulmak için yarattığımız bir eğlence merkezi olarak düşünürsek bu bizler hakkında ortaya atılmış en çirkin iddia. Bir de onlara eğlensinler diye gönderdiğimiz sözde uzaylıların biz olabileceğimizi hâlâ düşünüyorlar. Onların bu tarz saçmalıklarını her gördüğümde o azılı delileri kapatmak için dünya adını verdiğimiz tımarhaneyi ve o tımarhaneyi içine alan evreni yaratmamızın ne kadar yerinde ve gerekli bir karar olduğunu tekrar tekrar düşünüyorum.

Gelişmişlik düzeylerine gelince, bir önceki ziyaretimizden bu yana hiçbir gelişme gösteremediler ama teknoloji çağını yaşadıklarını düşünüyorlar. Ne kadar da komik varlıklar... Birkaçını kendi evrenimize getirip çalıştırmayı düşünmüyorum değil. Tıpkı bazı sanatçılarına yaptığımız gibi. Onlar dünya için fazla iyilerdi ve iyileşme göstermeye başlamışlardı. Bizde onları daha fazla orada bırakamazdık. Bu da bizim gelişmişlik düzeyimizin giderek arttığını gösterir. Şu dünya denen akıl hastanesinde düşünebildiğim en güzel şey bizim sürekli gelişmekte olduğumuz. Çünkü insan adını verdiğimiz bu ırk onları dünyaya bıraktığımız zamankinden daha ilkel bir hale gelmiş durumda ve bu ilkelik can sıkıcı bir hızla daha da ileriye gitmekte. Yani gelişmişlikleri yıllarla doğru orantılı değil. Çok ciddi dalgalanmalar söz konusu. Bir yıl oradan çıkma zamanlarının geldiğini düşünürken diğer yıl niye orada olduklarını çok acı bir şekilde tekrar hatırlamamıza yol açıyorlar. Bir yıl içinde

milyonlarca insan ölüyor ve milyonlarcası tekrar dünyaya geliyor. Evet o sapmış ruhların dünyadan çıkmalarına izin vermiyoruz. Çünkü bunu hak etmiyorlar. Bazen aralarına yeni ruhlar katılıyor. Evrenimizi onlardan tamamen kurtarabilmiş değiliz. Ve bu bizim gibi gelişmiş bir ırk için çok can sıkıcı bir durum. Evet, itiraf etmeliyiz, onları dünyaya gönderene kadar onlardan ve yapabileceklerinden biraz da olsa korkuyorduk. Ama dünyaya gidince onların da aptallaşacaklarından hiçbir kuşkumuz yok. Çünkü dünyalılar teknoloji adı altında kendilerini aptallaştıracak birçok makine icat ettiler. Ve bu makinelerin fiyatları arttıkça daha da gelişmiş olduklarını düşünüyorlar. Ne kadar acı değil mi? Tüm dünyalılar kendi yarattıkları paranın esiri oldular. Oysa bizim gibi gerçekten gelişmiş olsalardı her şey parasız olarak verilir ve herkes eşit olurdu. Para tarafından eğilmek zorunda bırakılan boyunlar dimdik, haksızlıkların karşısında durabilirdi. Ama hiçbir insan yönetici bunu istemedi. Çünkü para da güç de o yöneticilerdeydi. Üstün olmak varken neden aynı olmayı seçsinlerdi ki? Ever bu ırk düşündüğümüzden çok daha bencil. Dünya üzerindeki milyonerlerin sayısı arttıkça fakirlikten ölen insanların sayısı da artıyor. Çok ilginç bir çelişki doğrusu. Onlara bir sınav olsun diye koyduğumuz Afrika kıtasını bir türlü kendi sözde gelişmişlik seviyelerine çıkaramadılar. Bazen Afrika'da yaşayan o insanların, gerçekten ölmediklerinin farkına vardıkları düşünüyorum. Bu vurdumduymazlığı ancak o şekilde açıklayabiliyorum çünkü. Evet Afrika'daki insanlar gerçekten ölmüyor. Onlar bizim evrenimizin vatandaşları. Gönüllülük esasına dayanarak dünyayı teftiş için görevlendirilen gelişmiş ırk. Ama dünyalıların duyarsızlıkları yüzünden birçoğu bu göreve birkaç yıldan fazla katlanamıyor. Yani ölüyor. Dünyada ölüyor desek daha doğru olur. Dünyalı bedenlerini terk edip evrenimize doğru, ışığı bile aşan bir hızla yol alıyorlar. Bu bencil insanoğlunu dizginlemenin tek yolu ödül ve ceza düşüncesi. Ve bu düşünceleri kendimizi göstermeden, onlara kabul ettirmeye çalışıyoruz. Bu fikir etrafında kurulan birimimiz onların isteklerine cevap vermek için canla başla uğraşiyor. Ama insanoğlunun gözünü hala doyurabilmiş değiliz. İhtiyacı olandan çok daha fazlasını isteyen

insanoğlunun bazı isteklerini cevapsız bırakmak zorunda kalıyoruz. Tüm insanlığın isteklerine yetişemediğimizi itiraf etmek zorundayım. Ama bu kesinlikle onların doyumсуuzluğundan kaynaklanıyor. Sınırsız bir beyne sahip olan bizler, sınırsız sayıdaki araçlarımızla onlara yardım etmeye çalışıyoruz. Ancak bu birimde çalışan yurttaşlarımızın hiçbirisi bu işe uzun süre boyunca dayanmıyor. Birimizin en rahat dünya ayı sayılabilecek aralık ayında bile sayısız çalışmamız gönüllülük esaslı görevlerinden ayrılıyor. Oysa aralık adını verdikleri ayda insanlar bir şeyleri Noel Baba denen karakterden istiyorlar. Evlere bacadan girmek gibi ilginç davranışları bulunan bu karakterden bir şeyler istemek ancak insanoğlunun yapabileceği bir davranış olsa gerek. Ama onları bu konuda yargılamak bize yakışan bir şey değil. Çünkü onların akli olarak bu kadar geride kalması onların suçu değil. Bu yüzden elimizden geldiğince o insanlara yardım etmeye çalışıyoruz. Yardımımızın yanında zararımız da dokunmuyor değil. Birçok felaketin yaratıcısı olarak bizler, onların dayanıklılık seviyelerini ölçerek bizlere daha doğrusu onlar için yaptığımız bu eğlence parkına ne kadar zarar verebileceklerine ait tahminler yürütüyoruz. Sonuçlar endişelenmemize gerek olmadığını söylüyor. Ancak onları uzaydan gelebilecek tehlikelerden korumak için yaptığımız bir kalkan görevi gören ozon tabakasını bile delen insanoğlu yaptığımız tahminlere olan güvenimizi azaltıyor. Tüm tahminlerimiz yanlış çıksa ve insanlar bizim varlığımızı öğrenseler bile B planımızı uygulayıp dünyayı yok edebiliriz. Dünyanın sonu demişken, insanların kendi sonları hakkındaki senaryoları dikkate alınmayacak cinsten değil. Her biri kendine göre bir son belirlemiş ve çoğu sonun sonunda ne olacağını bile düşünmüş. İnanılmaz bir hayal gücüne sahip olduklarını her fırsatta hatırlatıyorlar bize. Zaten birçok insan boş zamanlarının çoğunu gerçekleşmesi mümkün olmayan hayaller kurarak geçiriyor. Belki de hastalıklarının en güzel yanı onlara sınırsız bir hayal gücü verilmiş olmasıdır. Ama bazen onlara acıyorum. Onları dünyaya göndermeden önce vücutlarına enjekte ettiğimiz umut denen duyguyu bu imkânsız hayaller için harcıyorlar ya da birçoğu tüm umudunu bir kişi için kullanıyor ve hayatı boyunca ona tutsak olarak yaşıyor. Kendini

yok sayıp sadece o kişi için yaşıyor. D nyalılar buna aşk diyor. Güzel bir duygu ve acı veren bir Şey olduğunu düşünüyorlar. Kendi evrenimize gidince aşk yaratmayı deneyeceğim. Suçlularımız için ne güzel bir ceza Şekli. Hem güzel hem acı. Ancak bu aşk denen olay için iki kişiye ihtiyacımız olacak. Hayatlarının sonuna kadar beraber olmayı göze alan iki kişiye. Dünya gibi bencil bir yer için çok ilginç bir duygu aşk. Kendi kendilerine buldukları bir ceza. Bizim yükümüzü gittikçe azaltıyorlar. Yakın zamanda onlarla olan bağlantılarımızı kesmeyi düşünüyoruz.  unk  hastalıkları iyice ilerledi ve bunun acısını savaşarak çıkarıyorlar. Oysa dünya üzerinde yaşayan tek bir insan kalsa bile bu hastalıktan kurtulamayacaklar  unk  bu hastalık insan öldürmekle geçmiyor. Kendi kendilerine edeceklerinden en ufak bir kuşkumuz kalmadı. Aslında bu hastalık hiç geçmiyor.  unk  bizler bu hastalığın çaresini bulmak için çalışmıyoruz. Onlar da daha hastalıklarının farkına bile varamadıklarına göre kısa bir süre sonra onlardan kurtulmamız içten bile değil. Birkaç yüzyıl içinde ortadan kaybolacak olacak bu ilkel ırk için oluşum biriminde çalışmak isteyen g n ll lerimizin arttırılmasını istiyorum.  unk  önümüzdeki yıllarda onlardan kurtulunca onları  zleyeceğiz. En azından ben onları özleyeceğim.  unk  m kemmelliğimin farkına varmamı sağlıyorlar. O yüzden siz değerli halkımdan onların yaşamaları için kalan son birkaç yüzyıla tanık olmanızı ve bunu y celiğinizin farkına varmak için bir araç olarak kullanmanızı istiyorum.

Ayrıca Türkçe adı verilen bir dille yazdığım bu mektubun onların konuştukları dil hakkındaki meraklarınızı da gidereceğine inanıyorum. Mektubu kendi dilimize çevirip okuduktan sonra orijinal haline çevirip incelemenizi tavsiye ederim. 29 farklı harften oluşan bir alfabe ve sayısız dil bilgisi kuralı. En az insanoğlu kadar ilginç bir Şey daha.

Bu arada mektubun güvenliği hakkında endişelendiğinizin farkındayım. Dünyaya gelmeden öncede söz verdiğim gibi mektubu canım pahasına koruyacağım. Ancak elimde olmayan bir sebepten ötürü bu mektup kaybolursa bir yedeğini size ulaştıracağımdan hiçbir Ő pheniz olmasın. Kaybolan bir mektubun bir dünyalının eline

geçmesi belki de en çok korktuğumuz durum. Ancak dünya üzerinde kaldığım zamanlarda edindiğim tecrübelerle dayanarak hiçbir dünyalının bu mektubun gerçek olduğunu düşünmeyeceğinin teminatını verebilirim. Çünkü bundan önce kaybolan birkaç mektubumuzu da bulan insanoğlu raporların, bilimkurgu adı verdikleri kendilerine göre sıra dışı olayları anlatan bir türde yazılmış olan hikayeler olduklarını savundu. Hatta çoğu bu sözde hikayeleri kendisinin yazdığını öne sürüp çok büyük paralar kazandı.

Kim bilir belki bu raporlar da bir dünyalının eline geçip onun çok büyük paralar olmasa da kendisi için önemli olan bir yarışmayı kazanmasına yetebilir. Ya da insanların hayal güçleriyle yarattıkları şeyler bizim gerçeklerimizden daha doğüstü gelebilir diğer insanlara...

Bunu zaman gösterecek. Raporum burada sona eriyor. A-1050 gelişmiş ırka saygılarını sunar. Bir sonraki rapor için geçmesi gereken tahmini süre 15 dünya yılı...

Bu süre içinde evrenimizdeki düzenin bozulmaması dileğiyle.

Hepinize Mutlu Sonsuzluklar...

GİZEM KESKE

Gizem'in iki yıllık yolculuğu, yazdıklarının sayısal olarak azalması fakat nitelik olarak kat kat farklılaşmasıyla sonuçlandı.

Artık ifadeleri daha planlı, tekrara düşmüyor. Olanı doğrudan anlatma yolunu seçmiyor. İmgeler ve özgün ifadelerle ifadeyi renklendiriyor.

Öyküsünün bir buluş etrafında şekilleneceğinin farkında. Buluşu kimi zaman konuyla kimi zaman kurguyla kimi zaman da cümleleriyle sağlıyor.

Gizem'de dar hacim sorunu yok bazen düşünce yazılarında çerçeveyi çok geniş tutabiliyor. Bu onun cümle üretme sorunu olmadığını kanıtıyor.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GİZEM KESKE

ÖLÜ DUYGULAR

Dipsiz bir kuyuda bekliyorum sanki. Beni çekip çıkartacak birilerini bu karanlıktan. Bekliyorum ama nafile. Hani tozlu sayfaların arasına sıkıştırılmış çiçekler olur ya, onlar gibiyim. Ama onlardan tek farkım o kadar bile değerli olduğumu hissetmeyişim. Bu zamana kadar hep başkalarını düşündüm, onların mutlu olmasını istedim. Hani derler ya, insanın bir omzunda melek, bir omzunda şeytan vardır diye. İnsanın asıl kendisi şeytan, melek denen varlık onun ölmesini bekleyen bir zavallı. Çünkü insanın içindeki şeytan konuşmaya, dürtmeye başladı mı susmuyor. Ben de bunu yaşıyorum işte bazen. Üzülüyorum, tutunacak bir dal aramak yerine çaresiz bekliyorum. Peki ne ve kimin için? Bu tarihin en acımasız sayfalarından çıkmış, fırlamış insanlar için mi? Sonra düşününce kimse için beklemeye bile değmez diyorum. Hiç kimsenin içindeki şeytanı susturup, meleği uyandıramayacağımı anladığım için diyorum. Bazen kendimi koalaya benzetiyorum. Ağaçta tek başına yaşayan koala, sınıksıkı nasıl sarıldıysa o ağaca, kendim de sanki öyle hayata tutunmak için öyle çabalıyorum. Ya da bir ağaçkakan... Ne olursa olsun hedefinden vazgeçmeyen. Sonra işte yine bir umutsuzluk... Tıpkı başta da belirttiğim gibi. İçimdeki ölü duygularla konuşuyorum bazen.

Onları uyandırmak tek amacım. Çünkü onları denizde batmak üzere olan gemiden kurtarırsam belki kendime, insanlığa bir faydam olur diye düşünüyorum. Hani yepyeni bir telefon alırsınız ya, bütün gün sevinirsiniz, incelersiniz, elinize alırken bile içiniz titrer bir yerine bir şey olacak diye. Sonra da ertesi gün elinizden kayıp düşer, kırılır. İşte benim de ruh halim buna benziyor. Korumaya çalıştığım duygularım yavaş yavaş yok olup gidiyor sanki. Gözüm gibi baktığım insanlar bir anda tanımadığım yüzlere bürünüyor. Sonra da geriye kalan tek şey çaresizlik oluyor. Her savaşta olduğu gibi değil benim içimdeki savaşım. Benim düşmanım da dostum da kendimim. Müttefikim kendimim. İşte bu yüzden yazıyorum. Belki yazınca bir daha dönüp okumak aklıma gelir de bir parça olsun yine çabalarım bu insanlık için. O yüzden şu an yüksek bir kulede kurtarıcısını bekleyen bir prensesim. Kurtarıcımın kim olduğunu biliyorum ama ne zaman geleceği meçhul.

İnsanları eskisi gibi yine kendimden fazla düşünmeyi diliyorum. Çünkü benim içimde hep o melek vardı, şeytanı susturmaya çalışan. Şeytan ise zamana karşı çalışan bir köleden farksızdı...

Sevgili hep hatırladığım eşim,

Sen öldükten sonra her şey değişti. Oğlumuz, bayan çok bilmiş gelinimiz yüzünden beni buraya gönderdi. Artık bana bakamayacaklarmış. Her şeyi unutmaya başlamışım güya peh! Senden bıktık demiyorlar da... Biliyor musun, herkesi unutuyorum ama mektubumun başında da dediğim gibi, seni hep hatırlıyorum. O ilk tanıştığımız günü mesela... Elinde beyaz çantan, kırmızı elbisen, siyah ayakkabıların... Gençtik o zamanlar. Bana şimdilerde herkes amca der oldu. Hmm... Bir dakika dede mi diyorlardı yoksa... Kahretsin yine unuttum işte! Neyse. Oğlumuzu ya da gelinimizi nasıl hatırladın başta dersin, aklım beni terk etmeden hemen kağıt, kalemi alıp yazıyorum hatırladıklarımı. Sonra bunları okuyup hafızamın almasını sağlıyorum. Doktorlar garip ve anlaşılmaz bir aka olduğumu söylediler.

Normalde alzheimer hastaları unuttukları anıları daha sonradan hatırlayabilirlermiş. Ama benim seni hatırlamam için zamana gerek yok. Her detayıyla, her anımızla hafızamdasın sen. Keşke benimle şu an burada olabilseydin. Bir hasta olarak değil tabii ki! Sen beni hep ziyarete gelen bülbülün ağzındaki dut olacaksın. Hem her saniye o çenesiyle başımın etini yemeye hazır olan, hem de bir o kadar ağzını bıçak açmayanlardansın. Özledim işte seni. Herkesi özlemeyi ne kadar unuttuysam o kadar özledim. Burada annesini babasını ziyarete gelenler onlara deli, aptal muamelesi yapıyorlar. Gerçi benim durumum da pek farksız değil. Ama her ne olursa olsun deli değilim ben. Sadece hafızamdaki bazı fotoğrafları birleştiremiyorum o kadar. Sen bu yanlış anlaşılmaya izin vermezdin biliyorum. Bağırarak istiyorum suratlarına, cümlelerimin en derinlerine işlemesini... Ama yapacak bir şeyim yok maalesef. Duyamıyorlar çünkü sağırlar, anlamıyorlar çünkü kendilerinin hep doğru olduğu algısı var onlarda.

Bense bu günlerde sadece hayatın biraz daha değerli olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Senin gibi olsaydım eğer arkamda bıraktığım birinin yalnız kalmasına göz yumamazdım. İşte bu da ölüme karşı bir tepkim. Ama tıpkı senin de yaptığın gibi sadece susuyorum.

Diğer Hastalardan Daha Akıllı Olan Eşim

Geçmiş ve Geleceğin Habercisi

Gecenin mavi saçlarında,
Yuvarlanan yaramaz kız çocuğu
Galata kulesinden,
Her an uçuşa hazır Hezarfen
Gökyüzüne iki sevgili bakarken,
Dilek tuttuklarında kayan yıldız
Belki bir ağızda şakıyan türkü,
Yürekteki bir sevinç, kıvılcım,
Belki de denizdeki bir balık,
Her an mücadeleye hazır
Topkapı Sarayı'nda,
Bir geçmişin ellerine dokunan
Her nefesinde tarihi soluduğunda,
Heyecandan nefesi kesilen seyyah
Belki de ben geçmişim,
Belki de geleceğim
Ya da geçmiş ve geleceğin habercisiyim...

Cehennem Kedisi ve Kanarya

Asiliği kadar kıpkızıl saçlarıyla da adeta güneşin göz kamaştırıcılığıyla da yarıştıyordu. Küçük elleriyle tutmak istediği umutları vardı her defasında bir su damlası gibi elinden kayıp giden. Çiçeklerin renkleriyle onun dansı bir ahenk yaratıyordu. Masum, hırçın ama bir o kadar da ürkek... Başına gelecekleri bir bilse, bir tanısa yaşadığı ve yaşayacağı dünyayı, insanların, böyle bir kuyuya düşmek istemezdi belki.

Bir gül aldı eline, papatyalara yaptığı gibi yapraklarını koparmak istedi. Dikenlerinin batmasını göze alarak. Ama hayatında ilk defa böyle bir acı duydu. Ellerine baktı, kan içindeydi. İlk şahit olduğu kan kendininki olmuştu. Ağlamayacağım, diye direnirken çiğ taneleri gibi damlalar dökülmeye başladı gözünden. Bu ıslaklığı sevmişti. Elini götürdü damlaya, kanın yavaş yavaş süzülüp aktığını gördü. Dünyayı, çevresini keşfetmeye başladı yavaş yavaş. Aynı zamanda da gün geçtikçe serpilip büyüyordu.

Her gün dua etmek için gittiği, babasının papaz olduğu kilisedeydi. O gün nasıl bilebilirdi ki kendi kanından başka kanların döküldüğüne şahit olacağını... Arkasındaki adama baktı, gülümsedi sanki veda edercesine... Babasını dinlemeye devam etti. Birden bir çocuk geldi, kiliseye girdi. Bağırmasıyla birlikte herkes kaçışmaya başladı. Birisi tarafından elleri tutuldu alev saçlı kızın. Dönüp baktı son bir kez ailesine. Gördüğü şey vahşetin ta kendisiydi.

‘Baba!’ diye bağırırken çoktan o kara cellat babasının gövdesinden kafasını ayırmıştı. Ardından da annesini gördü ve kardeşini. ‘Anne!’ diye son bir çığlık attı. Sesini duyurmaya çalışsa da duyan olmayacaktı, celladının bunu bildiği kadar o da biliyordu bunu. Onu zorla tutan adama karşı direnmek istese de hışımla inen tokattan başka bir şey olmadı karşılaştığı. Yere yığıldığında aklındaki şeytanlar cirit atmaya başladı. Bunu ona yapanların dünyalarını başlarına yıkacaktı. Ama zamanın ne göstereceğini nereden bilebilirdi ki? Hediye edildiği kişiye aşık oldu halk tarafından cehennem kedisi diye adlandırılan aslında melek gibi olan, masum güzel kız. Herkes ona cehennem kedisi dedi. Her şeye rağmen masumiyetini aslında hiç kaybetmedi. Kimi kendisine ne dediğini umursamadı. Tırnaklarıyla kazıyıp, yükseldiği yerden düşmemekti tek isteği. Çünkü cehennem kedisi aşkı olan kanarya için her türlü yolu mübah görmüş, onu kaybetmemek için elinden geleni yapmıştı. Cehennem kedisi

kanaryanın aşk hapsinde çok mutluydu. Bu cehennem kedisi neden kanaryaya aşık olsundu ki? Peki cehennem kedisi denilen bu melek de kimdi? Cehennem kedisinin aşkı, kanarya adı verilen adaletiyle ön plana çıkan, cihanı yöneten de kimdi? Kanarya Osmanlı'nın, hatta tarihin gelmiş geçmiş gördüğü en kudretli padişah Kanuni'ydi. Cehennem kedisi ise Alexandra Anastasia'ydı, namı diğer Hürrem Sultan. Hırsın, aşkın, gücün ta kendisi.

ENES SOLMAZ

Yazı tekniği açısından en st perdeden üslubu olan yazarlarımızdan biri Enes. ‘‘ok okuyan’’ sıfatını çoktan aşıp ‘‘Seçkin metinleri okuyan’’ sıfatını hak ettiği için yakın dönemin edebi akımları olan varoluşçuluk ve postmodernizmden haberdar. Bu akımların önemli yazarlarını, haklarında değerlendirme yapacak kadar okumuş durumda.

Bilinçli okumayla fark ettiği teknikleri, kendi yazdıklarına da uygulamaya başlayınca konu ve kurgu bakımından zgn olan öyküleri üslup olarak da iyice zgnleşti.

Son metinlerinde postmodernist yazarların tercihi olan bilinç akışı tekniğini kullanmaya başladı. Yazdıkları daha çok hüzün temelli olduğu için şimdilik ‘‘ironi’’ taşımıyor, onu da eklersek bir basamak daha çıkmış olacağız.

Müzik onun hayatında önemli bir yer tuttuğu için yazdıklarında kahramanların da müzikle i içe olduğunu görüyoruz.

Metinlerinde sayfa sayısının artması, kurguyu genişletecek cümle kurma becerisinin geliştiğini gösteriyor.

Enes, yazı tekniği ve yeteneği basamaklarını hızla ıktığu için gelecek için müthiş bir potansiyel taşıdığını söyleyebilirim.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

KUĞU GÖLÜ

Sabah yatağında doğrudum. Güneş perdeyi aralamıştı beni uyandırmak istercesine. Kalktım ve hızlıca üstümü değiştirdim. İçimde bugün ilginç bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Sonra bana her günkü rutinimi hatırlatan müziği duydum. Yan daireden gelen o hüzünlü müzik... Ne olduğunu bilmezdim. Tek bildiğim oldukça hüzünlü olduğuydu. Her sabah istisnasız çalardı bu, hiç değişmezdi. Yine onu duyunca içimdeki ilginç bir şey olacağına dair heves de bir balon gibi sönüp gitti. Uyanır uyanmaz aynı monotonluğu hatırlatırcasına kulağıma çalınmıştı. Yan komşum olan yaşlı adam dinlerdi. Çok ilginç biriydi. Arada telefonla konuştuğunu duyardım. Farklı bir dilde konuşurdu, Rusça diye tahmin etmiştim ilk zamanlar. Doğru bir tahminmiş. Evinden neredeyse hiç çıkmazdı. Çıktığı nadir anlar da ayda bir ya da iki kezdi. Oldukça resmi bir şekilde, kuyrukları arkasından sallanan bir frak giyer, kafasına da frak ile uyacak şekilde simsiyah bir silindir şapka takardı. Tek bir kırışık bulunmazdı kıyafetinde, özenle ütülenmiş olurdu hep. Tüm apartmanın gözünde kibar bir beyefendi imajı vardı. Çok sakın ve nazik bir şekilde konuşurdu, herkesle iletişimi iyiydi ama yine de çok gizemli biriydi. Oldukça seyrek, misafiri gelirdi. Ellerinde gösterişli çiçek demetleriyle genç kızlar ve erkekler... Bir keresinde misafirlerini kapıda karşılarken görmüştüm onu, gözleri dolmuştu mutluluktan.

Bir pazar günü yatağımdan çıkmayıp müzik dinlerken ona eşlik etmişim, bundan haberi yoktu tabii. İki saatten biraz uzun sürmüştü. Arada kulağıma fazlasıyla tanıdık gelen melodiler olmuştu. Müzik nihayete erdiğinde ise yaşlı adam kendi kendine coşkuyla alkışlamıştı. Kesik kesik gelen hıçkırık sesleri de duymuştum. Sanırım ağlamıştı. O müziğin nasıl bir anlamı olabilirdi ki onun için her gün dinliyor ve ağlıyordu?

Mutfığa gittim ve sabah kahvesi için ısıtıcıya su koyup düğmesine bastım. Müzik hala çalmaya devam ediyordu, ama bu sefer tüm hüznünden uzaklaşmış ve coşku dolu olmuştu. Kahveyi hızlıca yapıp içtim. Evden aceleyle çıkarken yaşlı adamı gördüm. Kapısının önüne bırakılmış postalarını ve kargosunu alıyordu.

“Günaydın.” dedim çekinerek. O da aynı şekilde karşılık verdi, yüzünde kibar gülümsemesi vardı.

“Müzik...” dedim “Her gün hiç aksatmadan dinliyorsunuz. Nedir bu?”

Derin bir iç çekti, gözleri karşıda bir noktaya sabitlenmişti. Gözlerini karşıdan ayırmadan “Kuğu Gölü...” diye mırıldandı. “Çaykovski’nin en ünlü balesi...” Bu sırada yerdeki zarfları ve fazla büyük olmayan karton kutuyu almıştı. “Sizin için oldukça önemli bir eser olmalı bu.” dedim sesime fazlaca merak ekleyerek. “Evet önemli.” diye cevapladı beni.

“Size bunun önemini sorsam kabalık mı etmiş olurum acaba?”

“Ah, bu ayak üstü konuşulabilecek bir konu değil. Müsaadenizle...” dedi ve yavaşça içeri doğru geçti. Hemen atıldım “Müsait bir zamanınız olursa konuşabiliriz. Sizinle konuşmayı çok isterim.” dedim.

“Görüyorum ki işe gidiyorsunuz. Ama önümüzdeki bir ay da ben burada olmayacağım. Bir seyahate çıkıyorum.”

Bir ay bekleyemezdim. Bunca zamandır merak içimi kemirmişti ve işe giderek bu fırsatı tepemezdim. “Bugünlük işe gitmesem de olur. Hem zaten çok acelesi olan işlerimi bitirmiştim geçen gün.” dedim. “Peki madem, buyurun içeri geçin.” dedi her zamanki nezaketiyle. Koridorda boydan boya kırmızı bir halı vardı, altın rengi işlemlerle süslenmişti. Duvarlarda kitaplık vardı. Ve fazlasıyla kitap. İngilizce, Rusça, Fransızca... Az buçuk yabancı dilimle hızlıca göz gezdirdim. Bale ve Çaykovski ile ilgili kitaplardı hepsi. Salona geçtiğimizde ise oldukça süslü bir odayla karşılaştım. Büyük kristal bir avize tüm azametiyle tavandan sarkıyordu. Duvarların tavanla birleştiği kısımlarda altın varaklı kabartmalar vardı. Duvarlar süslü bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Koltuklar siyah kadifeydi ve onların kenarları da altın varakla kaplanmıştı. Koridordaki süslü kırmızı halının daha büyüğü ayaklarımızın altında seriliydi. Ama hepsinden önemlisi, salonun en göze çarpan köşesinde duran gramofon ve çerçeveler içinde duvarları kaplayan afişlerdi. Çoğu Kiril alfabesiyle yazılıydı. Bazıları İngilizce ve Fransızcaydı. Champs Elysees Tiyatrosu, İngiliz Kraliyet Opera ve Balesi, Londra Haymarket Tiyatrosu, Milano La Scala ve niceleri... Hepsinde tek bir genç adam vardı. Sahne kıyafetleriyle zarif bir şekilde parmaklarının üstünde yükselmiş dans ederken resmedilmişti. Daha sonrasında ise esas ayrıntıyı fark ettim. Afişlerdeki kişi, salonunda oturduğum adamdı. Çok daha genç ve atletikti. Bir ona bir afişlere baktım. Suratımdaki şaşkın ifadeyi fark ettiğinde buruk bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Gözlerinin içi gülmüyordu.

“O sizsiniz!” dedim heyecanla afişlerden birini işaret ederek. “Evet.” diyerek hüznü başını salladı. Ayağa kalktı “Size çay getireyim.” Aslında hiç çay içişim yoktu ama reddetmenin kabalık olacağını düşünerek sesimi çıkardım. Yaşlı balet salondan çıktığında hemen telefonuma sarılarak iş arkadaşşıma biraz rahatsız olduğumdan dolayı işe gelemeyeceğime dair mesaj attım. Kısa bir süre sonra ellerinde tuttuğı bir tepsiyle içeri girdi, incecik ve bembeyaz bir porselenden gece laciverdi ağ desenleriyle süslü fincanlar duruyordu tepsinin üstünde. Tepsiden fincanımı alırken tepside karlar içindeki Kremlin Sarayı’nu gördüm. Bu adamın Rusya ile olan bağlantısına dair merakım iyice artmıştı. Telefonda Rusça konuşuyor, Rusça kitaplar okuyor, her gün Rus bir besteci olan Çaykovski’nin eserini dinliyor, Rus bale sahnelerinin afişleri duvarlarını süslüyordu. Fincanı dudaklarıma götürürken “Rusya ile olan bağlantınız nedir?” diye sordum. Bu sırada Kuğu Gölü’nün müziğı tüm zarafetiyle gramofondan yükseliyordu. Yaşlı adam gramofonun yanındaki koltuğuna kuruldu, yavaş bir hareketle iğneyi plaktan çekti, plağın döndüğü tablanın altından uzanan ufak metal çıkıntıyı ileri doğru ittirdi ve alet durdu. Çayın tadı alışkın olduğumdan farklıydı, Rus çayı diye tahmin yürüttüm.

“Rusya’da okudum. Uzunca bir süre orada yaşadım, sahne aldım. Oradaki tanıdıklarımla da kopmuş değilim. Yarın da Moskova’ya gideceğim. Oradan da Leningrad -Sovyetler dağılınca adına St. Petersburg dediler sonradan-. Eski günleri yad etmek adına...”

İnsanın eski günleri yad etmesi ne kadar da güzel bir şeydi öyle! “Harika bir haber bu. Eminim bu Rusya ziyareti size iyi gelecektir.”

Çayından bir yudum aldı ve başını salladı: “Evet iyi gelecek. Ama bolca gözyaşı içereceğinden de adım gibi eminim. Birkaç bale ve opera temsiline de gideceğim orada, arkadaşlarımla sağ olsun bilet işlerini onlar halletti. Bir zamanlar başrol olarak sahne aldığım salonlarda seyirci koltuğunda oturmak oldukça garip olacak doğrusu. Neler hissedeceğim bilmiyorum. İzinle, kargomu ve postalarımı açmam lazım.” dedi ve fincanını sehpaıa bıraktıktan sonra ağır ağır yürümeye koyuldu, televizyonun önüne bıraktığı zarfları ve kutuyu aldıktan sonra gramofonun yanındaki yerine geri döndü. Mukavvayı incitmemek istercesine kutuyu açtı, bir kitap çıkardı içinden. “Çaykovski...” diye mırıldandı. Kitabın sayfalarını araladı, kağıdın kokusunu içine çekti. Kitaplığına bir Çaykovski kitabı daha eklenmiş oldu böylece. Kucağına bıraktı ve zarfları eline aldı. “Hepsi Rusya’dan...” dedi. “Bunları sonra açsam da olur. Pek aciliyetleri yok.” Mektuplarla kitabı sehpaıa bıraktı.”Kuğu

Gölü'nün benim için önemini sormuştun yanlış hatırlamıyorsam?”dedi adeta bir sorgu memuru gibi. “Evet.” diye yanıtladım onu. Ve konuşmasına başladı:

“Tahsilimi Rusya’da yaptığımı söylemişim. Konservatuardan birincilikle mezun oluşumun ardından bale kariyerime hemen başlama imkanı buldum. Bu benim için müthiş bir şeydi. Çünkü bir sanatçı olarak mezun olur olmaz iş bulabilmek, hem de prestijli bir opera ve bale evinde, müthiş bir şeydi. Gençtim, heyecanlıydım ve deneyimsizdim. Bak işte Bolşoy Tiyatrosu!” Yan duvardaki bir yağlı boya tabloyu gösterdi, karlar içinde bembeyaz büyük bir yapı vardı tuvalin üstünde. “Rusya’nın hatta ve hatta tüm dünyanın en iyisidir! İlk iki üç sezon boyunca yan rollerde oynadım. Daha sonrasında deneyim kazandıkça, koreografların gözüne girdikçe baş baletliğe kadar yükseldim. Bolşoy’a girişimin ilk senesinde sahnelediğimiz eseri hiç unutmuyorum.” Heyecanlanmıştı “Prokofiev!” diye bağırdı, sonra sakinleşerek devam etti sözlerine “Romeo ve Juliet balesi...” Yumuşak bir ezgi mırıldanmaya başladı gözlerini kapatıp. Sonra birden ani bir şekilde yarıda kesti melodiyi. “Temsil günü gelip çatmıştı en sonunda. Aylardır hazırlanıyordum bunun için, okuldan hocalarımla da görüşmüş her konuda fikirlerini almıştım. Orkestra da sahnenin önündeki yerini almıştı. Ve beklenen an... Maestro kulisten çıktı! Alkış tufanının ardından o mucizevi müzik... Kısa giriş müziğinden sonra Romeo çıktı sahneye. Ve yeniden alkış! Ben ve üç balet daha da asker rolündeydik. Kendimden geçmiş bir şekilde ezberimdeki hareketleri yapıyordum bir yandan da kulağım müzikteydi. Kılıç dövüşü sahnesi... Belimde asılı duran kılıcımı çekip estetik hareketlerle savaşmaya başladım. Müthiş bir şeydi. Kendimden geçmişim, harikaydı. İlk sahne alışımın ilk dakikalarında yerimin burası olduğunu, sahne dışında bir hiç olduğumu anlamıştım. O anda, kendi kendime yaşım elverdiği sürece hep sahne alacağıma dair söz verdim! Primo uomo olarak ilk sahne aldığım zamanı anlatayım. Bolşoy’un baş baletiydim düşünebiliyor musun! Bu müthiş bir şeydi, hep hayalini kurduğum şey gerçeğe dönüşmüştü sonunda. Çaykovski’nin Kuğu Gölü’nde baş erkek rol olan Prens Siegfried rolündeydim. Bunu kutlayanlar olduğu kadar beni kıskananlar da vardı. Benden önceki primo uomo’nun emekliye ayrılmasının ardından yapılan seçmelerin sonucu açıklandığında diğer baletlerin bana bakışımı hiç unutmuyorum. Bu bakışlar bana sanat dünyasının çetin koşullarını, hırslı sanatçıların, insanların ayaklarını kaydırmak için her daim hazır bekleyen fırsatçıları hatırlattı yeniden. Neyse ki, ne Bolşoy’da ne de tüm kariyerim boyunca sahne aldığım yerlerde kimse ayağımı kaydırmayı başaramadı. Kuğu Gölü’ne geri dönelim. Başrol olarak her şeyimle hazırdım. Provalar muhteşem geçiyordu. Koreografların sözünü iki etmeden her hareketi ezberledim. Sadece kendiminkileri değil, tüm koreografıyı zihnime kazıdım. Böylece tüm temsil kontrolüm dahilinde

gidecek ve hiçbir aksilik çıkmayacaktı. Piyanolu provalardan sonra ilk orkestralı ve kostümlü genel provayı yapmıştık. Müzik çalmaya başladığı anda nabzım hızlanmaya başladı, başımın döndüğünü hissettim. Kulisten çıkıp da rolümü oynamaya başlayınca baş dönmem iyice artmıştı. Ama bu harika hissettiriyordu. Müziğin ihtişamı karşısında duyduğum şaşkınlık ve hayranlık birleşmiş ve bu fiziksel tepkileri verdiriyordu sanki vücuduma. Damarlarımda kan değil de heyecan akıyordu sanki. Bu sanat eserinin içinde kendimi en küçük notadan da küçük hissediyordum. Beni tıpkı denizdeki bir akıntı, fırtınadaki bir hortum gibi içine çekiyor, yutuyordu. Muhteşem bir ihtişam, müthiş bir sanat! Bir an baygınlık geçirecekmişim gibi oldu. Ama son anda durumu kurtarmayı başarmıştım. Esas temsil ise muhteşemdi. Sahneye adımımı atmamla birlikte seyirciler deli gibi alkışlamaya başlamıştı. İşte! Yeniden ta yüreğimin en derininde duyumsadım o tutkuyu. O sahne tutkusunu! Alkış! Sanatçının besini, yaşam kaynağı... Eserin ne zaman başlayıp da ne zaman bittiğini hiç bilmiyorum. Tamamen kendimden geçmiş bir şekilde dans ediyor, oradan oraya havada süzülüyordum. Kar gibi tütülerinin içinde zarif balerinler etrafımda dönüyor, ben de onlarla uyumlu bir biçimde dans ediyordum. Kuğular... Ah o narin kuğular...”

Gözleri doldu o eski günleri anımsarcasına, ağlamaklı oldu. Eliyle televizyonun yan tarafındaki ufak rafı işaret etti. “Bak orada rafın en başında bir kaset var. Üzerinde ‘Bolşoy, Kuğu Gölü’ yazıyor. Televizyonu açıp da onu oynatıcıya takar mısın?” Ben tamamen anlattıklarının büyüsündeydim. Böyle bir sanatçıyla yıllarca yan yana yaşamıştım. Hem de tüm bunlardan, bu ihtişamlı kariyerdan habersiz bir şekilde! Ayağa kalktım, ilk sıradaki kaseti aldım. Eski televizyona ve üstündeki kaset oynatıcıya bakakaldım. Bunların tarih olduğunu sanırken bir anda karşıma çıkmışlardı. “Nasıl takacağımı bilmiyorum.” dedim ürkek bir şekilde. Anlayışlı adam, tarif etti nasıl olduğunu. Ve yerime oturup izlemeye başladım. Gramofondan dinlediğimiz müziğin aynısı çalmaya başladı. Ama bu sefer dansçılar da vardı. Siyah beyaz görüntü, cızırtılı ses... Baletler ve balerinler müzikle uyum içinde zarif bir şekilde dans ediyordu. Ve birden, afişlerde gördüğüm o yakışıklı genç adam çıktı sahneye. Uçarcasına girmişti adeta görüntüye. “İşte!” dedi heyecanla bağırarak. Gururlandı. “Görüyor musun? Benim ben! Yıl 1965, o zaman 26 yaşındaydım. Ah bale... Gözü kör olasıca bale... Hiçbir şeyi affetmiyorsun sen!” Yanaklarından yaşlar süzülerek izliyordu televizyonu.

“Kuğu Gölü’nde Prens Siegfried’i canlandırdığım sezondan sonra teklifler yağmaya başladı. Leningrad, Kirov Tiyatrosu!” dedi, duvarda bir afişi gösterdi. “Londra, Haymarket Tiyatrosu! Milano, La Scala Opera ve Bale Evi! Paris, Champs

Elysees Tiyatrosu! Avrupa'nın sanat başkentlerinden davetler geliyordu sürekli. Bir sürü yerde konuk sanatçı olarak sahne aldım. Hepsi harika birer deneyim olmuştu benim için. Sana bunun önemini kavrayabilir miyim bilmiyorum ama..." Cümlesini tamamlayamadan hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bir şey diyemedim. Onun için sanatının ne kadar önemli olduğunu kavrayabilmişim. Kim onu bu halde görse anlardı zaten bunu. Aradan geçen onca yıla rağmen içindeki tutkusu canlı kalmıştı. Sakinleşmesini bekledim. O kibar beyefendiyi böyle salya sümük görmek oldukça şaşırtmıştı beni. "Kaseti çıkarır mısın. Daha fazla izlemeye dayanamayacağım." dedi. Hızlıca kalkıp televizyonu kapattım ve kaseti rafa, aldığım yere geri koydum. Yerime oturduğumda anlatmaya devam etti.

"Kirov Tiyatrosu'na çağrılmışım yeniden. Moskova'dan, o güzelim Bolşoy'umu bırakıp, Leningrad'a gitmem gerekiyordu. Trenle yolculuk yapacaktım. Biletim, bavullarım her şeyim hazır. Neredeyse tüm Moskova beni uğurlamak için istasyona gelmişti. Maestro yanıma yaklaştı, sarıldı bana. 32 diş gülümsüyordu. Hiçbir şey demeden yanımdan uzaklaştı. Ve tren dumanı tüterek istasyona yanaştı, istasyon görevlisi "Leningrad treni!" diye bağırdı. Trene bindim, birinci sınıf kompartımandandı biletim. Oysaki hiç gerek duymuyordum ben böyle şeylere. Hemen pencereye çıktım, el salladım oradaki herkese. Tren hareket etmeye başladı Leningrad'a doğru. 'Güle güle git, güle güle gel!' dediler hep bir ağızdan. Kirov'daki temsilim mükemmel geçmişti. Tek kelimeyle mükemmel... Hemen gazetelere, dergilere haber oldu. Ünlü kritikler, eleştirmenler yazılarını hemen ertesi güne yetiştirdiler. Moskova'dakilerin de haberi olmuştu tabii. Temsil sonrası kulise çiçekler yığılıyordu. Ben hemen telefon açtım Maestro'ya. Tebriklerini aldım. İki gün sonra döneceğimi söyledim. Kirov'daki bu temsilimin son temsil olacağını bilmeyerek... Dönüşte yine kalabalık bir grup tarafından uğurlandım. Yolculuk güzeldi, kar manzaraları seyrediyordum. Sonrasında ise uyuyakaldım. Büyük bir gümbürtüyle uyandığımda ise vagon devriliyordu. Lokomotif raydan çıkmıştı. Bu olmamalıydı. En büyük kabusum başıma gelebilirdi. Ki geldi de. Bir demir parçası saplandı sağ ayağıma. Dünyanın sonu gelmişti artık benim için, kıyamet kopmuştu. Tüm kariyerim saniyelik tek bir olayla yerle bir olmuştu. O demir yüzünden sağ ayağımın üç parmağımı kaybettim. Hastanede gözyaşlarıyla uyandım. Doktorumun yakasına yapışım deyim yerindeyse. 'Dans edebilecek miyim? Bir imkanı var mı? Yoksa bitti mi her şey?' Doktor önümde el pençe divan duruyordu, geriye doğru adım atarak, 'Maalesef.' dedi sadece. O anda ayağıma baktım. Sargılar içindeydi. Yatakta çırpınmaya başladım. Ağzıma geleni söylüyordum. 'Bitti bitti bitti, artık her şey bitti. Tüm kariyerim tek kalemde silinip atıldı. Ben de bittim, yaşamamın bir anlamı yok

artık!’ Bir yandan da ağlıyordum. Doktor sesli bir şekilde yutkundu. ‘Beyefendiye sakinleştirici bir iğne yapın.’ dedi. Gözüm karardı bir anda ‘İstemiyorum, hiçbir şey yapmayın bana! Bırakın gideyim, dans etmek istiyorum sanatımı icra etmek istiyorum!’ diye bağırdım. Ama nafile, o sakinleştirici zorla yapıldı. Bir süre sonra göz kapaklarımın kapanmasına karşı koyamadım. Yine uyandım. Bolşoy’un ve Kirov’un müdürleri başımda durup ağlıyorlardı. Maestro da gelmişti. Kızarmış gözlerle bakıyordu bana. Tek bir şey söyleyebildim onlara ‘Bitti!’. O tek kelime her şeyi anlatıyordu. Tüm her şeyi. Binlerce kelimeyle, paragraflarla anlatılacak şey tek kelimeye sığmıştı. Bir çırpıda çıkıyordu insanın ağızından ama adeta on ton ağırlığındaydı. ‘Bitti!’.”

Yaşlı adam “Bitti, bitti!” diye tekrarlayarak ağlamaya başladı. Onun neler hissettiğini az çok tahmin edebiliyordum. Konuşmaya çalıştım, konuşamadım. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti sanki. Yutkunamıyordum, kocaman bir yumru oturmuştu boğazıma. Nefes alıp verirken göğüs kafesim etime batıyordu sanki, kalbim sıkışıyordu. Güçlükle sözlerine devam etti yaşlı balet:

“Taburcu olunca dans etmeyi denedim. Beceremedim. Her seferinde yere kapaklandım göz yaşları içinde. Sahnelere elveda demek zorunda kalmıştım. Sözümü tutamamıştım! En büyük tutkumu bırakmıştım artık. O tutkumu Bolşoy’un sahnesinin tam ortasına gömdüm! Psikolojim alt üst olmuştu, yaşamın benim için bir anlamı yoktu artık. Zar zor yürüyebilirken dans etmek de neydi! Geceleri kabuslar gördüm, Kuğu Gölü’ndeki kötü büyücünün bana büyü yaptığını görüyordum hep ve ter içinde uyanıyordum. Doktor doktor gezdirdiler beni. Avuç dolusu ilaçlar içtim, işe yaramadı. Artık ufaktan delilik emareleri gösterince, halüsinasyonlar görmeye başlayıp kendime ve çevreme zarar verince beni hastaneye kapattılar. “Elini yan tarafındaki gazeteliğe atıp eski Sovyet gazeteleri ve dergileri çıkardı. Bağırarak, hışımla başlıkları okumaya başladı. Bir yandan da başlığımı okuduklarını yere, önüme atıyordu.

“Ünlü balet delirdi! Bolşoy’un Yıldızı Tımarhanede! Kazadan Sonra Kafayı Yedi!”

Nefes nefese kalmıştı. Uzun bir süre yere fırlattığı gazetelerle mecmualara baktı. Sonra konuşmaya başladı:

“Hastanede beş yıl kaldım. Hemşireler, doktorlar ve hatta diğer hastalar bile beni görünce şaşırıyor acıyan gözlerle bakıyorlardı. Taşkınlık yaptığım için hücreye kapatıldım bir süre. Bağıra bağıra Kuğu Gölü’nün ezgilerini söyledim kendi kendime

hücrede. Çıkınca odama getirdiler beni. Ve sonra ne mi oldu? Bana çok tedavisi uygulayacaklarını söylediler! Beynimde şimşekler çaktı, kelimenin gerçek anlamıyla şimşek.” Gri ve çoğu dökülmüş saçlarını elleriyle araladı, şakaklarını gösterdi bana. Yanık izleri vardı. Kelimeler yine boğazımda düğümlendi. Konuşmadım. Aynı kocaman yumru ağırlığını arttırmışçasına duruyordu yerli yerinde. “Benim oldukça zor geçen beş yılın ardından hastaneden çıktığımda psikolojim hala eskisi gibi olmuş değildi. Hala sallantıdaydı, ama daha iyi durumdaydım. Her şeyimi topladım ve ülkeme geri döndüm. Kitaplar toplamaya başladım. Bale, Çaykovski ve Kuğu Gölü hakkında kitaplar... Bir gün sahafın birinde bu plağı gördüm.” Gramofondaki plağı gösterdi. “Kuğu Gölü... Hemen yapışıp aldım. Taş plaktır, sonrakiler gibi plastik değildir.” dedi ve gülümsedi. Ruh hali çok çabuk değişiyordu. “Artık baleyle ve operayla alakam ayda bir veya iki kez temsillere gitmekten ibaret.” Akşamları bütün şıklığıyla nereye gittiğini merak ediyordum, öğrenmişim. “Her gün dinliyorum bu plağı. Dinleyip eski günleri yad ediyorum.” Yerinden kalktı, salondan çıktı ve koridorda gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra geri döndüğünde elinde ufak bir kitap vardı. Bana verdi. “Bunu gençler bulmuşlar bir sahafta.” Üstünde dans ederken bir resmi olan onu anlatan bir kitaptı bu. “Çok ilginç.” dedim. İlginç ne alakaydı? Ne dediğimi bilmiyordum. “Hangi gençler?” diye sordum. “Genç bale sanatçıları... Ziyaretime gelirler arada sırada.” dedi. Anlattığı bunca şeyden sonra ne diyeceğimi gerçekten bilemiyordum. Tüm gizemi çözülmüştü. Zaman da su gibi akıp geçmişti. Üçe geliyordu saat. Gitsem iyi olurdu, kendimi toparlamam gerekliydi. Her hareketime dikkat ederek kalktım koltuktan. Kitabı ona geri verdim.

“Müsaadenizle ben artık gideyim.”

“Nasıl isterseniz.”

“Yarın için sizi havalimanına bırakabilirim eğer uygun görürseniz. Uçağınız saat kaçta?”

“Çok teşekkürler ama hiç zahmete girmeyin benim için. Genç bir arkadaşım bırakacak beni yarın.” diye cevapladı beni ve içtenlikle gülümsedi. Çay ve sohbet için teşekkür ederek evinden ayrıldım. Kendimi direkt yatağıma attım. Bu büyük şoku üstümden atmalıydım. Yıllarca böyle büyük bir sanatçıyla yaşamıştım ama onunla daha yeni sohbet ediyordum. İçten içe ona hayranlık beslemeye başlamıştım.

Bir ay boyunca günleri saydım. Onunla tüm gün Rus ayı içip sohbet edebilirdim. Onun o eşsiz sanat bilgisinden bir nebze de olsa faydalanmak istiyordum. Operaya ve baleye giderken ona eşlik etmek istiyordum. Oysaki benim hayatımda bir kere bile gitmiŐliĐim yoktu ama bunu tüm kalbimle istiyordum. Nihayet bir ay geçti ve yaşlı balet yorgun argın bir Şekilde geri döndü. Onunla birlikte evine geçtim, valizlerini amasına yardımcı oldum. O günkü yemeğimden bir tabak götürdüm. Ve hoŐça kal deyip dinlenmesi için onu yalnız bıraktım. Sabırsızlıktan ve heyecandan elim ayağım titriyordu, bir an önce sabah olmasını yanına gitmeyi istiyordum. Gün zar zor da olsa geçmişti ama gece çok az uyuyabilmiŐtim. Güneş yine perdeyi aralamıştı beni uyandırmak istercesine. Yatağımda doğrudum. Düşündüm; müziği, baleyi, yaşlı adamı düşündüm. O hznly müziği bekledim. Beklediğimle kaldım. Eskiden bana her günkü rutinimi hatırlatırcasına çalan Kuğu Gly, o sabah almadı. Son temsil bitmiŐ, orkestra susmuŐtu.

ÖLÜLER

1) Elinde tuttuğu kalın,büyük kırmızı kitap ve bir tek karanfil ile ormanın içindeki mezarlığa yöneldi. Karlı havanın ve ormanın kasvetini yüzünde taşıyan beki, elindeki kalınca kitabı görünce belli belirsiz gülümsedi, “Yine her seneki gibi bir edebiyat sevdalısı...” diye düşünerek. Tek tük insan vardı; bir yandan ölüleri için dua ediyor, bir yandan da istavroz çıkarıyorlardı gösterişli mezarların yanında. Zürih’in kasvetli gökyüzünde gri bulutlar birbirine sokulmaya başlamıştı. Yürümeye devam etti, etrafı kaplayan beyaz örtüye basarak. Hüzünlü mezarları inceliyordu bir yandan da. Mezarların başında bekleyen insan boyunda melek heykelleri... Ağlayan, yas tutan, dua eden ve gökyüzünün bembeyaz masumiyet örtüsüyle kaplanmış melekler... Karların içinde güçlükle yürüyordu. Kafasının içinde Dublin sokaklarını arşınlayan Mr. Bloom gibi geziniyordu düşünceleri. Uzaklardan karga sesleri geliyordu. Birden, arkasında yürüyen biri olduğunu fark etti. Dönüp baktığında zar zor yürüyen yaşlı bir kadın gördü. Kendisiyle aynı yoldan gidiyordu yaşlı kadın. Aldırış etmedi, hedefine doğru emin adımlarla ilerlemeye devam etti. Ufak tepeciği gördü, huşu içinde başını öne eğdi ve hafif yokuşlu yolu çıkmaya başladı. Mezarı gördü. Diğerlerinden farklı bir mezardı bu. Başında hüzünlü bir melek yoktu. Bacak bacak üstüne atmış, bir elini çenesine dayamış, öbür eliyle de bir kitap tutarak düşünen bir adam vardı. Yatay bir şekilde duran mezar taşına yaklaştı, üstü karla kaplanmıştı. Eğildi saygıyla ve karları temizledi eliyle. Grili beyazlı granit üzerinde yazan isimleri fısıltıyla söyledi: “James Joyce, Nora Barnacle Joyce, George Joyce, Asta Osterwalder Joyce...” Heykele doğru “Ben geldim Mr. Dedalus. İşte, huzurunuzdayım.” dedi. Heykeli inceledi bir süre, sonra da kırmızı karanfili yavaşça granit mezar taşının üzerine bıraktı. Soğuk esen rüzgar paltosunu havalandırıyor. Yanından ayırmadığı kalın kırmızı kitabı göklere kaldırdı ve makamla okudu: “Introibo ad altare Dei.” Gözlerini kapattı, arkasındaki yaşlı kadının da aynı Latince ilahi dizesini mırıldandığını duydu. “Introibo ad altare Dei.”

2) Soğuk hava iliklerine kadar işliyordu üstündeki paltosuna rağmen. Gökten bembeyaz kristaller iniyordu yeryüzüne. Dağa taş, tüm varlıklara... Bembeyaz örtüye bata çıka yürüyor, paltosunun iç cebindeki ufak şişedeki suyun kıpırdadığını hissedebiliyordu. “Her şey nasıl da beyaz ve masum...” diye düşündü. “Tıpkı zarif bir kuğu gibi.” Tikhvin Mezarlığı’nın derinlerine doğru ilerledikçe hüzün, soğuk havayla birleşiyor ve etrafa şiirsel bir atmosfer yayıyordu. Bir yandan Kiril alfabesiyle

yazılmış mezar taşlarını okuyor, bir yandan da kendini matem ve melankolinin acılı ama yumuşak kollarına bırakıyordu. Kalın bir insan sesi duydu az buçuk, mezarlığın iç tarafından gelen. Transa geçmiş gibi bir şeyler okuyordu bu ses. Sesin geldiği yöne doğru çevirdi adımlarını. Yürüdükçe bu sesin sahibini merak ediyordu. Sesin kaynağını bulduğunda altın renkli gösterişli tören kıyafetleri ve uzun sakalıyla bir Ortodoks papazı gördü. Etrafında, karla zıtlık oluşturan siyah giysileriyle bir grup insan vardı. Tok sesli papaz gözlerini kapatmış dua ediyor, göz yaşları içindeki bir kadın ise tabuta yüzünü dayayıp hıçkırarak ağlıyordu. Kürklü siyah şapkası başından düşmek üzereydi, omuzlarına dökülen sarı saçları dağılmıştı. Uzun boylu donuk suratlı bir genç; kadını omuzlarından tuttu, tabuttan uzaklaştırdı, kollarıyla sarıp yatıştırdı onu. Bu manzarayı görünce içinde derin bir üzüntü hissetti. Ne yapacağını bilemedi. Çareyi oradan uzaklaşmakta buldu. Ayak izlerini takip ederek eski yoluna ulaştı. Devam etti yürümeye. Hala gösterişli mezarları incelemeye devam ediyordu. Sert ve siyah Kiril harfleri, beyazlıklar içinde hemen belli ediyordu kendilerini. Oldukça büyük, üstüne Modest Mussorgsky yazısı ve büstü incelikle işlenmiş mozoleyi görünce durdu. Doğru yöndeydi. Başını öne doğru eğdi, yavaş ve ufak adımlarla yürümeye devam etti. Bir süre sonra, biri haç tutan öbürü de elinde Kutsal Kitap'ı tutan iki melek heykeli arasında Çaykovski'nin büstünü gördü. Gökten inen kristaller orayı da kaplamıştı, ölümün matemine inat masumane bir görüntü oluşturmuştu. Pyotr Ilyiç Çaykovski... Çiçekler bırakılmıştı mozolenin önüne. Demet demet çiçekler... Büste doğru reverans yaptı. Bir süre bekledi öylece. Kafasının içinde Çaykovski'nin altıncı senfonisi çalıyordu tüm hüznüyle. Yavaşça düzeltti duruşunu, gözlerini bestecinin gözlerinden ayırmayarak sakin bir şekilde paltosunun iç cebinden ufak şişeyi çıkardı. Kapağını açtı ve besteciye doğru uzattı. "Za zdarovie gospodin!" dedikten sonra zarif bir hareketle şişeyi kafasına dikti.

3) Çiçekleri kendi almıştı. Trenden bir eliyle büyük bir demet pembe gül, öbür eliyle de Mrs. Dalloway'i tutarak iniyor, nehrin sesini içinde duyumsayarak vedalarla dolu perona adım atıyordu. Derin bir nefes aldı, yolculuğun yorgunluğunu üstünden atmaya çalışırcasına ayak parmakları üstünde adeta bale dansçısı gibi yükselerek gerindi. Çiçekleri yavaşça burnuna yaklaştırarak kokuyu içine çekerken arkasındaki trenin perondan hareket ettiğini duydu, gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda gökyüzüne doğru kaldırdı başını. Puslu bir hava vardı, yağmur yağdıracağını bildiriyordu sanki bulutlar. İstasyonun içine doğru yürümeye başladı kendinden emin adımlarla. Nehri düşünüyordu, gürül gürül akan suları, suların sürüklediği cansız bedeni düşünüyordu. Sol koluyla göğsüne yaslanmıştı büyük gül demetini, sağ eliyle hala Mrs. Dalloway'in elinden tutuyordu. Tıpkı güller gibi pembeydi Mrs. Dalloway,

melankolik bir gülümseyiş ve derin gözlerle bakıyordu. Gözleri de tıpkı hava gibi pusluydu. Gardan çıkınca tabelalara baktı, “Ouse Nehri” yazan yöne doğru döndü. Uzun bir yürüyüş olacaktı, daha yol yorgunluğunu bile üstünden atamamıştı. Adımlarını hızlandırdı. Mrs. Dalloway ile nasıl tanıştığını düşünüyordu bir yandan da. Bir kitapçı dükkanında karşılaşmışlardı. Gördüğü anda tutulmuştu sanki ona, etkileyici cümleleri ve sıra dışı tarzıyla... O gün kitapçıdan çıkıp evine dönerken bir demet de çiçek almıştı kendisine. Bembeyaz ortancalar... Evinde vazoyu bulamayınca çalışma masasının üzerine koymuş, bir tanecik çiçeği de Mrs. Dalloway’e vermişti. Taşlı kır yoluna girip de ayağı takılınca düşünceleri dağıldı bir anda. Az kalsın kitabı düşürüyordu. “Ah Clarissa...” diye mırıldandı. Düşeyazdığı için nefes nefeseydi, nabızı hızlanmıştı. Durdu birkaç saniye kadar, normale dönmeyi bekledi. Sonra devam etti yoluna. Otlar yükselmişti topraktan, yer yer de yabani çiçekler. Yeşilin pembe, mor, kırmızı ve sarıyla olan uyumlu birlikteliği diye düşündü. Güneş kendini gösterdi ardına saklandığı bulutlardan sıyrılıp. Gökyüzüne baktı ve gülümsedi. İngiltere’de güneşin kendini gösterdiği yılın nadir zamanlarından biriydi. Gözleri kamaşarak seyretti gökyüzünü. Suyun sesini duydu. Zaman ne ara bu kadar çabuk geçmişti de Ouse’a varmıştı? Ağaçların arkasındaydı Ouse... Ağaçları geçti, önce uzun uzun seyretti akıntıyı, dalgaları. Derin bir nefes verdikten sonra yerdeki taşlara takıldı gözü. Virginia da böyle taşlar doldurmuştur ceplerine diye düşündü. İyice yaklaştı nehre, bir adımlık mesafe bıraktı arada. Diz çöktü, Mrs. Dalloway’i pembe güllerin arasına yerleştirdi. Güllerin sarmaladığı bir kitap... Demeti yavaşça suya bıraktı, çiçekler akıntıyla birlikte sürüklenirken “Mrs. Dalloway said, she would buy the flowers herself.” diye fisıldadı.

4) Paris’teydim soğuk bir aralık gününde evet Montparnasse mezarlığındaydım Godot’yu beklemeye gitmiştim mezarlığa soğuktu hava ve üşüyordum bunlar diyebileceklerimdir İrlandalı evet bir İrlandalının mezarını ziyarete gitmiştim kim miydi peki bu İrlandalı pek bir şey söyleyemem aslında insanı çok bekleten biriydi ne yapacağınızı bilemez bir halde sadece ve sadece öylece bekler bir şey yapamazdınız yani açıkçası böyleydi pek bir şey de anlayamazdınız karmaşıktı çünkü fazlasıyla haddinden fazla karmaşıktı hava da soğuktu üşüyordum kar var mıydı hatırlamıyorum olsa ne fark eder olmasa ne fark ederdi ki zaten ben hep yenilirdim denedim yine yenildim yine denedim daha da iyi yenildim en sonunda yenilmek vardı benim kaderimde yapacak bir şey yoktu ki yine beklemeye varmıştı işin ucu mermerler sarmalamıştı etrafı kasvetli bir hava vardı ve şapkam uçmak üzereydi son anda tuttum şapkamı şapkamsız ne yapardım ki ben kafam üşürdü ah evet kafam üşürdü şapkam olmadan bu soğukta adımlıyordum yolu ayaklarım bana itaat etmiyor

gibiydiler sanki ayakkabılarım taşanmış da ben onları binbir güçlkle kaldırıyormuşum gibi oysaki hiçbir gereksinme duymuyordum ki taşan ayakkabılara kim ister ki öyle hantal şeyler belki sirk gösterileri yapanlar gösterebilirdi böyle ayakkabılar sayesinde güçlerini evet taşan ayakkabı sirkler içindi bana göre değildi ben alelade bir insanım sonuçta ne yapardım ki öyle şeyler benim ayaklarımda olsa yürüyemezdim yere çakılmış gibi dururdum yapamazdım yani hiçbir şey sadece ve sadece beklerdim ne yapacağımı bilemeden beklerdim bu gidişle ben çok beklerim ne diyordum evet mermerler vardı mezarlıktaydım sonuçta başka ne bekliyordum ki mezarlıkta mermer olurdu mezarlıktı çünkü burası soğuk mermerler siyah mermerler granitler yazılar mezarlara bırakılmış çiçekler evet tüm bunlar benim mezarlıkta olduğumun birer işaretiydi sahi mezarlıktaydım da neden gelmişim buraya fazlasıyla unutkan olmaya başlamıştım bu sıralar hay allah aklıma gelmiyordu bir türlü neden geldiğim ne yapmalıydım o anda dönmeli miydim evet bir anda hatırladım bir İrlandalıyı ziyarete gelmişim sert bir adamdı bu İrlandalı kimse anlamazdı onu sadece yazardı evet yazardı bir şey akışı derler bir şeyler yazıyordu biraz okumuştum vakti zamanında ama pek bir şey anlamamıştım kafam basmazdı benim böyle şeylere okumuş insanlara göreydi onlar çözmesi zor şeylerdi aslında ben okuma yazma bildiğime bile şaşırıyorum nasıl oldu da öğrenmişim acaba merak ettim şimdi ah şapkam uçuyordu son anda yakalamıştım yine rüzgar çok azimliydi benim şapkamı uçurma konusunda ama ben de azimliydım şapkamı vermemek için rüzgara vermezdim şapkamı şapkamsız ne yapardım ki ben kafam üşürdü ah evet kafam üşürdü şapkam olmadan bu soğukta soğuk işliyordu iliklerime ama ben kararlıydım İrlandalıyı istirahatgahında bulacaktım evet bulmalıydım da evet b harfiyle yazan bir ismin yazılı olduğu graniti bulmuştum acaba bu b irlandalının b'si miydi bilemiyordum okuyup bakmalıydım evet onun mezarıydı bu b'li mezar ne yapacağımı bilemez bir halde durdum mezarın önünde beckett yazıyordu granitte benimkine benzer bir şapka bırakılmış yok yok hatta benimkinin tıpatıp aynısı bir şapkaydı bu bırakılan çiçekler de bırakılmıştı evet mezara çiçek bırakılırdı o şapka yepyenydi benimki ise eskimişti oldukça yeni şapkayla kendiminkini değiştirsem kim fark ederdi ki kimse fark etmezdi bence şapkanın sahibi de İrlandalıya bırakıp gittiğine göre İrlandalı da takmadığına göre ben alabilirdim benim kafamda güzel durabilirdi uzun zamandır yeni şapka değmemiş olan kafamda, çıkardım şapkayı kafamdan elimde tutuyordum yeni şapkayı aldım mezardan taktım kafama eskisini mezara geri bıraktım İrlandalıya eski şapkayla mutluluklar diledim evet İrlandalı sevebilirdi eski şapkamı mutluluklar İrlandalı mutluluklar eski şapkamla ve çiçeklerle ben gidiyorum şimdi seni bırakıp bu soğuk paris gününde iyi günler dilerim efendim iyi günler efendim

5) Aziz Thomas Kilisesi'nin bahçesindeydi. Hınca hınç insan doluydu bahçe. "Leipzig halkı büyük bestecilerine oldukça saygılıymış." diye düşündü. Kalabalığın bir kısmıyla birlikte kilisesinin arka tarafına doğru geçerken içinde tanrısal bir ışık hissetti. Görkemli heykeli görünce adımlarını hızlandırdı. Heykele yaklaştığında kalabalığı yararak en öne geçti, diğer insanlarla birlikte tüm azametiyle dev kaidesinin üstünde yükselen bestecinin suretini inceliyordu. Besteci, sağ elinde bir kağıt rulosu, kafasında özel perukasıyla bir orgun önünde duruyor ve çatik kaşlarla uzaklara bakıyordu. Gözlerini bestecinin sert suratından aşağılara, kaideye doğru indirdi. "Johann Sebastian Bach" yazısını okuyunca hafifçe titredi vücudu. Müzik tarihinin akışını değiştiren bu büyük besteciye duyduğu korkuyla karışık saygı yüzündendi bu. Gözlerini kapattı, müziği içinde hissetti. Yavaşça, geri geri yürüyerek çekildi heykelin önünden. Bir şef çubuğu tutuyordu elinde. Az önce o kadar heyecanlanmıştı ki, ellerinin terinden ıslanmıştı çubuk. İyice sıkı elinde. Adımlarını kiliseye doğru çevirdi. Kilisenin büyük kapısından girince dışarıdan çok farklı bir serinlik karşıladı onu. Ürperdi. Bahçeye nazaran daha az insan vardı içeride. Uzun bir koridor gibi uzayıp giden mabede baktı. Kırmızı ve beyaz renkli sütunlar yerden yükseliyor ve tıpkı bir palmye ağacının yaprağını andıran biçimde açılarak tavanla birleşiyordu. İleride en uçta yüksekte duran koro balkonuna ve orga baktı. Zamanda geriye gitti. Bach'ı orgun başına oturmuş, bir yandan çalıp bir yandan da koroyu ve orkestrayı yönetirken düşündü. Orgun tüyleri diken diken eden metalik sesini duyar gibi oldu. Hayallerden geri döndü. Olduğu yere çivi gibi çakılmıştı. Ürkek bir şekilde yürümeye başladı. İlk blok sıraları geçtikten sonra sağa döndü, Bach'ın mezarına giden yoldu burası. Az ileride yere konmuş çiçekler gördü, hızlandırdı adımlarını. Mezarın önünde durdu, gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu sırada insanlar çiçek bırakmaya devam ediyordu. Yine çivi gibi çakıldığını hissetti yere. İçinde derin bir özlem, matem ve hüznün vardı. Gözlerini kapattı. Önünde koro ve orkestra varmışçasına bir şef edası takınarak çubuğu kaldırdı. Başlangıç vuruşlarını yaptı. "Son, iki, üç, dört..." Ve Bach'ın hüznü müziği çalmaya başladı kafasının içinde. Bir damla yaş süzüldü yanağından.

ÇİÇEKLER

İnce tül perdelerin arasından süzülen güneş ışığının gözkapaklarını okşamamasıyla uyandı. Bu sabah sesler yoktu. Yunanca kuş cıvıltıları da... Güçlükle doğruldu yatağında. Son zamanlarda iyice güçten düşmüş ve zayıflamıştı, bir de bunun üstüne uyku mahmurluğu eklenince kendini iyice kötü hissetti. Yorganı üstünden atıp çıktı yataktan. Dilsiz uşağa asılı duran sabahlığını giydi ve tül perdelerin örttüğü pencereleri açtı. Odanın içi daha da aydınlanmıştı. Dışarıya baktı. Gökyüzüne... Bulutlar gibi olmayı ne kadar da isterdi! Onlar gibi özgür ve başına buyruk... Sonra kuşları gördü. Nasıl da hüznü bir şekilde süzülüyorlardı havada öyle. Kendini düşündü. Bu hiç istemediği banliyö kasabasına tıklı kalmıştı. Neden? Çünkü doktorları öyle istemişti. Londra'nın telaşından, koşuşturmasından uzaklaşması; sakin bir yerde kafa dinlemesi gerekiyordu. Ama o burayı, Richmond adındaki ufacık banliyöyü hiç mi hiç sevmiyordu. Pencerenin önünden ayrıldı, şifonyerin üstünde duran tokasını aldı ve saçlarını topladı. Sonrasında ise beyninde şimşekler çakmaya başladı. Sonunda bulmuştu.

“Bir kadın...” diye fısıldadı gözlerini kapatarak. “Bir kadının hayatı, tek bir günde... Yaşam ve ölüm, intihar ve delilik, sağlık ve çılgınlık... Hepsi; hepsi bir arada, tek bir kadında. Günden geceye yapılan bir yolculuk...”

Kalbi göğüs kafesinin içinde tıpkı bir pulsar gibi yanıp sönerek atıyordu. Nabzı hızlanmaya, nefes alışverişi sıklaşmaya başlamıştı. Sesler... Yine gelmişlerdi. Yatağına oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Dişlerini sıkarak “Defolun, defolun!” diye söylenmeye başladı. Gözlerini kapattı. Bir ateş yanıyordu. Kapkara bir ateş... Hafifçe ileri geri sallanmaya başladı. Delilik okyanusunun kıyılarında gezdiğini, suya ayaklarını soktuğunu hissediyordu. Sesler giderek zorlamaya başlamıştı onu. Bir şeyler söyler gibi olduklarını hissetti. Yapmaması gereken şeyi yapıp seslere iyice odaklandı. Kulaklarına büyük bir basınç binmişti. Nefesini tuttu. Ardından derin nefes alıp vermeye başladı. Odağını uzaklaştırdı seslerden. İyi şeyler düşünmeliydi. Yasak şehir Londra'da katıldığı edebiyat toplantılarını düşündü. O entelektüel ortamı, paylaşılan eserleri... Sesler yavaş yavaş azalmaya başlamıştı, bedenini bir rahatlama hissi sardı. Mengene gibi sıkıldığı çenesini gevşetti. En nihayetinde sesler gitmişti. Ayağa kalkıp yüzüne düşen saçlarını geriye attı ve ellerini sabahlığının ceplerinde,

sakin bir şekilde odasından çıktı. Hiçbir şey olmamış gibi merdivenlerden inerken, kitabı düşünüyordu. Nasıl başlayacağını bulmuştu sonunda. Alt kata indiğinde eşini masasına gömülmüş çalışırken buldu.

“Günaydın Leonard!” dedi eşine, nispeten neşeli bir şekilde.

“Günaydın Virginia!”

Ona az önce odasında yaşadıklarından bahsetmeli miydi? Bahsetmemeye karar verdiği anda Leonard “Uygun nasıldı?” diye sordu. Omuz silkererek “Olaysız.” diye yanıtladı Virginia. Leonard’ın yanına gitti, geniş masada duran üstü pastel pembe renkli çiçeklerle süslü demliğe uzandı ve çay doldurdu kendine. Ayakta dikilerek bir yandan kocasının çalışmalarını inceliyor, bir yandan da ılımış çayını yudumluyordu. Leonard elinde çevirdiği diviti hokkasına geri bıraktı ve Virginia’ya dönerek sordu. “Kahvaltını yaptın mı?” Onun sağlığı için endişeleniyordu. Doktorlar Virginia’nın beslenmesine dikkat etmesini söylemişti. Virginia çaydan büyük bir yudum aldıktan sonra cevapladı Leonard’ı.

“Yapmadım.”

“Peki yapmayı düşünüyor musun?”

“Belki iki saat kadar sonra. Şimdi çalışmayı düşünüyorum.”

Leonard sakinleşmeye çalışırcasına derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı.

“Nelly’ye söylerim. Sana meyve ve çay getirsin. Tamam mı?”

Virginia eşini geçiştirmek için “Tamam, tamam.” dedi ve ekledi hevesli bir şekilde “Leonard, başlangıç cümlesini bulduğuma inanıyorum.” Leonard kafasını kaldırdı, şaşırmıştı. Çünkü Virginia bir süredir yazma konusunda sıkıntılar yaşıyordu.

“Git ve yaz o zaman.” dedi elini çenesine dayayarak. Virginia gülümsedi Leonard’a ve elindeki fincanı masaya bırakarak geldiği yoldan geri yukarı çıktı. Çalışma odasına girdiğinde her zamanki dağınıklığı karşıladı onu. Yerlere saçılmış kağıtlar, birkaç kırık mürekkep şişesi, amatör yazarların gönderdiği metinler, mektuplar... Ayrıca bolca ve bolca kitap...

Masasına geçti Virginia, kafasında yoęunlařmaya bařlayan dűřünceleriyle. Temiz bir defter aldı önüne, elini kalemlige uzattı, bir divit seti içinden. Műrekkep hokkasına batırdı ve dűřünmeye bařladı. O sessiz ama içten içe bařkaldıran, sessizlięi kendince örtmeye çalıřan kadını dűřündü. Bir ařık, bir eřti o kadın! Bu yoęun dűřünceler içinde kalemine uzandı ve bařlangıç cűmlesini yazdı Virginia “Mrs. Dalloway said, she would buy the flowers herself.”

MONOLOG TİYATRO

(Karakter sahnenin ortasında yerde oturmaktadır. Hafif bir ışık huzmesi kasvetli sahneyi aydınlatmakta, arkadan çılgılık ve ağlama sesleri gelmektedir. Etrafta yerlere saçılmış resim malzemeleri ve devrik bir sandalye vardır.)

(Sakin bir sesle):

“Yalnızca sözcükler yırtıyor sessizliği, diğer tüm sesler kesilmiş. Susmalı mıyım? Bence susmamalıyım, çünkü var olabilmem için yapmam gereken tek şey bu. Eğer susarsam sağırlaştırır beni sessizliğim, eritir derimi, sonsuzluğun tozlarına üfler bedenimi.

Konuşmak dışında yapabildiğim başka şeyler de var. Ağlamak mesela. Sebepsiz yere ağlıyorum şu sıralar. Bulutlanmış kara göğün inlemesi bile gözyaşlarına boğabiliyor beni.”

(Ayağa kalkar, yüksek bir sesle):

“Susuyorum!”

(Elleriyle kulaklarını kapatır, beş saniye kadar sonra çılgılık atarak kulaklarını açar ve hızlıca konuşmaya başlar):

“Artık gözüm kara, gün geçtikçe yaklaşıyorum planlarımı gerçekleştirmeye. Geride bırakacaklarımı düşünmüyorum. O kadar yorgunum ki nasıl anlatsam bilemiyorum. Olabilecek en alçak yerdeyim. Bir boşluk hissi, ağrıyla beraber. Tek beklentim yok olmak.”

(Nefes nefese bir şekilde gözlerini seyirciye diker. Eliyle suçlar gibi seyirciyi işaret eder)

“Sizin yüzünüzden!”

(Sesini yükseltir)

“Sizin yüzünüzden!”

(Çığlık atar)

“Hepsi sizin suçunuz, hepsi!”

(Sakinleşir. Kollarını kendi göğsüne dolar. Monoton bir sesle):

“Belki de suçu sizde aramamalıyım. Kafamın içinde sürekli konuşan bir ses var. İç sesim değil bu. İç sesim olsaydı eğer, kontrol edebilirdim onu. Ama kontrol edemiyorum. Benden bağımsız, hiç susmuyor. Ona sus diye yalvarıyorum ama beni dinlemiyor. Uykularım kaçıyor. İşte hal böyle olunca da başkalarına sarıyorum. Başkalarına sarmaktansa kendi içime kapanmam daha iyi olur belki de benim için. Ne dersiniz?”

(Sandalyeyi alır, sahnenin ortasına koyar. Sandalyeye oturduktan sonra ifadesiz bir surat ve boş gözlerler seyirciye bakar.)

“Az sonra şahitlik edeceğimiz çeşitlenmeli korku seansında başınıza geleceklerden ben sorumlu değilim. Siz de değilsiniz.”

(Kollarını ardına kadar iki yana açar ve bağırarak)

“Hiç kimse değil!”

(Sandalyeden kalkar, sandalyenin etrafında üç tur döner ve sandalyenin önüne dizlerini kendine çekerek oturur. Duygusal bir ses tonuyla konuşmaya başlar):

“Her şey bitiyor. Geleceği düşünmek bir yana, şu anın yıkıntıları altında eziliyorum. Adım adım eksiliyor umudum, ışık hızıyla devriliyorum. Çok yorgunum. Boş hüzünler bulvarında kaybettiğim sisli ruhumu arıyorum. Saatler aleyhime işliyor. Her şey bitiyor. Deniyorum, nefes almayı, tutunmayı deniyorum. Yenilmek üzereyim.

(Kısık kısık nefes alır)

Dış ses:

(Emredercesine): “Yine dene!”

Karakter:

(Bağırarak): “Deniyorum!”

Dış ses:

“Yenil!”

Karakter:

“Yenildim!”

Dış ses:

“Daha iyi yenil!”

Karakter:

(Yere kapanır, nefes nefesidir. Güçlkle bağırır.):

“Denedim, yenildim, daha iyi yenildim! Artık bitti her şey. Çıkış yolu kalmadı. Devamı yok! Çıkış yoksa ne yapacağım?”

(Doğruluk ve hiçbir şey olmamış gibi ifadesiz bir suratla seyirciye bakar)

“Yanıt verecek miyim, yanıt vermeye çalışacak mıyım, yoksa hiçbir şey olmamış gibi sürdüreceğim miyim? Bilmiyorum, bilemiyorum. Neyi bildim ki ben zaten ömrüm boyunca?”

(Ayağa kalkar, sağ eliyle seyirciye yavaş yavaş el sallar)

“Var oluşun saf, acı ve sert gerçekliğiyle yüzleşmenin vakti geldi. Ama umuda kapılmak için bir neden değil bu. Sadece karanlık var, yoksunluk var, hiçlik var. Bu yoksunluğu, karanlığı, hiçliği ve yokluğu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, tasvir etmeli miyim onu da bilmiyorum. Yokluğun insanda uyandırdığı hiçliğim uzamsız çılgınlıklarının kulak zarlarını parçalayan sessizliğinin kemikleri titreten soğukluğunun bıraktığı etkinin yalın boşluğunu doldurmalıyım belki de. Acaba nasıl sorusunun beynimin kıvrımlarını zorlayan kül rengi çaresizliğinin yansıması adeta bu içinde bulunduğum durum. Bir yokluk bu! Nasıl tarif edilir hiçbir fikrim yok. Bir yokluk sadece, sarmalıyor ve mumyalıyor adeta. Sadece yokluk. Yokluk yokluktur öyle değil mi? Yokluk yokluktan başka bir şey olamaz. Çünkü yokluk hiçbir şeyin olmamasıdır. Hiçbir şeyin olmadığı yerde de yokluk olur Son sorulardır hep var olan. Son görüntüler, düşlerin sonu... Geçmişin ve şu anki mide bulandırıcı var oluşun sonu, yalanların sonu... Olası mı şu karanlık gölgelere sahip kara hiçliğin en sonunda

sönmesi? Sessizliğin sesinin kesilmesi olası mı? Anlamanın olanağı yok. Hep aynı düşünüş, aynı sessizlik... Ama bitti, bittik biz de, var olmamıştık hiçbir zaman. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde kısa bir süre sonra var olamayacak hiçbir şey. Son görüntüler bunlar. Gittikçe derinleşen, içten içe kemiren, yiyip bitiren bir yerinme duygusunun varlığı dolduruyor sol yanımla. Çılgınlıklarla dolu sessizlik kimindir diye merak ediyorum. Hiç kimse hiçbir şey duyumsamıyor, hiçbir şey sormuyor, hiçbir şey aramıyor, hiçbir şey işitmiyor, hiçbir şey demiyor ve hiçbir şey hissetmiyor. Var olan şey yalnızca sessizlik. Sessizliği bozacak olan tek şey benim. Bir bilinmezlik duygusu içimi kemirircesine, kemiklerimi kırarcasına, iliğimi emercesine, yokluğun soğukluğunun sert ve amansız tokadını çarpıyor. Nasıl bilmiyorum ama hiçlik her seferinde kafatasımı tekmeleyen seslere dönüşüyor. Hiçliğin verdiği umutsuzlukla yüklü soğukluğun doldurduğu bu dipsiz boşluğun içindeki yokluğuma dönüyorum. Kaskatıyım. Tıpkı bir heykel gibi. Günlerin olmadığı, bir uzamdan yoksun olanaksız bir çılgılık, olanaksız bir varlığın ürünü olarak burada bulunsaydı eğer, bir gün ışığı görülseydi, her şey karanlığa, sessizliğe ve boşluğa bürünürdü çok geçmeden. ‘Her şey sona erdi’ diyor çılgılık, ‘Şu anki gibi’ diyor. Bağırıyor, sessizliğin orta yerinde.”

(PERDE)

AYDİLGE TURAN

Aydilge en özgün yazarlarımızdan birisi aynı zamanda en üretken... Fakat onun yazdıklarının çoğunu yayımlayamadık çünkü öykü sınırını aşmış roman sınırında yol alan hacimli metinler yazıyor. Bazen fantastik öyküler sınırına geçen gerilim, macera eserleri bunlar. Bu uzun metinlerin tamamını kitaba almamız mümkün değil, bir bölümü alırsak da metnin tamamı olmadan kurgusu tamamlanmıyor. Bu yüzden Aydilge'nin yazdıklarında seçim aşamamız zor geçiyor.

Geçen yıl yazdıklarına göre bu yıl cümleleri daha kusursuz, anlatım bozukluğu hataları kalmadı artık. Metinlerde psikolojiyi hissetmemizi sağlayan ve kurgunun anlaşılmasını kolaylaştıran mekân, eşya, kişi betimlemeleri; derinlik bildiren cümlelerin arasında başarıyla yer alıyor.

Aydilge bu yıl dizgi ekibinde de büyük bir özveriyle çalıştı. Aynı özveriyi gelecek yıl YGS/LYS hazırlıklarında da bekliyorum.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Bulut Şövalyesi

İlgisiz, sevgisiz. Yaratıcısı belli olmayan isimsiz... İnsafsız, düşüncesiz. Ayakları cennete çivilenmiş kibirsiz... Sevimsiz, kararsız. Dünyayı aşan kanatsız...

Sen ki taşradan yükselme kalpsiz... Aynı gökyüzünü paylaşsak da farklı yeryüzlerinde yaşadığımız kusursuz. Tanrılara meydan okuyan korkusuz.

İhtişamlı zırhına sokuşturulmuş, ruhu görkemsiz şövalye! Kokusunda yağmur, gözlerinde evren, boynunda sonsuzluk saklı şövalye.

Benimle asla konuşmayacak mısın? Böyle mi olacağız? Birbirimizin gözlerine asla bakamayacak mıyız? O sözü asla söylemeyecek misin?

Kontrolümü gitgide kaybediyorum. Herkese karşı donuklaşıyor ve ilgisizleşiyorum. Senin kalbini kucaklamak adına ruhumu kurutuyorum.

Yine de maskenin arkasındaki belirsiz mimiklerin çok şey anlatıyor. Dengesiz, vefasız, acımasız...

Fluctuat Nec Mergitur*

Ölü ya da diri, denizin derinliklerinde eğer biliyorsan sadece benim kollarımda kal. Daha önce yaptığın gibi kapılarla konuşmayı bırak. Bu zaman artık farklı.

Lütfen sakın gitme, eğer senin adını andığımda her şey için çok geçse kalbimden ayrılıp yalnız bırak beni. Biliyorum buna ihtiyacım var ama bu zaman farklı.

Seni önceden sevdim, gökyüzünde. Şimdi ise denizde ilk önce adın kayboldu, devamında da benim kalbim. Ama bekliyorum geri dönüşünü. Küçük bir kalp atışıyla, koptuğumuz yerden devam edebiliriz çünkü bu zaman farklı.

Adını silersen eğer, denizkızlarının söylemesi için bu şarkıyı yazamam, senden önce olduğumdan daha yalnız olurum. Sadece yanımda kal. Hayallerim ol yine. Buz dağım ol benim. Yavaş yavaş öldür beni ama sakın gitme çünkü bu zaman çok farklı.

*Dalgalar sürüklenir ama batmaz.

Gibang'ım

Anlatılmaz bir keder bu. Kalbimin derinliklerinde hiç dinmeyen bir acı... İçimde ne kadar fırtınalar kopsa da gerçeği haykıramadığım bir yalandan başka bir şey değil.

Ne zaman adımlarım, o sokaktan geçse, karanlıklar arasında çınlayan sokaklardan başka bir şey duymaz kulaklarım. Ne zaman o yokuştan insem, parlayan ay ışığının altında, çalkalanan merdivenlerdeki kızıl siluet orada ama bu, benim korkumdan başka bir şey değil.

Hatırlıyorum onu, o tatlı gisaengi. Her gece onun saçlarını havalandırmak istediğimi, kağıda dökülen mürekkep gibi hatırlıyorum. Elime ne zaman hokkamı alsam, hemen karşımdaki boş masa ve boş sandalyede beliriyor bedeni. Ama onun, orada oturan bir anıdan başka bir şey olmadığını biliyorum. Bu, benim hayalimden başka bir şey değil.

Neyi suçlamam gerektiğini bilmiyorum. Nereye baksam duyabiliyorum onu, hangi pencereye baksam görebiliyorum sıcak gülüşünü, nereye adım atsam tenimde hissedebiliyorum gölgesini. Ama bu, şuradaki aynadan başka bir şey değil.

Daktilonun takılmış tuşuna uygulanan basınç gibi, işliyor bütün duyguları ruhuma. Farkında olmadan dünün aydınlığı geceye dönüşüyor, anlayabiliyorum söylediği her bir kelimeyi büyük bir bulantıyla. Çünkü bu, kendimden başka bir şey değil.

Nemo Est Liber Qui Corpori Sevit*

Tilki korkuyla titredi. Beyni, ona kalmasını kalbi ise kaçıp gitmesini söylüyordu. Kızıl kuyruğunu yere kamçıladıktan sonra saklandığı kırmızı meşe ağacının köklerinden çıktı. Sarı toprağı, kızıl pençelerinin altında döverek, kocaman açtığı gözleriyle pembe gökyüzüne bakıyordu. Üzerine bir el gibi uzanan turuncu ve mor bulutlar tilkinin özgürlüğüne kavuşmasına engel oluyordu.

Kurnazca gülümsedi tilki ve koşmaya devam etti, özgürlüğünü tekrar bulutlara veremezdi. Kırmızı meşenin altında, tekrar onları süzülürken izleyemezdi. Tüm gücüyle koştu özgürlüğü için ve zıpladı eflatunun üzerine.

*Bedenine hizmet eden kimse özgür değildir. Her zaman tilki gibi ol.

Sed Lex Dura Lex*

Son zamanlarda en çok duyduğum şey bu.

‘Elinden gelen bu mu?’ ‘Zorlasana biraz daha!’ Sürekli tekrar eden bozulmuş bir kaset gibi, bunu duymaktan yoruldum.

Elinden gelen bu mu? Daha fazla uğraş! Daha gayretli ol! Hangi çatal bıçağı kullanacağını öğren. Bizim gibi konuş. Bizim gibi düşün...

Hepsinin canı cehenneme!

Bundan daha dayanıklı olmak istiyorum! Yönetici gücün altında ezilmek değil. Güçlü olmak istiyorum! Diğer robotların bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyecek kadar güçlü...

Hayat durup bir mucize bekleyecek kadar uzun değil. İnsanlar kirli bir denizden farksız. Benim için umut yok, ben bunun çaresizliğini size nasıl anlatayım?

Gökkuşağı fırlatan Unicornlar aşkına!

Ya yıktığımız o hayal, o kişinin son umuduysa? Ama sistem bunu asla umursamaz.

Seni ışıkların bulamayacağı bir odaya alırlar. Karanlığa teslim olurken, dökülen gözyaşlarını tanrıçalar bile fark etmez. Çünkü onlar ne gümüş ne de altın!

Gitme! Büyük bir düşünüş var ufukta, yer çekiminin seni durmadan aşağı çektiğini hissettiğin anda, senden geriye sadece zaman kalacak.

Başka hiçbir şey değil.

*Yasa acımasızdır ama yasa sonuçta yasadır.

İSMAİL YAVUZ

İsmail'in yazma becerisiyle son sınıfta tanıştık. Ağırlıklı olarak şiir yazıyor. Ben diliyle yazılmış; bireysel duygu, gözlem ve duyarlılıklardan oluşmuş şiirler bunlar.

Şiirinde en güçlü kısım ifadesi. Birbirinden bilinçli kopuşlar gözlenen dizeleri sıralıyor ama bu kopuşlar anlatıcının yan anlamın ipuçlarını verdiği psikolojik kopuşlarla birleşince uyuma dönüşüyor.

Birinci Yeni'nin samimiyeti, İkinci Yeni'nin anlamı kırılmış cümleleri ve postmodern öykülerin ironisi İsmail'in konu seçimiyle sentezleniyor.

Şimdi sözcüklerin dize içindeki sıralanışı ve ek tekrarlarını engelleme çalışmaları aşamasındayız. İsmail'in okuma yelpazesi genişledikçe yazdıkları daha kuvvetli hale gelecektir.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Bazen

Bir an geliyor
Öyle bakıyorsun ki
Bakışının masumiyetinden
Tüm masum denen şeyler
Bir kedi bir kuş veya bir bebek
O bakışının etkisiyle kör oluyor
Yine senin bakışınla
Bu aptal şair
Kalemimi eline alıyor
İşte o zaman sana şiir yazmak
Tekrardan şart oluyor
Sanki boşunaymış gibi onca yazılan
Biraz Nazım biraz Edipvari
Onca şiirler
Özür dilerim
Seni anlatmak için
Şiirden daha iyi bir yol seçemezdim
Çünkü ben her şairin yaptığı gibi
Bütün faciaları güzel anlatırım
Ve sen tekrardan bakarsın
Bakışının altında ezilir tüm güzel kelimeler
Çocukluğumun baharları dile gelir
Bizim denklemimiz yine düşer
O güzel baharlarımın bile soluğu kesilir

MASUMANE ANLAMLAR

Çaresizliği anlat
Yetim bir çocuğun aile özlemini
Doğarken öldürdüğü gülümsemesini
Ölüm anında
Azraili anlat bana
Sevdiklerin teker teker ölürken
Hepsinin acısıyla yaşamayı anlat ...

Kelimelerin gelemediği anlamları
Anlamlar dönüşmeden seslere
Camdan kalbin tuzla buz oluşunu
Bana
Tuz buz olan her eşya için
Özlediğim çocukluğumu hatırlat ...

DEVİRDAİM

yokluğunun nefrete dönüşmesini
bekliyorum usulca,
ölümü bekler gibi ...
ve kaçarken ben,
kaçınılmazlıklarla dolu
bu dünyadan
sessizce...
gidip geldim
yirmi metrekarelik
adamin içinde,
ve tekrar tekrar
düşünüp durdum...

sahi bu kadar
neyi düşünüp durdum?
ve utanarak söylüyorum ki:
bu dize uzatma çabalarım
ve muteber
dürüst yalanlarım...

hepsini,
hepsini boş yere yaptım.
ve bunları buraya yazarken
üçüncü oraletinde
kafayı bulan
ve şu ana kadar yaptığı
hiçbir şeyden utanmayan,
sahte şairimiz
İsmail, dedi ki
kendine :

derhal, bunu
yırtıp atmalısın
hatta
ve hatta
bu kadar kötü
yazdığın için
kendinden utanmalısın...

DEHLİZ

Gözlerin düşüyor aklıma
Ve tekrardan çıkıyorsun
Zihnimin dehlizlerinden
Bakışınla kavruluyorum
Çıkamıyorum kurtulamıyorum
Endişe cehennemimden
Bana bakınca sen
Bir şiir daha kurulma aşamasına geçiyor
Şimdi senle geçen
Ve değeri bilinmeyen
Zamana pişman olmak için
Yüz binlerce yılım var
Nolur konuş
Susman
Yüreğime lavlar akıtır
Biz yaşayalım
Hatta öyle yaşayalım ki
Sensiz geçen her acı dolu saniye
Nihayete varsın
Çünkü
Artık her şeyde sen varsın ...

SENLİ

Sen anlamısın her şeyin
Anlamını yitiren her şey
Bakışınla kavuşuyor en yüce anlamlara
Zamanın ömrümden çaldığı
Sensiz geçen her lâhza
Acıların acımazsız silsilesine dönüşüyor

Bakışının altında ezilir tüm güzel kelimeler
Çocukluğumun baharları dile gelir
Sen tekrardan bakarsın
O güzel baharlarımın bile soluğu kesilir...

YERALTI UÇAKLARI

ruhumun en güzel tanımıdır bakışların
benim ruhum bakışların kadar masum
senin için yazarken
patlayan topuna ağlayan
kentli mağlup, kıyasıya masum o çocuğum
seni sevmem savaşıma engel değil
ama senin gülüşün
savaşımında dökülen kanımı gül kılar
seni beklerim aklım gözlerine düşer
ben aşk oluşumu hatırlarım
en güzel ihtilalimsin sen benim
seni zihnimden atıp nasıl gideyim
söz veriyorum sana
seni benim olana dek bekleyeceğim
sayfalarca şiir yazacağım sana
ve de Latince öğreneceğim
sana afili sözler söyleyip
sevdiğimi bir de Latince söyleyebilmek için .

AŞÇI ŞAİR

Her temas iz bırakır fakat bazı dokunuşlar vardır ki izi geçmez. Bu dokunuşlar tene olmaz genelde. Bazı insanlar vardır ki yüreğine dokunur. Bir insanın kalbe dokunması, pizzanın mideye dokunmasından çok farklıdır. Şiir insanın kalbine temas eder bazen bu şiirin bir yere yazılı olması gerekmez bazen bu şiiri sevdiğinin gözünde bazen bilge bir aile büyüğünün sözünde bulursun ya da gülen bir çocuğun masum yüzünde de gizli olabilir bu şiir. Filmler kitaplar hep bu dediğim şiirlerden çıkar yazar veya senarist aradığını bulur alır eline kalemi. Bazen de bir yemeğin içinde bulur. Şiir yazmak fena halde yemek yapmaya benzer bazı şiirleri tadarsın doyamazsın tadına ve bir benzerini sen de yaparsın. Tıpkı restoranda yediğin yemeği evde yapmayı denemek gibi birşeydir bu ama şiir yemek kadar herkese hitap etmez ve en az yemek kadar ciddi bir iştir bozuk malzeme kullanırsan zehirler. Ama şiirle yemeğin tek farkı yemekten zehirlenirsen anlarsın fakat şiirden düşüncen zehirlenirse farkına bile varamazsın.

SODA ŞİŞESİNE ŞİİRLER YAZMAK

Kusura bakma Mathilda yazdım işte
Zaten sen de benim değilsin
Öldüğümde kimseye bir hatıra bırakamayacağım.
Bari bir cümle bir söz
Bir kağıt bir kalem veya
Bir düşünce
Yok hiçbiri yok .
Ama belki,
Belki sayın defter bu hiçlik
İleride sahip olacaklarımın belirtisidir.
'Değil'
Peki sayın defter tamam
O zaman ben de sesim çıktığıınca susarım
Zaten konuştuğumda pek bir şey değişmedi
Ne yapalım .
Ben de susmayı denerim o vakit
Bir soda şişesine tıkarım kendimi
Ağzını tıpayla tıkarım atarım bir denize
Sorarım sana sayın defter
Diyelim biri buldu o soda şişesini
Nasıl anlayacak benim kaybolduğum
Bu amansız biraz da ahfâ hiçliğimi ?
Ya da kimselerle dolu kimsesizliğimi
Ya da taktığım maskemin ardındakini
Ben bile algılayamazken
O nasıl algılayacak
Bu sonsuz hiçliğimi ?
Sayın defter sorarım sana
Bu ne biçim senaryo
Daha başındayken
İleride ne olacağı çok belli
Sanırım Tanrı
Bu acz-ı beşerini
O kadar sevmiyor ki
Onu, yazılmış olan en kötü senaryonun faili olarak
Belirledi.

ÇAĞLA AKTAŞ

Çağla insanın hayatında yaşanabilecek durumlardan kaynaklanan duyguları her insanın yapmayacağı, yapamayacağı şekilde irdeliyor. Yazdıklarının merkezinde kendisi ve kendi duyarlılıkları var. Duyarlı olmayan bir insanın konu olarak bile bulamayacağı hususlardan ince duyarlılık ve bakış açısıyla özgün değerlendirmelere ulaşıyor.

Yazdıklarında her cümle bir odaya açılan bir kapı görevi görüyor. Her metinde birçok kapı açıyor ama odalarda oyalanmadığı için metinleri dar hacimli olarak sonlanıyor. Bu üsluba neden olan temel özelliği düşüncelerinin tamamını yazmaktan hoşlanmaması, okurun tamamlayacağı cümleler kurmaktan hoşlanması. Son yazılarında hacmi biraz daha genişlettik. Çok düşünüp seçerek yazdığı için yorumlanabilen, şiirsel derinlikte cümleler kullanıyor. Onunla üçüncü kişi anlatıcı metinlere geçme böylelikle farklı üslup denemelerinde bulunma aşamasındayız.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

ARAYIŞ

Onu görür gibi oldu . Yakınlaştı , kapattı gözlerini , elini onun çehresinde gezdirdi . Biraz daha yakınlaştı . Kokusunu daha derinden hissetti . Daha kendinden , daha saftı . Hayatına dair verdiği en doğru karar olduğunu düşündü . İlk kez “ Keşke “ yerine “ İyi ki “ demiş olduğunu fark etti . Artık emindi . Gördüğü , hissettiği netleşmişti . Bu ana kadar kendisine ait olan tek özeli , sahip olduğu tek değeri olduğuna inandı . Kaybettikleriyle yüzleşebileceği tek kazancı ; hatalarla dolu hayatının tek doğrusuydu . Güçsüz tavırları , yıpranmış duyguları , yaşlanmış kalbi yeniden umutla hareketlenmişti . Aşk buysa artık aşka inanıyordu .

Yeni bir hayatı olacaktı artık . Gecesi gündüzüne karışacak , alışveriş listesi artacak , ihtiyaç önceliği değişecekti . Tek değildi artık . “ Ben “ diyemezdi . kendinden ötesiydi . O bebek ona bahşedilen yeni bir dünyaydı . Velhasıl o herkeste aradığı “ Koşulsuz Sevgi “ yi bu kutsal annelik mertebesiyle tatmıştı ..

FARKLILIK

Hepimiz özgürlüklerin kısıtlandığı , hayallerin sınırlandırıldığı engellerle savaşıyoruz . Ya dayatılan sistemin kurbanı oluyoruz ya da ötekileştiriliyoruz .

Bedenlerimiz çemberin içinde , aklımız çemberin dışında kalıyor . Grisi olmadığından basitleşip herkesleşiyoruz .

Tahammül etmek zorunda kaldığımız olaylarla karşı karşıya kalıyoruz . Çıkarlar doğrultusunda harcadığımızdan kendimizi soyutlaştırmak zorunda hissederek bir çember de biz oluşturuyoruz . Daha da zorlaştırıyoruz , belki de yok oluyoruz lakin yönlendirilmiyor , huzurlu kalabiliyoruz . Böyle avutuyoruz kendimizi. Oysa tam olarak o boşluktan çıkabilsek , aşabilsek kati çizgileri , bıraksak kendimizi akıntıya , unutsak kim olduğumuz , sorumluluklarımızı . Hata yapsak lakin mutlu olsak , düşsek fakat keyif alsak , daha çok sevsek , doysak , daha az ciddiye alsak ..

Bir kere de başkaları ne der diye değil , ben ne istiyorum diye yaşasak belki dünya daha çekilir bir yer olurdu .

KAYBETMEK

İkinci şans mı ? Bir daha aynı şeyleri yaşma riskini göze almak mı ? Kırılmak, üzölmek , yanılmak ... Bile bile kabul etmek aptallık olmaz mı ?

Neye göre , kime göre verilen değer ? Ne derece doğru ? Üstelik hangi ölçüde ?

Sevmek yetmiyor . Bir de saygıyı yitirdik mi bitebilen duyguların da bir değeri kalmıyor ya da “ Yeterince değerli olsaydı bitebilir miydi ? “ diye düşündürmüyor değil . Zaten evlilikler de sevginin alışkanlığa dönüşmesiyle devam etmiyor mu ?

İkinci bir şans , şüphe getirirken güveni ötelemiz mi ? Temellerin sağlam olmadığı bir ilişki ne kadar sağlıklı olabilir ki ?

Bazı şeylerin telafisi olmuyor . Neticede insan şaşar , beşer lakin hiç değişmez .

MÜCADELE

Meyve veren ağaç taşlanır misali ; ne kadar doğru , azimli , kararlı olmaya çalışsak ; şartlar , durumlar , kişiler o kadar engel teşkil ediyor .

Farklılık yıllar öncesine kadar öyle özel bir ifadeydi ki ayırır , yalnızlaştırır lakin eşsizleştirirdi . Şimdilerde farklılık çabasıyla aynılaşıyoruz . Ve de düşünölmek , sorgulanmak istenmeyip sıradanlaşmaya zorlanıyoruz .

Hangi gün bir , tek , hep kalabildik ki ? Tek iken dahi parçalanma hedefindeyken .

Bir iken dahi susturulma çabasındayken .

Görünürde ne kadar da adaletliyiz !

Bütün bunlara rağmen prensiplerimizle , onurumuzla , gururumuzla ; kendimizden , düşüncelerimizden ödün vermeden hayatımızı idame ettirebildiğimiz sürece neden hiçleşelim ki ? Belki örseleniriz , kısıtlanırız , dışlanırız lakin fikirlerimizin , değerlerimizin savaşıcı oluruz .

Birilerinin kuklası olup oyuncak gibi oynanılacağıımıza, istenilen kalıplara girmeden iz bırakıp , yok olmak daha haysiyetlice !

SON KEZMİŞ GİBİ

Betimlenemeyen şiirin , dökülmek bilmeyen kelimeleri gibi ; her bakış , her öpücük , her sevgi bir bir azalmakta ‘ an ‘ lardan

Aslında son kezmişçesine eteklerimizdeki taşları döksek , ait olsak , sahiplensek ya ? Sükutla yarım kalanları gözlerle tamamlasak mesela ..

Sevsek , söyleyebilesek ; hesapsızca , fütursuzca .. Zorlaştırmamak . Olanaklarla erişebilesek hazlara , nefesimizi kesen anlara ..

Kaçmasak , kaçırmasak nadir buluşan gözlerimizi .. Labirentleştirmemek kesişen yollarımızı . Çok değil . Sadece bir günü son kezmişçesine yaşamak .. Sonra basitleştirmeden , yarım kalmadan tadında bıraksak .. Yaşanmışlığın olgunluğuyla yaşanacakların kıymetini anlasak .

Sonumuz gelmeden birbirimizin özgürlüğü olsak , bağlı kalmadan bağlansak...

Zaman kısayken ; sade bir çikolata , sert bir kahve olmaktan çıkıp , çikolatayı bitterle , kahveyi sütle buluştursak ya ...

TUTKUUYLA YAŞAMAK

Gözlerimi açtım . Derin bir nefes aldım . Güzel bir kahvaltı hazırladım kendime . Yanında sıcak , sert bir kahve . Yüzümde sonsuz bir tebessüm . Sakin , dingin bir yaşam ; vazgeçemediğim ve vazgeçmek istemediğim .

Sürükleyici bir roman ya da bir dostumla geçireceğim güzel saatler hayatıma daha çok anlamlı kılıyor . Bazen sakinlik yoruyor bazen hengame . Dalıyorum sonra , oradan oraya atlıyor beynimin sohbetleri .

Geceleri seviyorum mesela ; kalabalıktan uzak , sessiz , tüm kusurları örten bir çarşaf misali öyle gizemli . Ya da tan vaktini ... Ucu bucağı olmayan deniz gibi . Öyle derin ... Daha dinginim , düşündükçe daha doygunum her şeye . Bir öze dönebilsek , bir görebilsek farkındalığımızı . Anladıkça daha çok kucaklıyorum kendimi .

Zaman geçtikçe “ Keşkeler “ almasın diye “ İyi kilerin “ yerini ; bir tutkuyla bağlanmak , gülümsemek , çay içmek , sohbet etmek ...

Bir tutkuyla yaşamak ,

Bir tutkuyla sevmek gerek .

VAZGEÇİŞ

Gün geldi yaşamaktan vazgeçti de bir çift göze , bir tebessüme esir olup ondan vazgeçemedi ... Çünkü karar vermek yetmiyor, hissetmek de gerekiyordu vazgeçmek için .. Bunun bilinciyle dindirmeye çalıştığı duyguları , toplayamadığı kırıklıkları vardı .

Karşılaştı tekrar . O , aynı dönemeçte , her günküden biraz daha farklı geldi bu kez . Gece gibiydi gözleri . Karanlık lakin huzurlu , yorgun fakat içine çeken , mesafeli ama samimi diye içinden geçirirken buluştu gözleri .. Bu sefer kapılmamalıydı . Çekti gözlerini gözlerinden , kendine acıdı ; kontrol edemediği için , vazgeçemediği için , aklını kalbine hükmettiremediği için ...

Bu zamana kadar temkinli adımları , usandırıcı seçiciliği , mantıklı kararları ile bilinirdi . Fakat şimdi seçenek bile olmayan biri için kendisiyle savaş veriyordu . Herkese savurganca tanıdığı zamanı kendisine tanıyamıyordu . Ne untabiliyor ne de vazgeçebiliyordu . Hissettikleri , kontrolcü kişiliğinin önüne geçiyordu . Bu sebeple “ Hissetmek “ kelimesini çıkarmak istedi lügatından .. Hissetmeyince anlam da yükleyemezdi , acı da çekemezdi .

Hayatta yapay bir çiçek olmayı göze aldı . Kırılınca canı yanmaz , ilgilenilmeyince solmazdı . Kendisine biraz mehil verilmesi gerektiğine inanıyordu . Hissiz , kimsesiz , sessiz küllerinden yeniden doğacaktı ..

YARIM KALINMIŞLIK

Korktu kadın ...

Küllendirdiği duyguların alev almasından korktu , tekrar yanmaktan korktu .

Düşündü adam ...

Kaybedecek bir şeyinin kalmadığını hatırladı . Bir öpücük kondurdu kadının alınına .

Geri çekildi kadın ...

Hakim olamadığı gözyaşları zaaflarını ele veriyordu . utandı . Eskisi kadar güçlü olamıyordu . Yıpranmış elleriyle savunmasızca akan gözyaşlarını sildi .

İkisi de bu denli zor olacağını tahmin etmemişti . Kadının bastıracağı duyguların şiddeti korkuttu adamı . Mutsuz ettiği dakikaları yok etmek istedi . Ama ne mümkündü ! Telafisi olmayan anların akışındaydılar .

Baktı adam , düşündü adam . Bu harabeyi toplayamazdı , yapamazdı . Kadın kadar ilahi kudretli değildi , olmazdı . Adam en iyi bildiği şeyi yapacaktı .. Yine , yeniden gidecekti . Ve gitti adam ...

YAZ

Boğazıma kadar kelimelerle doluyum . Beynim boşlukta asılı duruyor . Hatta bazen bu düşünceler baş ağrısı yapıyor lakin düşündüklerimi bir kenarından tutup da cümleye oturtamıyorum .

Elimde kalem , önümde kağıt ... Bir vakit sonra fark ediyorum ki kalem hiç oynamamış , kağıt boş , beynim hiç susmamış .

Bırakıyorum kalemi olduğu gibi , olduğu yere . Ayrılıyorum bulunduğum andan. Bir muammadır asıl olan ki bundandır ayrılamamam , harflerde asılı kalmam . Sessizlik de kar etmiyor . Sohbet halinde beynimde oturtamadığım her cümlenin harfleri . Bırakıp kaldırsam ya beynimi , hasar almayacak en yükseklerle , hep yükseklerle ..

Bir doluluk mağlup etmekte hallerimi . Dans edemiyor kalemlerim . Okuma alışkanlığım , yazma isteğim , konuşma gayretim köreliyor , köreltiliyor hunharca .

Yazmalıyım .

Yazmalı .

Yazma!

Yaz !

Bir yerden başlamalıyım . Elbette en başından . Anlaşılmalıyım . Anlaşılmasam da anlatmalıyım .

“An “ ımı yazmalıyım . yazmalıyım ki yaşayabileyim ...

YÜZLEŞMEK

“ Affetmek mi daha kolay yoksa unutmak mı ? “ Sorusu fazlaca kafamı karıştırmakta ..

Elbette iki eylem de kolay değil lakin unutmak daha zor olsa gerek . Anıları , yaşanmışlığı , hissiyatları bir çırpıda silebilmek; bir anda bütün anları yok sayabilmek kolay olmamalı . Yaşarken eşi benzeri olmayan bir an bitince neden unutulmaya çalışılan bir geçmiş parçası olarak kalsın ki ? Neden hissettiklerimizi oldu bittiye getirip üzerine bir örtü çekmeye bu denli meraklıyız ki ? Açılan yaraların iz bırakmaması için mi ? Yoksa hatırlayıp pişman olacağımızı düşüneceğimiz için mi ?

Ya affetmek ? Unutmaya çalışmaktan daha iyileştirici olduğu bariz . Bunun için de zaman gerek . Öfkenin , kırgınlığın yerini daha doğru duyguların alması için .. Affediyorsun ve alışyorsun hatta unutuyorsun . Ne garip , yaşarken yüceltip yaşadıkdan sonra yermek ..

Lakin her şeyden önce insan kendisiyle yüzleşebilmeli . yüzleşebilmeli ki ilerleyebilsin , büyüyeblsin . Yüzleşebilmeli ki yenilenebilsin ...

BEGÜMHAN ARAT

“Okumaya ilgili azalıyor.” yargısına katılmıyorum ama şiir okumaya ilgi gerçekten azalıyor. Sanal ortamlarda da yazılabildiği için öykü, uzun öykü, roman yazmayı deneyen birçok genç var bunu da görüyorum. Fakat şiir yazarların giderek azaldığını söyleyebilirim. İşte böyle bir ortamda şiire ilgi gösteren bireylerin de şiir yazarların da değeri artıyor tabii ki.

Begümhan da bu az işlenen alanı kullanıyor. Tamamen şiire odaklanmış durumda, düzyazı yazmıyor hiç.

Onunla gerçek uyak ve ses tekrarı arasındaki farkı irdeleyerek başladık. Şiirlerinde kısa olduğu için bütünlük problemi yaşamıyor. Bölümlerde sözcüklerin yeri ve dizilişi birbirine paralel olduğu içi doğal bir ahenk yakalıyor. Şiirde bütün bir anlam yaratmayı amaçlamıyor. imgesel derinliği olan sözcüklerle anlamı okurun öreceği kapalıktan beslenen dizeler oluşturuyor.

Hedefimiz şiirindeki buluşları arttırmak.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

1

Gülümsedin bana orada
Gözlerimden kalbime
Ele avuca sığmayan aşkımdan
Bir parça elimde
Süzülür yarınlar
Vücudumdan umutlara

Beni orada öptün
Dudaklarımdan kalbime
Kelimeler suskun yalnızlığıma
Uçar satırlarımdan birer birer
Ellerimden umutlara

Tutunurduk orada maviye
Dudaklarından...

2

Karışırken gecen geceme
Gülüşün aralanır bu oyunda
Usulca yaklaşır düşlerim
Aklımda sen.

Tutunurken gözlerim gözlerine
Yalnızlık sustu bu oyunda
Yetiştirdin ellerimde bir çiçek
Yüreğimde sen.

3

Dayanır mı bu yürek
Satırlara sığmazken
Zehir saçtı kelimeler
Sakladığım benliğimde
Ağladı bu satırda yalnızlık
Tutuldu ay çöktü üstüme gece .

Şiirlere tutunurken buldum
Kendimi yarım kalmış heveste
Korku saçtı gözlerim
Kararttığım benliğimde
Ağladı bu satırda yalnızlık
Döküldü bedenimden hece hece .

4

Kayıptır çoktan düşlerim
Soluk tutkularımdan,
Eksilir birer birer...

Kopmuştur çoktan yüreğimden
Umutlarım.
Uzaktan izler buruk gözlerim.

Parçalanmıştır çoktan buğulu kalemim
Kanayan şiirler üstüne
Kaldırım kenarı yalnızlıklarıyla
Dinler çığlıkları kelimeler...

5

Acı ile büyümüş çocuklarız
Yeraltından gelen
Tel örgülerde takılan
Kenara atılmış sevgilere muhtaç

Kederle büyümüş çocuklarız.
Hiç olmayan sarılmalara hasret
Terk edilmiş kalplerde sıkışmış kalan
Çaresiz gözyaşlarını cebinde saklayan...

Korku ile büyümüş çocuklarız.
Küçük bedenlere gökyüzünü sığdırmaya çalışan,
Kırık pencerelerde doğmayan güneşi arayan...

Güzellikten uzak büyümüş çocuklarız.
Parmaklıklar ardından izleyen,
Parçalanmış ellerle tutunamayan
Çirkin çocuklarız biz,
Bebegini öldüren çocuklarız.
Yeraltından gelen...

Masum kalemime dokunan
Acı hisler,
İncitir buruk kalbimi
Aşkın sararmış sayfalarım
Roman olur.
Eskir kelimeler
Sönmez ateşim.

Sevgime kafes olur
Yaralı ilkbahar
Büker ruhumu salı akşamı...
Mezar olur
Gömülür şiirler
Taşınmaz yüküm.

BEGÜMHAN ARAT

Derine saklanan aşkı kıyıya vurunca belki
Ruhunda sönen ateşini yakar kelimeler
Kabuk bağlamış yaralar yanar gibi
Vedalaşır yüreği esved ile
Kapıyı aralar mavi...

Umudundan kopan parça acıtır ki
Rüzgar tarar dağılan saçlarını
Ağlayan geceyi avutur gibi
Vedalaşır yüreği haykıran kırlangıç ile
Kapıyı aralar mavi...

Karalanan sayfalar dökülür şarabından
Kaybedilen düşleri yakalamak gibi,
Arta kalan sevda dudaklarda süzülür
Vedalaşır yüreği kalemi ile
Kapıyı aralar mavi...

Kırıntılarla yetindi umutlarım
Karanlık sokaklarda düşlerle bakar gözlerim
Açıyorum yüreğimi kırık kalemimle
Eskidi acı ile büyüyen tarafım.

Kesilir şarkılar keskin çığlıkla
Saplanır tam kalbime
Çürümüş kelimelerle, solmuş cümlelere
Yıkılır tüm şiirler üstüme
Yanağıma dokunan yaşlarla.

Sen ağlama yazarım ben hüzünleri
Yarım kalmış sevgileri
Tükenmiş yağmuruna sel olma
Ben yazarım acıları
Kör mutlulukları...

Sen aralama perdeni
Ben yazarım aydınlığını
Sen gelme bana
Ben yazarım seni...

Öyle mumlar yakılır ki
Karartır benliğini
Düşlemeden eksilir yarınlar
Hüznün dolanır sokaklarımda...

Öyle mumlar söner ki
Doğmadan ölen umutlarıma
Koparırlar senden, benden
Yankılanır yalnızlığın
Çürümüş merdivenlerimde...

10

Kaç satır dayanır bu yürek
Yüreğimde yaşlarla
Günler, aylar, belki yıllar bile,
Susmuş bu gece
Gecemde sor...

Ne kadar eksilebilir bir papatya,
'Seviyorum' sızlarken
Soldum ellerimde külleri
Düşlerimde sen.

11

Çöker tüm yorgunluk üstüme
Gülüşün kazınır kafesime
Yıkılır gecenin gölgesi
Körelen rüyalar üstüne.

12

Kalbim unut bu şiiri
Umutsuz gölgeler sırtımda
Geçmiş üstümde yük
İncindi yürekler kaybettik severken.

Kalbim unut bu şiiri
Kanattığım kelimeler dilimde
Acısı kalemime yara
Çare aradı bekleyiş, sığındık düşerken.

Kalbim sil bu gözyaşları
Düşlere tutunan ellere engel
Parçaları gözlerime kül
Karardı sayfalar, tükendik beklerken.

13

Bir sevda ki
Çırpınır yüreğim
Düşlerimden kaçarken
Kayboldum sokaklarında.

Sen ki,
Gün batımı dudakların
Düşerken omuzlarıma damla damla
Kapıldım rüzgarına.

DERYA DEMİR

Derya grubumuza bu yıl katılan şiir ustalarından. Şiiri usta şairlerden okuyarak benimsediği için ilenmiş bir şiir üslubu var. Okuduğu şairlerin birçoğundan farkı uyağı bir mecburiyet olarak görmemesi ama serpiştirilmiş uyaklardan da yararlanması.

Özgün bir duyarlılığı var Derya'nın. Tarih, geleneksel değerler, tarihe yön vermiş kişiler, kentler imgesel sözcüklerle işleniyor dizelerinde.

Anlam-üslup dengesinde anlam baskın olursa şiirselliğin azalacağını paylaşarak başladık onunla. Öğreticilik kuruluşuna düşmeden imgesel ifadelerle anlamı ahenkli kılmayı öğrendik. Sözcük seçiminde şiirin genel anlamının da diğer sözcüklerle uyumunun da etkili olduğunu gördük. Bütünlük sorunu yaşamıyordu. Duyarlılıklarını birey üzerinden aktardığı için “öğüt veren dizeler” sınırına da geçmedi. Giderek daha olgun daha oturmuş, daha ahenkli ve “buluş” yakalayan şiirlere ulaştı. Gelişimi daha da sürecek.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

“GÜZ” E METHİYE

Gri akşamüstleri,
Savrulan yaprakların mütevazı tavrıydı güz.
Leş kokardı havası,
Acımasızdı hissiyatı.
Hem en sevilen mevsim
Hem de şairlerin ilhamını taşırdı.
En korkulan andı güz
Anneye sıkı sıkı sarılma fırsatı

Acılara can suyu akıttırdı güz,
Özlenen aileyi hatırlatırdı,
Bin defa hatmedilen mektubu taşırdı
Konsolun tozlu çekmecesinden,
Ardı sıra ayrılığı, cefayı
Peşi sıra vefayı katardı
Ateşi besleyen rüzgarına ...

Güneşin göğe hasretliği güz
Nefret edercesine sevmek,
Usanırcasına yaşamaktır.
Ben aslında nefret ediyorum
Aşık olurcasına...
Ekimine, kasımına, aralığına...

Ne güzel demiş şair,
Güzün karanlığına dair,
"Bak, ölüm güzü kıskanıyor."

BENCİLLİĞİN MANZARASI

Hava mahzun eserken
Yıpranmış gökyüzüne takılıyor gözüm,
Manzara etkilemiş olacak
Meczip gibi dalgalanıyor gökyüzünde kuşlar
Bu manzara bencilliğe bakıyor,
Gariptir huzur veriyor arsızca...
Hafif tıngırdatsa da penceremi rüzgâr,
Kasırgalar cereyan ediyor yüreğimde.
Direniş ateşi çöküyor ruhuma
Lakin
Oturuyorum öylece.

HASRET

Hasret düşüyor kirpiklerimden,
İlişiyor babamın yüreğine
Annemin nefesine.
Serzenişi utangaç.
Bir yanı Kudüs'e varıyor
Sessiz cuma vakti,
Aksa'ya düşüyor hasretim,
Cefayı işliyor toprağına
Ayakucumda bitiyor.

Hasretim meczupluğunu ilan etmiş yüreğimde
İstanbul'a
Bağdat'a
Babil'e
İstanbul vefasız şehir
Hasretim vefayı damıtıyor yakut değerinde

Bağdat'tan Babil'e uzanıyor
Mecnun'u meczup zannedip
Yüreklere kastedenleri alıyor bağrıma
Begonyalar yetişiyor filiz filiz.

ZARİF' İN MÜREKKEBİ

Varlığının yerini yeller almış
Sevgili,
Yerine yükselmiş
Gökdelen özentisi binalar
Amansızca kötü haberler art arda
Onlarca kitap,
Yüzlerce cümle,
Binlerce kelime,
Hepsinin canı yalnızlığa.
Zarif'in mürekkebi etmezse fayda,
Heyhat,
Yalnızlık veba.

BİYA!

Biya,
Vazgeçtiklerin aşkına
Hasretin buram buram
Göğüm, güneşimiz bihal
Sevgim ok gibi yüreğimde sızım sızım.
Gözlerim yalvarıyor
Bir nevi aynası kalbimin
Bugün İstanbul öfkeli
Gök hırçın
Toprak bıçkın
Rüzgâr hoyrat
Biya!
İstanbul aşkına
Yıkılmaz surları , eşsiz minareleri
Ecdat kokan tarihi aşkına
Biya.

MİSAL: ÜSTAD

Üstada muhabbet aşkı ile,

Cesaretini akıtırken gök, şehre
Yansa umurumda olmazdı...
Cılızdı yağmur, melodisi ağır tonda.
Hissedilmeyi bekleyen şiir,
Yaşatılmayı bekleyen şair gibiydi.

Şahit olsun sevimsiz manzara
Tanyeli ağarırken en soprano yalnızlıkla
Yâd ettim.
En sahip mutluluk eşlik etti.
Dizelerini neyini kaybetmiş ihtiyar kadar sevdim.
İçimdeki garip bir his methediyordu.
Ne gök sevebildi bulutu
Ne toprak baş edebildi ağaçla
Ne de ruhsuz sıkletimde can buldu
Üstadı anmadan geçen saniyeler.

Ve birçok üstadın fısıltısı can buldu garipliğimde.
Ve ruhum hâlâ Saltanat-ı Seniyye’de

"A" KADAR YALNIZ

Anlamsızca bakınır etrafına adam
Amansız acılarına "ah" çekerek,
Aşâğılık insanlara sitemle...
Ansızın giden kadına
Amalarına hapsolan keşkelerini
Armağan eder. Kadın habersiz.

Adam güzün tadı kaçtığında
Artık biçare,
Aşık oldu yalnızlığına.

SAFİ AŞK

Kulağımı dolduran müzik
Garipliğimde efsunlara bulanmış
Acizliğimle izafidir.

Zaman, geçtikçe gençleşiyor
Sohbetler bildikleşiyor
Yalnızlığım ile izafidir.

İnşa ettim acıyı sayfa sayfa
Hıçkırıklarımın adı seçilene dek
Varabildiğim ihtiyar fısıldadı:
"Acıyı toprağa kattı Tanrı,
Mevsimlere nakşetti."

Acılarımla izafidir.

Bedzehre yüreğimde isyanlar nüktedir
Aşkından kovuldu huzurdan şeytan,
Unutmadan aşkı kardı toprağa Tanrı.
Safi aşkı, gerçek aşkı.
Aşkperverliğimle izafidir.

SON YALNIZLIK

Penceremi tıklatan canı duyguya
Biraz umut
Çokca karamsar bir şiir yazdım.
Görmek istemediklerime cesaret ettim.
Sonraları,
Harap etmedim umutlarımı
Vazgeçtim bencil kararlardan
Son vapura yükledim
Bir arpa yalnızlığımı.

Akşam nefretini akıtırken
Son çarşambaya
Uykusuz her geceye sığdırdım
Kafka'nın kalemimi...
Karanfil koktuğunu sandığım,
Yağmura mal ettim.
Meylettığım her şeyi düşledim
Bir gece yarısı
En korktuğum şey,
Son şiirimin başlığını atmaktı.
Kudüs'te ya da İstanbul'da fark etmezdi.

GÜZ

Yağmur yağarken arsızca
Sen vardın yanımda.
Konuşurdun,
Dinlerdim,
Anlamazdık.
Pas tutmuş panjurlara benzerdin,
Pembeliğinden ödün vermiş,
Acı sezerdim gözlerinde
Yağmura direnişin görülmeye değerdı.
Lanet güz.
Bir güz sabahı gelmiştin,
Ansızın,
Bu güz akşamı terk ettin.

MİLENA' YA SEVGİLERLE

Kaç uykusuz geceye sığdırdı
Kafka Milenasını
Soluksuz hissettiği kadını
Dokunduğu kağıda,
Yazdığı kaleme hasretti.
Yüzünü bir an olsun görebilmişti.
Hastalık sahiplendiğinde benliğini,
Bir tek Milena vardı hatırında.
Ölüme döşek hazırlıyordu elleriyle,
Şifayı mektuplarda arar olmuştu,
Gri bir akşamüstü
Meran şahit oldu gidişine.

Kafka' nın aşkı yani Milena J.ye (1896-1944)

GİBİ

Bu gece iliklerime kadar hissettim acıyı,
Kalemim kafasına buyruk,
Kağıtlar derbeder.
Tutturmuşlar bir yalnızlık,
Nakşetmişler içime...
Ben gibi değil benliğim,
Tam da
Sen gibi sensizliğim.
Tadına en doyumsuz şey: varlığın
Hiçliğini bir bilsen ,
Yüreğim
Bir Cahit'i alan haziran...
Açgözlü: İstanbul gibi
Cefalı: Medine gibi
Zarif: Mekke gibi.

ANTİKA PANJURLAR

Radyo gıcır gıcır çalarken,
Yadigâr sehpanın üstünde
Sahiplenmişti yerini, toz bile tutmazdı.
Antika sayılacak kadar eskiydi panjurlar
Ve güneş,
Güneş yine zarafetiyle sırtıyordu,
Panjurların inadını delerek.
Yine hırçındı gök,
Kasvetliydi havası.
Umursamaz tavrımı kurtardım evhamımdan,
İliştirdim ruhuma,
Tarihin kısa şahidi sandalyede
Divitimi hokkaya bandım,
Yazıyorum...
Kudüs özgürmüş gibi.

KORKAK ŞAİR

Tüm kötü başlangıçlara,

Mütevazı bir şiir hissetti kalbim,
İlk şahidi olsun istedim papirüs bozuntuları.
Şiir hayattan çaldığım kısa randevulardı,
Korkuya çalan endişelerim
Mutluluğuma pusu kurmuş pişmanlılarımdı.

Sığınacak damı olmayan kedi kadar kimsesiz,
Sığındığım geçmiş kadar kalabalıktı.

Bir başımayken huzursuz yüreğim şükre yöneldi,
Var bildiklerim sürüklüyor yalnızlığa.
Seyre daldım umutlarımı,
Yaşıyor gibi,
Yaşayacak gibi.
Sitare kadar naif
Sitare kadar heybetli
Yorgun olsa da bedenim korkmuyorum.

GENÇLİĞİMİN MOZAIĞI

Şirince bir köydü gençliğim,
Masum bir ev vardı,
Umudun döndüğü köşede.
Harabeye çalan zarif bir ruhu vardı
Sımsıcaktı...

Boş duvar bulamazdın gençliğimde,
Ruhu özgür, hayalleri berduşt gençler ,
Anlatmışlardı hislerininbüyük harflerle.

Bir yanı özgürken diğer yanı,
Mülayim,
Nafile hayatları ömrümün toy çağının.

Damlardan sarkardı renk renk çamaşırlar
Yavru kediler sığınrıldı merdiven altlarına,
Kimi çocuklar hayal kurardı
Kimileri yaşardı.
Karanfil falan kokmazdı sokaklar.

Şimdi kontrolü zaman geçirmişken eline
Yalnızlığımla,
Çaresiz yad ediyordum gençliğimi
Ve geçmişimi.

KARALAMA ŞİİR

Sessizce verildi hükmü kadının,
Yalvarışları utangaç fısıltı gibi çöktü sineme.
Saçları tutsak edilmiş,
Azat olmayı bekler gibiydi.
Yalnızdı kalabalıkta,
Dolunay kadar asil
Toprak kadar sessizdi.
Bağırsa tınıları değmezdi kulağımıza.
Yalnızca güzel gülerdi
Huzura dokunur gibi.
Velhasıl,
Gülmeyi pek bilmezdi kadın.
Şiir yazmayı da
Yoksul bir güz gecesi
Dengesiz acılarını yazmıştı
Kendini bilmez kalemi...
Bir başlık
Bir kaç noktalama işareti,
Ve aşr-i ahir hüznü çöktü ruhuna.
Yarım ağız gülümsedi usulca,
Anlamsız çizgilerin altına sığınmıştı şiiri.

İLHAMIN ŞÜKRÜ: GÜZ

Yılın son çırpınışlarıydı güz,
En güzel dizelerin
En derin hislerin su yüzüne çıktığı.

Hazin bekleyişler, zor başlangıçlardı ekim
Mutluluğa sahip tellal gibi.
Rüzgarın en naif esintisi
Yaprakların bencil savruluydu.

Süregelmiş meşhurdu kasımın
Dolunayın şahlandığı gecelere,
Kalbin uğultulara ritim tuttuğu ayazlara
En çok aşk yakışırdı vesselam.

Aralık vardı,
Kalender aralık.
Yarılamışlığın azmi, bitişin kederyidi.
Kasvet miras kalmış gibi hazirandan
Umutlarla dolu hazin aydan.

Derya-1 Esved de , Derya-1 Ebyaz da şahittir.

MELODİSİ AŞKTAN

Rüzgâr üflediğinde şehre,
Mumun titrek aydınlığı gibi zikretti,
Adamın yüreğinde.
Terennüm etti kadının saçlarıyla
Melodisi şair ve şiirdi, şiir ve adamdı.

Aydınlık zemheri günü,
Beyitleri aşkla doldu adamın.
Gazel oldu kadının yüreğinde
Sayfalara doldu.
Savurdu hayalini aşk dolu tebessümü
Küllerinden doğdu yalnızlık.
Ve,
Kadının sesi doldu kulağına
Rüzgâr geçti gıpta edercesine
Aşkına,
Son dizesi oldu ömrünün.
Melodisi şair ve şiir, şiir ve kadındı.

DARAĞACI

Bir adam doğmuş karanlığa,
Bir adam yitmiş naçizane
Ve yine,
Bir adam yazmış yüreğiyle.

Ne aş götürmüş eve,
Ne de aşk.

Ölüm sabahı çıktı darağacına
Soluk urgan sardı dizelerini,
Sağ elinde kement.
Son kez baktı şehre
Aşık olduğu
Aşkının solduğu.
Şair olamamaktı suçu,
Ata yoluna meyletti.

Son kez bakıp darağacına
Kulağına fısıldadı dünyanın:
"Şair deme şairim diyenlere,
Garipliği şiir olmuşları yâd et."

EKSİK REÇETE

Tüm belirsizliğimle başımı yastığa koyduğumda
Olağanüstü huzursuzdum.
"İyi geceler." diyene ,
Lambayı söndürene döndüm yüzümü
Göremedim.
Sabırsız veryansınlarıma sitem ederken buldum kendimi.
Mumların vişne çürüğü kokusu
Genzimi yakarcasına sertti.
Kapı sarhoş gibi sallanıyordu,
Esen rüzgara meftun sanki.
Pencereye yöneldim
Rüzgar sardı dört yanımı
Huzur getirmiş gibiydi,
Biraz ısrarcı
Biraz hoyrat...
Pencereyi kapattım,
Eksik reçete düştü hatırıma
Sen olmayan lakin olca zaman zikreden
Sabaha nail olmak dileğiyle
Tüm olanlara uyuyakaldım.

SELAM OLSUN!

Ey sevdamı gömdüğüm şehir,
Selam olsun!
Gün ışığını kışkıandıran güzelliğine,
Selam olsun!
Ne üstadlar şiir yazdı şanıma
Ne yiğitler mest olup cenk etti,
Ne sakiler sarhoş oldu sunarken.
Uğruna, uğuruna.
İstanbul, sen benim şair yanımsın.

Yedi tepene,
Kanuni'ye, Fatih'e
Selam olsun !
En çok da
Seni sen yapan her şeye
Selam ...
Selam olsun !

HAZANNÜMA

Yaprakları dökülmüş şehrin
Sonbahar ha geldi ha gelecek
Toprak sarısı yalnızlıklar.

Sayfa sayfa doldu gözleri,
Kadının.
Satır satır ağladı.
Hâlâ aynı melodiydi,
Dimağına kazınan...
Bakır tenli yaprakların hüzün dolu şarkısı.
Dünya bir hazangâh.
İstanbul hazannüma.
Hazan giymişti kadın.

Aşk ha bitti ha bitti.

HOŞ GELDİN

Kocaman bir dünya ,
Bilmem kaç milyon.
Yetmiyor !
Ne zenciye
Ne de süt beyaz esmerlere
Hepimiz savrulmuşuz
Çarptık mı birine, yalnızlık bulaşıcı
Korkuyoruz !
Sebep kılsak da hayallerimize...

Ayrılıktan da korkuyoruz,
Zikrini yurt bildiğim yarasalar gibi
Maviden de korkuyoruz
İster gök olsun,
İsterse de umman.

En çok mutluluktan.
Çarpık hislerimiz tecrübeli,
Kaçınılmaz sonun habercisi.
Biraz pişmanlığı,
Çokça sitemi,
Hayalleri de katıp taşımış uzaklara...

Geridönülmez hislere yeniden,
Yeniden,
"Hoş geldin" diyebilmek hayal.
"Hoş geldin"

ÖZGE BULUT

Öykü şiir toplantılarına çok katılmadığı halde Özge'nin verimliliği hep üst düzey oldu. Bu verimlilik çerçevesinde yazdığı metinlerde başarıya da çok kolay ulaştı. Bu yıl ilçe çapındaki törenlerde hem 24 Kasım'da hem 18 Mart'ta yazdığı metinlerle birinciliğe ulaştı.

Başarısının sırrını inceleyecek olursak. Ele aldığı konuya farklı bir bakış açısı getirebiliyor. Tekrara düşmeyen, konuyu etkili ifadelerle çerçeveleyen cümleler kuruyor. Cümleleri özgünlüğe ulaştırken doğruluklarını yitirmiyor.

Doğru planlamayla düşüncayı duyarlılıkla harmanlayan metinleri, sonuç bölümünde zirveye ulaştırıyor.

Özge kurmaca değil düşünce ustası. Bu ustalık, onun akademik kariyerine katkıda bulunacak.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

BENİM USTALARIM

Her öğrencinin hayatında iyi veya kötü, bir şekilde iz bırakan bir öğretmen vardır.Geriye dönüp baktığımda kötü anları bile gülümseyerek hatırladığı bir eğitmen...

Bir kildir öğrenci. Öğretmeni tarafından yoğurulur. Öğrencinin aldığı şekil tamamıyla ustanın yaratıcı ellerine kalmıştır. Meslekte yeni bile olsa o kili yoğurmak, güzel bir şeyler yaratmak için uğraşır. İyi veya kötü, yoğrulan her kil bir şaheserdir artık ustasına göre. Artık kil değil vazodur, testidir,çanaktır...

Kil sıfatından çıkmış bir şekil almıştır. Bir şekilde yoğurulmuştur. Her bir öğrenci farklı bir bireydir artık. O bireylerin yoğurucuları da genç yaşlı demeden “ustadır” . Öğrenci ise ustasına hayranlıkla bakar, imrenir. Minnet duyar...

Herkesin “ İşte benim öğretmenim” dediği profil farklıdır bu noktada.Benim öğretmenim diye tanımladığı hayatına girmiş öğretmenler arasında iz bırakmış olanıdır. Ya da iz bırakmış öğretmenlerin bir karmasıdır.

Kimi vazo yapım aşamasında elden ele gezer. Bazen daha kilke yarıda kalır. Görevi başka eller devralmak ve devam ettirmek zorundadır. Eğer başarabilirse tabii.

Bu durum benim için farklıydı. Ben şanslıydım. Daha kilken elden ele dolaşmadım. Şimdi size benim öğretmenimi değil, “benim öğretmenlerimi” anlatacağım...

Ben evimden ayrılmış bir kil parçasıyken kendimi ilk okul denilen bir yapımhanede buldum. Şansıma bu yapımhaneye atanmış yeni bir ustanın eline geçtim. O da ben de şaşkındık. İlk kez yoğrulacaktım. Burada ilk kez bir kil yoğuracaktı.Ustam hiç durmadı. Ara vermeden gece gündüz çalıştı beni yoğurabilmek için. Başarılı da oldu. Kili hiç düşürmeden, bozmadan yoğurmayı başardı.

Önce akışına bıraktı. Elleriyle sardı sonra. Sevgi verdi bana. Ufak pürüzler çıktı tabii. Lakin eller o kadar ustaydı ki soğukkanlılıkla bu pürüzleri yok etmeyi başardı. Sonra kilin yapısına bakarak şekil vermeye başladı. Ne özümden tamamen kopardı beni ne de kendi isteğine göre şekil verdi bana. “Ne olmak istiyorsun?” diye

sordu bana. Dile geldim o an. “Vazo olmak istiyorum. Bir sürü güzel kokan çiçek taşımak istiyorum. Çiçeklerin kokusuyla sarhoş olmak istiyorum.”dedim hiç düşünmeden. Tam da istediğim gibi bir vazo yaptı beni. Sonra da yavaşça ellerini üzerimden çekip uğurladı beni başka diyarlara.

Kendimi başka bir yapımhanede buldum. Burada başka eller sardı beni. Orta okul denilen bu fırında başka eller şefkat sundu bana. Olgunluk verdi bana. Ustamı ne kadar özleşem de alışmıştım bu yeni ellere. Beni güzelce fırınladı. Pişirdi . Artık geri dönüş yoktu bu noktada. Gerçek bir vazo olmuştum. Ama renksiz ve boştum... Gözüm açılmamıştı daha.

Sonra lise denilen bir boya evine uğurladılar beni. Bana burada dört el sarıldı. dört el, iki kafa, iki farklı fikir... Türlü renklere boyadılar beni. Sadece çiçeğin kokusunu değil, çiçeğe karşı hissetmem gereken duygularımı da keşfetmemi sağladılar. Hangi çiçeğin bende nasıl duracağını, hangi çiçeği daha çok sevdiğimi gösterdiler.

Şimdi ise binlerce çiçek arasında en güzel çiçeği bulmaya çalışıyorum. Bana en güzel duyguları hissettirecek olan çiçeği keşfetmeye çalışıyorum. Seçimlerim üzerine bir kavşağa giriyorum. Doğru kararı verip türlü güzelliklerle donanmayı bekliyorum. Bir şeylere faydalı olmaya çalışıyorum. En önemlisi de hayal ediyorum. Çünkü ustalarım bana bunu öğretti...

Çünkü benim öğretmenlerim, gerçek birer ustaydı...

GİTMEK

Bunalır insan.
Dolar...
Çekip gitmek ister,
Gidemez.
Zincirler vurur ayaklarına hayat.
Kalır insan.
Hayatına, yaşadığı her âna kahrederek
Zaman geçirir insan.
Son günü bekleyerek.
Haykırır insan,
Yaşamayı bilmediği için.
Her gününü ziyan eder insan.
Ey insan!
Ya öğren doya doya yaşamayı.
Ya da öyle bir git ki,
Hayat bilsin bir daha bu sahnede olmayacağını.
Boyun eğmeyip nasıldı dik durduğunu göster hayata.
Kanatlanıp nasıl uçtuğunu göster ruhunun.
Ama sadece git!
Sessiz ve sakın değil.
Gürültülü ve ihtişamlı git. İz bırak.
Hayat bile ağzı açık izlesin seni.
Bir kere de sen değil, hayat yesin o acı silleyi.

MEHMET İM

Puslu , kapkaranlık bir gece... Güneş yıllar önce batmış bir daha doğmamak üzere. Başlar öne eğik... Umut, şimdi ölü bir insanın mezardan çıkmasını beklemek gibi.

Dönmüyordu artık dünya. Güneş uzaklarda, çok uzaklardaydı artık. Her gün top sesi duyan Mehmetler artık bir kuş sesine dahi muhtaçtı. Sahi, ne zamandan beri uçmuyordu kuşlar Çanakkale'nin tepelerinde?

Dört bir yanını sarmış kan emiciler bu canım vatanın. Bir karabasan gibi çökmüş memleketime . Adeta yemin etmişler toprağında bir damla kan bırakmamaya! Kendini üstün zanneden bu kan emiciler bir şeyi çok yanlış hesaplamıştı. Söz konusu vatansa bu topraklarda Mehmetçik, Mehmetçik de kan tükenmezdi. Bir Mehmet ölürse bin Mehmet dirilirdi!

Gözü dönmüş , ağzından köpükler saçarak yurduma dadanmışbu düşman boğazı geçmemeliydi! Geçemezdi!

Canla başla savaşıyan Mehmet'im nasıl da yorgun düşmüştü. Aç , susuz nasıl tutardı sancağı? Kardeşleri yanında alınından vurularak yere düşerken o nasıl ayakta kalırdı ? Yok oluyordu alaylar. Yok oluyordu onca beden.

Büyüme Mehmet'im! Büyüme! Büyürsen ölürsün küçük Mehmet'im, ölürsün. 15'lik demez düşman. Vurur seni alınından. Büyüme! Dinler mi zaman anaların haykırışlarını? Güneş doğmadan geçiverir günler. Büyür Mehmet. Koşar cepheye. Vatan uğruna, toprak uğruna koşar Mehmet. Yıllarca emek verir o güzel yürekli, pamuk elli ana. Yemez yedirir. Bu kirli, namert dünyadan gizli tertemiz, mert bir çocuk yetiştirir ana. Sonra ne mi olur? 15 yaşındaki çocuk “Anam” diye sayıklayarak rüya göreceğine “vatan” diye sayıklayarak kabus görür. Azraille dost olur çocuk. 15 yaşındaki beden 45 yaşında bir ruha sahip olur. O omuzlar koca koca silahları taşır. Savaşın bir oyun olmadığını en kanlı gerçekle öğrenir. Nasıl taşır bu yükü bu küçücük omuzlar?

Yok mu bu savaşı sonlandıracak gerçek bir komutan? Mehmet'i bu mahşer yerinden çekip çıkaracak bir aslan yok mu? Tepelerden bir cesaret fıskırır. Dillerdedir bu mert komutan. Memleketi bu kan emicilerden kurtarmaya and içmiştir. Bir çift çizme belirir Kocatepe'de. Şehit kanları ve yağmurla ıslanarak oluşmuş çamurlara bulanmış bir çift çizme... Nasıl temizlenir bu çizme? Bunca şehit kanı nasıl temizlenir? O karanlık puslu geceye güneşli bir mavi çöker. Bir çift kararlı masmavi göz doğar tepeye.

Artık, ölü mezardan çıkıp gelmiştir. 15'lik Mehmet umutla fırlar siperden. Elindeki silahı zorla taşıyan Mehmet'im koşar düşmanın üzerine. Koşma Mehmet'im, koşma yavrum! "Küçüksün" demezler. Vururlar seni Mehmet'im.

Şimdi küçük Mehmet'im boylu boyunca uzanıyor toprakta. Nasıl Mehmet'im? Nasıl kıydılar sana? Tertemiz alından nasıl vurdular seni Mehmet'im? Pamuk elli anacığına nasıl söylerler on beş yıllık emeğinin şimdi bir melek olduğunu?

Söyle Mehmet'im, senin bu küçük kalbinin büyük vebalini kim öder? Söyle Mehmet'im, seni vatanın hangi toprağına gömeyim! Bu acıyı kaldıramayan annenin kucağına mı gömeyim Mehmet'im? Buz tutmuş vücudunu annenin o sıcacık yüreğine mi gömeyim?

Korkma Mehmet'im! Vermedik vatani o hain düşmana! Seni bu tertemiz vatanın kalbine gömdük şehidim, Çanakkale'ye gömdük seni! Seni bu makus talihin kalbine kanlı harflerle bak nasıl yazdı Mehmet Akif:

"(...)Ey, bu topraklar için toprağına düşmüş asker!
Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alını değer.
Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"Gömelim gel seni tarihe"desem, sığmazsın.

(...)Sen ki, a'sâra gömülse taşacaksın...Heyhât,
Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihât...
Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber,
Sana âğûşunu açmış duruyor Peygamber."

Hakkını helal et Mehmet'im! Seni koruyamadık o namert düşmandan. Küçük bedenini kopardık anneciğinden. Hakkını helal et Türk kadını! Koruyamadık yavrunu, eşini, atanı...

Bu yurdu bize bırakan Atam, şehidim, anam... Helal edin hakkınızı torunlarınıza. Tıpkı bu toprağı bize emanet ettiğiniz gibi...

Söz size koruyacağız vatanımızı.Büyümeı beklemeyen, 15'lik Mehmet gibi kafa tutacağız düşmana. Söz veriyoruz!

Ruhunuz şâd olsun!

Ay yıldız her zaman üzerimizde olsun.

MİLYONLAR

Karşından çelimsiz bacakları, kirli kıyafetleri ve birbirine dolanmış saçlarıyla bir dileci gibi geliyordu adam. Halbuki birkaç günde neler değişmişti hayatında.Sokağın sonuna kadar yürümüş ve kapısı üflesen uçacakmış gibi duran harabe bir gecekondunun önünde durmuştu. İnsanın “ Ne bekliyordun ki? Tam da sana layık bir ev.” dercesine bakışlarını görebiliyordu.

Adam harabe evde ilerlemeye başladı. En sıcak olduğunu düşündüğü odaya girdi ve sandalyeye oturdu. Bacaklarını kendine doğru çekip düşünmeye başladı. Herkes için bir hayal, onun içinse bir mucize gerçekleşmişti. Daha birkaç gün önce bulunduğu piyango biletini düşündü adam. Evet büyük ikramiye ona çıkmıştı. Oysa daha birkaç gün önce çöpleri karıştırarak yiyebileceği bir parça küflü ekmeği arıyordu. Şimdi milyonları vardı! “Nereden nereye!” diye düşündü adam. Kalktı ve saksıdaki çiçeğe su verdi. “Ne kadar da benziyoruz.” diye düşündü adam. Solmak üzere olan çöpteki bu çiçeği bir dürtüyle almış ve evdeki çatlak saksıya dikmiş her gün de sulamıştı. Şimdi ise bir saksı dolusu yeni açmış mis kokulu çiçekleri vardı. Yaşadığı ortama kafa tutar gibi. Tıpkı kendisi gibi. Bu harabede çürümek üzereyken gelip bulmuştu onu bilet. Su gibi akmıştı birden milyonlar zihninde. Sonra başını ellerinin arasına aldı. Alnını dizlerine dayadı. Ne yapacaktı bu milyonlarla ?

Bir villa alabilirdi, bir araba belki bir de şoför. Bir iş kurabilirdi. Veya bir çiftlik satın alabilir , tatil yaparken ticaret de yapabilirdi. Durdu. Tekrar düşündü. Onca zorluk yaşamıştı. Kendini bildi bileli sokaklardydı. Bir parça taze ekmeğin kıymetini biliyordu. Bunları unutacak mıydı? Hem bu bilet bir başkasınındı. Bir başkası satın almıştı. O ise sadece bulmuştu. Ne kadarı doğrudu harcamanın. Ama kendisi de çok zor durumdaydı ve hayatı kurtulmuştu. Kafayı yemek üzreydi. Bir hışımla ayağa kalktı ve sandalye yere düştü. Zaten bomboş olan evde büyük bir yankı oluştu. Köşede uyuklayan kedi sıçradı ve dışarı fırladı. Adamın bacakları güçsüz düştü ve adam kendisini yerde buldu. Gözlerini kapayıp kendini hayallere bıraktı adam. Gözlerini açtığında çoktan karar vermişti. Önce gidip bir şeyler yemesi gerekiyordu. Açlıktan bayılmıştı!

Önce parayı aldı adam. Sonra penceresinde kendi çiçeğinin asılı olduğu küçük şirin bir ev aldı. Ufak bir dükkan açtı bu parayla. Buranın geliri ona yetiyor hatta artıyordu. Kalan parasının tamamını sokak çocukları ve evsizler için vakıflara bağışladı. Boş zamanlarında bu çocuklarla ilgilendi. Kendi mucizesi hiç beklemediği bir anda gelmişti. Şimdi o da mucizelere inanmayan çocukları inandırmaya çalışıyordu. Çünkü biliyordu. Mucize diye bir şey vardı.

Adam geldiği yeri unutmadı. Her zaman paylaşmayı , sevmeyi savundu. Hem israf kötü bir şeydi. Parasını çarçur etmek de bir israf değilmidi ? Elindeki çayıyla rahat koltuğuna uzandı. Pencereye doğru çevirdi kafasını. Çiçeğine baktı. Üstündeki bilete yazdığı yazıyı okudu. Tekrar... Yine... “Geldiğin yeri unutursan, tekrar oraya dönersin. Bencilliğin cezası büyüktür!” Aynı yazıyı milyon kez okumuştı. Sanki ilk kez okuyormuşçasına parladı gözleri. Sonra dudakları kıvrıldı. Kafasını aynaya çevirdi ve kocaman gülümseyerek “Huzurluyum ve çok mutluyum.” dedi.

RENKLER VE KADIN

Küçük bir kız çocuğunun masumiyetidir pembe. Katkısız ve saf... Hayal gücünü temsil eder kız çocuklarının pembe. Hiçbir şey moralini bozamaz. Her şeyden, tüm kötülüklerden habersizdir o toz pembe dünyasında.

Derken o kız çocuğu büyümeye başlar.Çocuk büyüdükçe de renk başlar koyulaşmaya. Yavaşça gözleri aralanır ve “Merhaba” der gerçek dünyaya.Bu ilk tanışmasıdır kötülükle. Rengi mordur artık. Hüzün ve kötülük, tohumlarını bırakmıştır kalbine. Pembeyi mor yapan belki de yeni bir kardeşin endişesidir, belki de paylaşılmak istenmeyen bir oyuncak, küs olduğu arkadaşına beslediği duygulardır.

Artık zamanı gelmiştir mavinin. O kız çocuğu gitmiş yerine genç bir kız gelmiştir maviyle. Yanlış insanlar tanıyıp , yanlış dostluklar kurarak aramıştır doğruyu. Yanlışlarla doğruyu aramıştır bu genç kız.

Yıllar akıp geçmiş, yaş ilerlemiş, lacivert olmuştur hayat genç bayan için. Gözü açılmıştır bir kere. Haksızlık karşısında sesini yükseltir olmuş , en ufak bir yanlışta sinirlenir olmuştur. Çünkü en az bir kere canı yanmıştır bu genç bayanın. Hayat denen tokadı yemiştir. Belki dostundan, belki eşinden , belki akrabasından , belki de bir yabancından... Artık kendinden başkasını düşünmeyeceğine yemin etmiştir genç bayan. Tâ ki annelik duygusunu tadana kadar.

Bu evrede siyaha yürümeye başlar kadın. Çocukları için Pollyanna'nın pembe gözlüklerini taksa da ne kadar azaltabilir ki siyahın etkisini? Ne kadar camlarını kırmadan , çerçeveyi eskitmeden taşıyabilir ki gözlüğü? Çocuklarını kaybetme korkusu kaplamışken yüreğini, gözünü kırpmadan koruma iç güdüsü sarar kadını.Bu yüzden siyahtır bu evrede kadın. Hangi renk bulaşsa da kaybetmez kendini siyah. Hep siyahtır. Farklı renk darbeleri ortadan kaldıramaz onu.

Hep siyah kalacak derken son vuruşu yaparlar kadına. Beyazla vururlar onu. Yorulur kadın. Direnemez beyaza. Artık gridir kadın. Kötülük içinde işlevsiz kupkuru bir ağaçtır şimdi içinde. Değil meyve vermek, yaprak bile açmaz. Bazı şeyleri görmezden , duymazdan gelmeye başlamıştır. Boşvermiştir kadın. Ağzı, dili mühürlenmiştir, kırıldığı gibi kırmamak için. Çocuklarının yolunu gözler. Tazeyken

Yiyemediği ekmeği bayatken başkasına yedirmeye çalışır. Ama kimse dinlemez onun öğütlerini. Bayat deyip yemezler.

Çok Şey görüp geçirmiştir gözleri. Pek çok da tecrübe kazanmıştır. Ama hayat kadına bu tecrübelerini aktarabileceği ne enerji ne de zaman tanımıştır. Bembeyaz bulutlara dönüşüvermiştir kam. Sonra bir yağmur damlası olup akmıştır toprağa. Toprak olmuştur kadın. Çocuklarına kattıklarıyla tekrar yeşerip karışabilmek için doğaya. Toprak olmuştur kadın...

VATAN SAĞ OLSUN

Sevgili şehidim;

Yazıma Mustafa Kemal ATATÜRK'ün bir sözü ile başlamak istiyorum.

“Mecbur kalınmadıkça savaş bir cinayettir!”

Bir katliamın, bir cinayetin tarihidir 18 Mart 1915. Her şeyden habersiz , daha evinin önünde oyunlar oynayan çocukların yazdığı bir destandır Çanakkale.

Vatan parça parça , her yer kan revan içinde. Halk geleceğinden, akıbetinden habersiz , ürkek. Cepheden haber var “Eli silah tutan her erkek cepheye!”. Yaşlı, genç, çocuk demeden sıra sıra gittiler ölüme. Vatan uğruna canlarını feda edeceklerini bile bile. Düşman bir tilki misali kurnaz , hoyrat. Papağan gibi tekrarlıyor “Çanakkale Boğazı” diye. Kendi askeri ile savaşmaktan aciz düşman , hiçbir şey bilmeyen sömürgesini koymuş cepheye.

Ne top sesi bir son buluyor, ne tüfek. Vazgeçmiyor , “Vermem boğazı” diyor Mehmet. Cehennem gibi ,Conkbayır'ı alev alev. Bir mucize arıyor aslanlar , kazanmak için bir mucize. Sapsarı bir ışık doğuyor tepeye. Haykırıyor “Çanakkale bizim!”. Mehmet yorgun , Mehmet ümitsiz... Mavi gözlü dev çıkıyor tepenin ardından. “Mermin yoksa süngün var!” diyor. Savaşıyor Mehmet, vatan toprağına bir damla kan daha ekleyerek.

Analar üzgün, anaların gözü yaşlı. Kor kor yanıyor kalbi. Boğazı düğümlü. Eşini, oğlunu feda etmiş cepheye. Savrulmuş yiğitleri dört bir yana , bekliyor da bekliyor. Cepheden gelecek bir haber için gözünü kırpıyor analar. Ellerinden gelen dudaklarından dökülen bir kaç dua. Aşını , yorganını , çarığına bağışlıyor ana.

Boğaz, şehidimin kanıyla kaplanmış. Dalgalanıyor da dalgalanıyor. Mayınlar patlamış, düşman karaya çıkmış. Müttefiği güçlü. Mehmedim tek, Mehmedim yalnız. Gözünü karartmış Seyit , sırtında 276 kiloyla. Ya şimdi ya hiç! Başarıyor Seyit , kanları dökülmüş kardeşleri, bir deri bir kemik kalmış vatani için.

Zaman geçiyor , Çanakkale mahşer yeri. Kınalı Hasanlar , Ömerler , Ahmetler yok. 57. Alay yok. Mehmedimin sayısı bir elin parmağını geçmiyor. Yüreğiyle , azmiyle koşuyor zafere. “Vatanımı böldürtmem, boğazımdan geçirtmem!” diye haykırıyor.

Alevler düşüyor anaların yüreklerine. Yangın yeri Anadolium , cayır cayır yanıyor. Analar fedakar, analar kahraman. “Vatan sağ olsun.” diyor ama yüreği kor kor.

Bir ay yıldız doğuyor semalarda. Ay yıldız doğuyor şehidimin kanı üstüne. Topraktan kan fişkırıyor, kan. Şehidimin naaşı yükseliyor tepelerde. Parlıyor da parlıyor.

Sen rahat uyu şehidim. Bizler senin torunlarız. Bizler senin kanınız. Düşmana vermedin toprağımızı , biz de vermeyiz. Yurdumuza , bayrağımıza yan gözle bakanın gözünü oyarız. Bizler şehit çocuklarıyız. Bizler vatanın bir karış toprağına canımızı koymaya hazırız. Sen rahat uyu şehidim. Kanını yerde bırakmayız.

Yeter ki, VATAN SAĞ OLSUN!

ŞEYMA CANBAZLAR

Farklı bir bakış açısı, farklı bir duyarlılığı var Şeyma'nın. Bu sebeple şiirlerinde ele aldığı konular da hem kendi içinde hem de diğer arkadaşlarıyla farklılık gösteriyor. Evrensel sorunlara birey penceresinden baktığı şiirleri de var bireysel duyarlılıktan beslenen şiirleri de...

Dizelerinin en güçlü yönü içtenlik ve anlam. Biçimsel yönler de üslup kaygısı da geri planda kalıyor. Tabii nitelikli bir şiire yol alırken bu yönlerini de geliştireceğiz Şeyma'nın.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

KALBİMSİN

Gökyüzü kızıyla boğuldu,
Akşam güneşimsin.
Gece yıldızlarla süslendi,
Ay ışığımsın.
Ağaçlar sarı yapraklarla kaplandı,
Hazan vaktimsin.
Yeryüzü beyazla örtüdü ,
Kış bahçemsin.
Ruhum sefalete sürüklendi,
Umut deryamsın.
Kalbim ise işte kalbim,
O da sensin.

ÖLÜM SESSİZLİĞİ

Gökyüzü karanlık gökyüzü sessiz,
Orada bir ışık var görüyorum.
Ne çok yakın ne de çok uzak,
Gecenin zifiri karanlığı
Ve yıldızları örtmesiyle,
Umutsuzluğa kapılıyorum.
Güneşin doğumuyla aydınlanıp,
Yeniden tutunmaya çalışıyorum.
Ölümün getirdiği sessizlik gibi,
Ben de yavaş yavaş eriyorum.
Acizlik bir yana,
Ümidin ne olduğunu unutuyorum.
Başımı yastığa koyduğum anda,
Ben de diğerleri gibi yolcu ediliyorum.

GAZZELİ ÇOCUK

Yaşamlarındaki umuttu Gazzeli çocukların,
Patlayan bombalarla sonsuza dek kaybolan.
Gözlerinden akan yaşla birleşti dökülen kan
Kir değil pis değil yanaklarından akan.

Kurşun değil bomba değil onların umutlarını yıkan
Hayatlarını mahvederek sonlandıran.
Hazanda solan dökülen yapraklardı onlar.
Bir caninin eline düşüp acımasızca buruşturulan

Bir parça umut var ki Gazzeli çocukta,
Aylardır kurtarılmayı bekliyordu bu savaşta,
Kurtarılacak tek o mazlum değildi aslında.
Tüm insanlığın vicdanıydı bu cihanda.

Ağlama çocuk diyebilseydim keşke sana ağlama!
Sen suçsuzsun, sen masumsun, sen mazlumsun !
Kulaklarını gözlerini vicdanının sesini kapatan,
Bastıran duymayan insanlık ağlamalı.

NİSA NUR EMEN

Öykü şiir grubuna son birkaç ayda katılabilen bir “geç keşif” oldu Nisa Nur. Deneme, durum öyküsü sınırında yer alan metinler yazıyor. Fakat işlenmiş, mesafe almış bir dili var. Bu tarzda yazan birçok üyemizde olduğu gibi gözlem becerisi yüksek. Tespitlerini doğru ve etkili ifade edebiliyor. Özgünlüğü, sıradan bir konuyu ele alırken konuyu farklı bakış açısıyla ele almasıyla başlıyor. Herkesin yürüdüğü yolları tercih etmiyor. Ayrıca metin ilerlerken birçok cümlesi altı çizilecek değerde anlam, tespit ya da ifade güzelliği taşıyabiliyor. Cümleleri canlı ve ifadeleri içten bu sebeple okura kendi hayatının içinden sesleniyor.

Yetenekli ve üretken Nisa Nur’un gelecek yıl da her metninde üslubunu daha da kuvvetlendireceğine inanıyorum.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

BOŞUNA

Ne demiş büyük yazar ve düşünür, kelimelerle adeta dans eden müthiş insan; dayanılmaz olanın hayat değil, insanlar olduğunu düşünen, geçmişin, geleceğin ve de şimdinin; en sarsıcı, en düşündürücü, ve de; en ‘ bizden ’ şeyleri, adeta, yüzyıllar öncesinde yazılmış bir kutsal kitabın başlangıç cümleleri kadar büyümlü bir dille anlatan, Milena’ ya yazdığı mektuplar ve kalbindeki kocaman sevgi, ruhundaki delice tutku ile, aşkın hakkını belki de en çok veren kişi: Franz Kafka.

‘ Umud olmasına var, sınırsız denecek kadar umut var, ama bizim için değil. ’

Canını acıttı belki, bir kurşun gibi kalbini delip geçti ilk duyduğunda.. Ürküttü seni, ruhunu karanlık bir odaya kapattı, kapıyı açman için yapman gereken şeyleri de bir kağıda yazdı. Ne kadar kısarsan kıs gözlerini, okuyamadın yazılanları, okuyamazdın... O kadar gerçek ki, en az onun kadar gerçek...

Gözlerinin eşsiz renginde kaybolmaktan korkar gibi telaşlı, öylesi endişeli; sanki tek amacın gözlerini kapattığında onun yüzünü hatırlayabilmemişçesine kısa; gözlerindeki, kimin baksa fark edeceği aşk parıltılarını, dudaklarındaki o huzurlu minik gülümsemeyi görmesin diye; öylesi yüzeysel, öylesi doyamadan bakarsın onun yüzüne..

Düşünürsün; herkesin uyuyup, tıpkı hayatları gibi mutlu, huzurlu ve toz pembe düşler gördüğü, sadece güneşin değil, sanki, evrende bulunan her bir canlının kendi köşesine çekilip, Tanrı’nın bize verdiği en güzel hediye olan uykuyla kucaklaştığı saatlerde. Kendini düşünürsün, onu düşürsün, sonra aslında var olmayan ‘ sizi ’ düşünürsün. Günün birinde, sıcak mı soğuk mu olduğunu bile bilmediğin güzel elleriyle; senin her daim üşüyen ellerinin bir araya gelme; yumuşak mı sert mi olduğunu bile bilmediğin altın rengi saçlarını parmak uçlarında hissetme, her bir saç teline, birer buse kondurma ihtimalini...

Halbuki boşuna uykusuz kaldın bunca gece. Onun kafasında sen yoksun canım, hiçbir zaman diliminde olmadın, ve ne yazık ki gelecekte de olamayacaksın. Yanlışlıkla parmakların onun ince uzun parmaklarına çarpmazsa eğer, hiç bilemeyeceksin ellerinin sıcaklığını. Senin ismini nasıl söylediğini hiç bilemeyeceksin belki de, hiç lunaparka gitmeyeceksin onunla; hiç, saçma sapan bir korku filmi izleyip onun omzunun ardında güveni, huzuru bulmayacaksın. Anlıyorsun beni sen de, biliyorsun, boşuna uykusuz kaldın bunca gece. Ve en kötüsü de, hiç ona kocaman sarılıp cennetten gelme kokusuyla sarhoş olup, uzak diyarlara, yemyeşil ormanlara,

masmavi gökyüzüne uzanan yolculuklara çıkmayacaksın. Umut olmasına var, sınırsız denecek kadar umut var, ama sizin için değil.

Olsun, bizimkisi de böyle bir hayat işte. En güzel hayalleri kurup onunla, en kötülerini yaşamak, onsuz.

DİKENLİ TELLER

Saklı kalmalı belki de bazı duygular. Ne birine belli edilmeli, ne de açığa vurulmalı birtakım davranışlarla.

Duygular, onları eyleme dökmeye çalışırsan değerini yitirir. Kıymeti bilinmez asla. Daha önce hep basitçe, üstünkörü, öylesine sevilmiş bir adamı, ne kadar güzel seversen sev sen; anlayamaz, bilemez kıymetini. Bizim en büyük hatamız da bu değil mi zaten? Daha önce hiç bizim sevdiğimiz kadar güzel sevilmeyen adamları, alışık olmadıkları ve belki de hak etmedikleri kadar çok sevmek... Naif ve narin kalplerimizi, onların dikenli tellerle dolu kalplerinden sakınmaya bile çalışmamak... Anladık sonunda hatalarımızı, farkına vardık onların. Lakin çok geç oldu. Kalplerimizi delindi, paralandı, yırtıldı en güzel seven yerlerinden.

Ondandır artık bu kadar güzel sevemeyişimiz birini, bağlanamayışımız, güvenemeyişimiz hiç kimseye...

HİSSİZLİK DENİZİ

Hissizlik denizinde boğulmuş cesetlerden yalnız biriyim ben. Kendimi, benim gibileri, bizleri anlatmak için buradayım. Parmak uçlarımız mosmor, buz gibi vücutlarımız. Gözlerimizden, okunamıyor tek bir duygu, gözlerimiz açık, ama öyle donuk ki bakışlarımız. Kalbimizden gelecek çıkmıyor tek bir kelime bile dudaklarımızdan, öylesine sahte, öylesine yapmacık... Yaşayan ölüleriz biz. Kim bilir kaç yıl önce sökülmiş kalpcağzlarımız yerlerinden. Sonra siyah, katran gibi bir sıvıyla doldurulmuş boşlukları. Sadece, yaşamış olmak için yaşıyoruz biz. Bilmeyiz öpmeyi, unuttuk o son ayrılık öpücüğünden sonra. Yabancı bir bedene dokunmak nedir bilmeyiz. Nefes alırsız yalnızca, anlamsız yaşantılarımızın, ne kadar katlanılmaz olsalar da, biraz daha sürmeleri için.

Hissizlik denizinde boğulmuş cesetlerden yalnız biriyim ben. Yıllar önce, ölesiye sevdim birini. Böyle öğrendim, aşkın, daha önce defalarca kez okuduğunuz bir cinayet romanı gibi olduğunu. Sonunu biliyorsunuz, kurbanın kendiniz olduğunu. Onu ilk görüşünüzde, size ilk gülüşünde anladınız. Lakin öyle güzel güldü ki size, değer dediniz onun için, yaşayan bir cesede dönüşmeye...

Hissizlik denizinde boğulmuş cesetlerden yalnız biriyim ben. Tuttum onun ellerini, teslim ettim ruhumu ona, aldım kalbimi ellerime, biricik oğlu İsmail'i, yüce Allah'ına, sorgusuz sualsiz kurban eden Hz. İbrahim gibi, ve başladım kalbimi onunla yoğurmaya.

Hissizlik denizinde boğulmuş cesetlerden yalnız biriyim ben. Buradan selam ederim, bir yerlerde görsem, ellerinin duruşundan, bakışlarından, konuşuşlarından, yürüyüşlerinden, ve en çok da o buruk gülüşlerinden, hemen tanıyacağım kardeşlerime, yine onların gibi buruk bir gülüşle!

YALNIZCA YALNIZIZ

Yalnızız. Bu dünyada olabildiğimiz tek şey bu. Başka hiçbir şey yok. Arkadaşmış, dostmuş, akraba yahut anne babaymış. Hepsini yalan. İç sesimizi duyabilen tek kişi olmamız yetiyor açıklamaya durumu.

Son nefesimizi verirken tek başımıza olacağız mesela, yanımızda birileri “Bitse de gitsek.” diye düşünürken. Alkışlandığımızda da böyle bu, yuhalandığımızda da. En çok da ağlarken yalnızız biz. Kim silerse silsin gözyaşlarımızı, ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, yalnızız işte bu dünyada biz. Değişmeyen ya da değişemeyen tek özelliğimiz bu. Geçirdiğimiz evrimler birçok özelliğimizi değiştirse de, bunu değiştiremiyor maalesef.

Yalnızlık, bizim kronik hastalığımız. Bunu tedavi edecek ne bir doktor var yeryüzünde, ne de bir ilaç. Dünyada var olma, nefes alma pahasına katlandığımız acı, ödediğimiz bedel bu işte.

Sabit değişken yalnızlık, bizim hayatlarımızda; bağımlı değişkenlerse bizleriz. En ünlü matematik profesörlerinin bile çözemediği formül, bizim hayatlarımızın bir denkleme sığdırılmış halinden başka bir şey değil. Yalnızlığımız bir kördüğüm. Bir tek kendimiz çözebiliriz o kördüğümü, bizse asırlar önce bıraktık tırnaklarımızı uzatmayı...

YARALI

Eski şarkılarda arıyordu huzuru. Ruhundaki zehirli hislerin başka bir insan tarafından da hissedildiğini, bu acıyı çeken tek kişinin kendisi olmadığını bilmeyen huzur veren ona. Aynaya bakmaya cesaret edemediği için günlerdir görmediği o hüznü yüzü hayata döndürüyordu şarkıların ezgilerini, akan gözyaşlarını siliyordu yumuşak sesleriyle şarkıları büyümlü ağıtlara çeviren kadınlar, tecrübeden kırılmış elleriyle...

Düşününce, hayatlarımızdaki en önemli unsur değildi aşk. Bundan katbekat değerli şeyler vardı; vefa gibi, sadakat gibi, dürüstlük gibi... Elbette ki, aşk açısından çok daha hakiki acılar da yok değildi. Ama hayat işte. Her şey sevmekle başlıyordu. Yaşanan en büyük acılar da mutluluklar da...

En sonunda geçiyordu hepsi. İnsandık biz, Tanrı bize hem çok kıymetli bir hediye vermişti, hem de oldukça acı verici bir ceza: Unutmaktı bu. Her şeye rağmen unutabilmek, yahut zorunda olmak silmeye hatıra defterinden her bir anıyı teker teker...

Aylar önce canın ciğerin olan biri, bugün gördüğünde selam bile vermediğin birine dönüşebiliyordu. Dün gece sen kafanı onun omzuna yaslayıp ağlarken gözyaşlarını silen, yetmeyip seninle birlikte ağlayan ademoğlu yarın hiçbir şey olmamış gibi davranıp, görmezden gelebiliyordu seni. Sen koşarak yanına gidip sarılmak isterken ona, bakmayabiliyordu yüzüne. Bir gecede iyileştirdiği yaralı kalbinden, kendi elleriyle yapıştırdığı yara bantlarını sertçe çıkarıp, krize girmesine kalbinin, binlerce parçaya ayrılmasına neden olabiliyordu.

Acımıyordu artık insanlar birbirine, yavaş yavaş yok oluyordu insanlık... Olsundu zaten, yeter ki bitsindi artık bu işkence. Kötü bir filmde hayatlarımız, bilete para verdiğimiz için yarısında çıkamadığımız...

ADEMOĞULLARI

Ah, merhaba. Karşınızda nasıl bir giriş yapacağını bile bilemeyen bir ademoğlu var. Sizden pek farklı değil. Zaten hepimiz benzersiz olduğumu sanan, ama aslında aynı cismin farklı gölgeleri olan, bencil ve kötü, sıradan varlıklar değil miyiz? Biliyorum, hepimiz kendimiz için benzersiz, sıra dışı ve herkesten daha özeli. En azından öyle sanıyoruz. Yahut etrafımızdakiler bizim böyle hissetmemize neden oluyor. Kim bilir. Ama hiç kabullenemesek de, günün birinde ayrılacağız biz de bu çılgın garip dünyadan, tıpkı şimdi mezar taşlarını görüp birer Fatiha okuduğumuz diğerleri gibi...

Cidden, burası gerçek mi ? Tüm bu evren, gerçek mi sahiden? Sanki her şey bir rüyaymış, aslında böyle bir evren, böyle bir yer yokmuş gibi geliyor bazen. Belki de paralel bir evrenin yeteneksiz oyuncularınız biz, senaryosu oldukça kötü olan ucuz bir dizide oynamakta olan. Tüm bildiklerim, gördüklerim, duyduklarım, hepsi bir paradoksun yansımaları gibi. Ya da bir şizofrenmişim de, tüm bu evren benim hayal ürünümmüş gibi. Doğduğumdan beri aldığım ve verdiğim bütün nefesler yalan gibi...

Anlayamıyorum, gerçekten anlayamıyorum. Ama sonra diyorum ki kendi kendime : ‘ Senin hayalin olsaydı bu dünya; açlık olmazdı, ölüm olmazdı, tecavüzler olmazdı, cinayetler, ihanetler, kötülükler olmazdı orada. Ve bunca güzel şarkıyı nasıl yaratırdın, nasıl yazardın güzel kadınlara çirkin alınyazılarını? Yapamazdın diyorum. Sen bir şizofren falan olamazsın. ’

Ah, böyle geçip gidiyor işte günler. İnsanların kötülüklerine, acımasızlıklarına, cahilliklerine ve bomboş olmalarına bakıp acıyarak, aynaya bakmaya cesaret edemezken... Dünyaya geldikleri gibi gidenlerden tiksindirirken, teğet geçiyorum ben dünyadan. En ufak bir iz bile bırakmadan kalanlara...

İyi geliyor düşünmek, tüm bu evreni, bu kıt bilgimle. En sıradan anlarımda bazen, mesela ders dinlerken, veyahut yemek yerken, değişik bir duygu hapsolüyor o değersiz ruhuma. Ben nerdeyim diyorum, burada ne yapıyorum, kimim ben ya diyorum, burası neresi diyorum ve dünyaya ilk adımımı basmışçasına bir şaşkınlık kaplıyor ruhumu. Sonra düşünüyorum kim olduğumu, ne olduğumu, ne yaptığımı, nerede olduğumu, burada ne işim olduğumu... Ve yavaş yavaş dönüyorum dünyaya, alışıyorum. Geçiyor o duygu yavaş yavaş. O anlarda çok garip hissediyorum ve tam o anda evrenin sonsuzluğunu, hayatın anlamsızlığını ve cümlelere sığdıramayacak

güzelliğini aynı anda düşünüyorum. Diyorum ya, benim işim gücüm düşünmek, bir de hissetmek...

Neyse, ne çok şişirdim başınızı. Sıkıldınız biliyorum. Sıradanlığımız hepimizin farklı olmasından değil mi zaten, hepiniz çok farklısınız ve hepiniz ayrı ayrı çok güzel, çok değerli ve aynı zamanda, sizi hatırlayan son kişi de öldüğünde sonsuzluğa gömülecek kadar kıymetsiz varlıklarsınız. Yine de gülün ademoğulları, gülün. En mutsuz anınızda bile bir tebessüm olsun o güzel dudaklarınızda. Sizi mutsuz görmek isteyenlerin kazanmalarına asla izin vermeyin! Güle güle ademoğulları, güle güle..

AHBAP

Geceleri düşünürdü kadın
Tek başına otururken
Yalnızlık kokan odasının her daim kapalı kapısının ardında
Karanlığın gizemini.

Geceleri düşünürdü kadın
Bütün yıldızlarla ahbap,
Tanışık bütün galaksilerle.

Geceleri düşünürdü kadın
Göz altları mosmor,
Hiçbir kapatıcı yetmezken
Gizlemeye onları,
Onlara neden olan
Kötü yürekli insancıklardan...

Geceleri düşünürdü kadın
Bir gece,
Artık
Düşünmemeye karar verdi
Ve
Koydu kalbinin en paslı yanına,
Onlarca duyguyu gün yüzüne çıkarmış,
Şimdiyse son ve de en mühim görevini yere getirecek
Mektup açacağıının
En hüzünlü tarafını.

UMUT AŞILYORDU RUHUNA KÜÇÜK KIZ

Korkuyorum. Bünyem o kadar alışmış ki kötü şeylerin olmasına, o kadar olağan karşılıyorum ki tüm kötü şanslarımı, inanamıyorum hayatımda iyi şeylerin de olabileceğine. Hayat felsefem de bu düşünce üzerine kurulu zaten. Beklentini ne kadar düşük tutarsan o kadar mutlu olursun. Ben de böyle yapıyorum ve gerçekten işe yaradığını gözlemliyorum. Kötü bir şey olduğunda ne şaşırıyorum ne de üzülüyorum. Nadiren de olsa güzel haberler getirirse kuşlarım, yahut gerçek bir gülümsemeye şahit olursam, doğrularını bildiğim yalanlara inanıyormuş gibi yapmak zorunda kalmazsam o gün, mutlu oluyorum. Eskisi gibi yapmacık olmuyor bu mutluluklarım. Daha kalıcı, daha doğal, daha içten...

En çok da, hayatıma yeni birilerinin girmesinden korkuyorum. Güzel şeylerin olacağını biliyorum bilmesine lakin tüm bunlar için atman gereken adımları atmaya gücüm kalmamış, tükenmişim içten içe. Deposunda bir damla bile benzin kalmamış bir araba gibi, son zamanlarda karamsarlıkta çığır açmış ruhuma güzel sözler söyleyerek umut aşılıyorum.

İyileşiyorum yavaş yavaş, ben ruhumu aşılarken bana yardım edip hızlanmamı sağlayanlar da oluyor, kasıtlı bir şekilde elime çarpıp umutlarımın yerle bir olmasına neden olanlar da. Yavaş yavaş toparlanıyorum. Gülerek direnmeyi öğreniyorum. Kurutuyorum gözyaşlarımı, sadece yalnızken ağlıyorum. Büyüyorum ben, bu dünyada kalbimdeki küçük çocuğa yer olmadığını zor da olsa kabullenip, büyüyorum ben...

SİMGE AKTAŞ

Simge öykü şiir grubunda değildi fakat sınıf etkinliklerinde yazdığı mektup, anı, gezi yazısı, deneme gibi metinlerle öne çıktı. Sınıfta en iyi yazılan metne 100 vererek ödüllendirdiğim bu etkinliklerde en fazla 100 alan öğrencimdi.

Bu başarının temel sebebi özveri idi. Yazdıkları baştan savma değildi hiçbir zaman. Hacmine de niteliğine de emek harcanmış yazılar üretti. Duyarlıydı, duyarlılığını yansıttı satır aralarına. Düşündüklerini en etkili yöntemlerle ifade etmeye çalıştı. Özgün benzetmelerle anlatımı kuvvetlendirdi.

Konumuz öğretici metinler olduğu için de yazdıkları; gerçeğe dayalı olduğunu hissettiren, içtenliği değerini arttıran metinlerdi.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

BEŞ KAMEL

İçi boşaltılmış, sıradanlaştırılmış, kelime haznemizde “günlük sözcükler” lügatındaki bir kutsallıktan, aşktan bahsetmek istiyorum. Görüldüğü kadar pestankerani bir sözcük müdür sahiden? Önceden yaşayan ve yaşamakta olan herkesin içini titreten; yaşamayanların ise dillerine pelesenk olmuş, tabiri caizse “paçavra” edilmiş o saf duygu... Tanımı en geniş sözcüklerden biri. İnternette, sözlükte, kitaplarda, şarkılarda ve hatta tarihte bile farklı farklı açıklamaları, eleştirileri, hayranları, nefret edenleri mevcut.

Kim ne derse desin aşk yalnız birkaç kelimedir. Duyduğunuzda kalbinizi hafifleten, gözlerinizdeki ışığın nedeni olan, kokusu burnunuzdan gitmeyen, yokluğunda burnunuzun direğini sızlatan birkaç kelime. Aşık olduğunuz insanın ismi. Daha da aşiksansız eğer bir hece bile yeter aslında. Sizce insan aşık olduğunu nasıl anlar? Herkeste belirtileri farklı olan bir hastalık gibi görürüm aşkı. Tek bir şey sabittir, çok değiştirir insanı. Aynı anda iki tezat duyguyu kalpli bir hediye paketinde sunabilir size. Yapmayacağınız, asla dediğiniz her şeyi yaptırır. Bazen kapısına köle bazense başına taç yapar kafesine kıstırdığı kurbanını.

“Kavuşursan meşk, kavuşamazsan aşk olur.” diyenlerden misiniz? Olmayınız efendim. Aşkı iki çiçek, bir çikolata, beş karamel tatlılığında sanmayınız. Dışında durduğunuzda, içine girdiğinizde, karşılık alamadığınızda, karşılıklı sevdiğinizde... Kısacası neresinden bakarsanız bakın %60 ıstırap, %40 umuttur bu illet. İstırapı bile bir parça umut, umudu bile milyonlarca bıçak saplanan teninizden daha çok ıstırap verir. “Ne bu tezatlık, kafam karıştı!” dersanız haklısınız. Dedim ya, değiştiriyor insanı. Tadan bilir, ağzı yanan üfleyerek yer ama yine de insanoğlu varolduğu sürece aşktan vazgeçmez. Aşkın ıstırabını da umudunu da birlikte yaşadığımız, beş karamelin ikisini kendiniz yiyip üçünü ona verdiğiniz kişiye en yakın zamanda kavuşmanız dileğiyle...

DUVAR

Yaşamak zor bazen. Ya da yaşayamamak mı desem? Hayatını, gençliğini, duygularını, aşkını, hüznünü... Hayat öyle bir dayatma ki bazen, üstüme dört yandan yaklaşan duvarlar gibi. Bundan birkaç yıl önce sadece ellerimle duvarları itip uzaklaştırabildiğimi düşünüyorken, şimdi ne kollarımla ne bacaklarımla itmeyi yetmiyor gibi. Her geçen gün duvarların arkasından iten dertlerim artarak büyüyor. Hiçbiri çözüme kavuşmadığından çığ gibi üzerime yığılıyor.

Birkaç sene önce dedim ya... O zaman kollarımla ittiğim duvarların arkasındakiler daha azdı. Bana yardım eden bir de hayallerim vardı. Sahi, neden artık hayal kuramadan uyuyakalıyorum hep? Bu kadar mı yoruyor bu dört duvar? Uyuyup duvardan kaçarsam yine sabah olmayacak, duvar gelmeyecek diye mi düşünüyorum? Aslında hayır, her gecenin sonunda sabah, her rüyanın sonunda yine duvar...

Bu aralar diyorum ki kendime, savaş kızım, yık şu yapamam dediğin tuğlaları. On saniye sonra bakıyorum ki yine bırakmışım kendimi, o tuğlaları almışım kafama kafama vuruyorum.

Ruhum gibi cesaretim de küçük benim. Ne kendimi ezdirmemeyi becerebiliyorum ne yiğitçe elimden geleni yapıp öyle çekilmeyi savaştan. Hangi ara yoruldum bu kadar? Hayat sillesi mi yedim? Hayır, gayet rahat bir hayatım var dünyadaki milyonlarca insanın dertlerine bakacak olursak. Her zaman şükretmeye bir sebep, savaşmaya bir güç var. Ama şimdi duraksayıp bakıyorum da, o gücü kendimde bulacak ne cesaretim ne de azmim var. Hayatımda hep birilerinden yardım aldım. Ama şimdi, bu gücü, içimde kendim toplamalıyım.

Hazır mıyım? Hayır.

Yapmalı mıyım? Evet.

Yapacak mıyım? Hayır, muhtemelen yine oturup ağlayacağım.

GİDERKEN

Ellerin kocamandı, sıcacıktı. Ellerim minicikti, avcun kadardı. O sıcaklık var ya hani... Kışın ortasında gürül gürül yanan sobadan daha sıcaktı. Bense o yanan sobanın yanında oturan kedi kadar mutluydum. Ellerini kaybetmek büyük acı. Dedim ya, minicik ellerim var benim, önümde de koskoca bir hayat... Nasıl yakalarım o hayatı ucundan? Bu kadar zamandır “dört elle” sarıldığımız hayatı tek başıma nasıl yüklenirim?

Bir sürü anı bıraktın giderken. O anılar bıçak olup teker teker saplandı ciğerlerime. Bir sürü gözyaşı bıraktın giderken. Bana: “Tek bir damla gözyaşın sel olur, boğar beni.” demiştin. Yokluğunda çok ağladım, sel olup taşsın istedim gözyaşlarım. Belki seni bana getirirdi. Bir sürü pişmanlık bıraktın giderken, bir sürü tutulmamış söz.

Şiir yazardın bana. Şiir gibi bir adamdın zaten. Seni her okuduğumda yeniden severdim. Fark ediyorum ki okuduğum sadece kitabın kapağıymış. İçini açamamışım, açtırmamışsın. Ne düşündüğünü tam olarak bilememişim hiçbir zaman. İçindeki boş sayfaları, içine atıp söylemediklerinle doldurmuşsun. Bir gün kendi içini açıp okuduğundaysa hepsi hüzünden oluşmuş dizelerle karşılaşmışsın. Sahi, hiçbir güzel anı yok muydu satır aralarında?

Herkesten farklı olduğumuza inanırdım. Biz başkayız, derdim; kimseye benzemeyiz. Bunun yüzünden de ayrılamayız sanırdım. Ama herkesin hikayesi birbirinden farklıydı. Herkes başkaydı zaten, kimse kimseye benzemezdi. Benim tek isteğimse farklı hikayelerimizi birleştirip peri masalı kitapları yazmaktı. Yazabilirdik de aslında... Cümlenin ortasında pes edip gitmeseydin keşke.

KUYU

Bugüne kadar çevremdeki insanları kırmaktan korkarak yaptım hareketlerimi. Ağzımdan çıkan her cümledeki art niyetli dikenleri kendimce ayıkladım teker teker. Sonrasında keşke dememek için hep mantık çerçevesinde atmaya çalıştım adımlarımı. Sonuç ne mi? Hüsran tabii. Kırmaktan korkan ben, kırıla kırıla paramparça oldum. Ağzımdan çıkan her cümleyi cımbızla çekerek cümlelerin ucuna çiçek takıp insanlara sunan ben, örseleyici kelimelerle başa çıkmaya çalışıp acı denizinde boğuldum. Mantığımla hareket eden ben, kalbimin kırık parçalarına yalın ayak basıp kana bulandım.

Daha dün etle tırnak gibi, kalemle kağıt gibi olduğum insan; ertesi günü etimdeki çıban, kağıdıma kalemimle işlediğim her güzelliğe silgi oluverdi. “Işığın aydınlatıyor insanları.” diyen sevdiğim, beni sonu olmayan karanlık bir kuyunun içine attı. Sonu olmayan karanlıkta ışık neye yarar ki?

Havanın tenime bıraktığı galon galon neme rağmen kalbim buz gibi bir aydır. Ellerim de öyle. Tesadüfen dokunduğum herkes: “Ellerin buz gibi, üşüdün mü?” dediğinde, “Kalbim üşüyor onun yokluğuyla.” diyemedim. Yaşama bağladığım halatlarım incelemeye başladığında bıraktı beni. İnceldiği yerden kopsun dedim. O beni karanlık kuyuya atarken direnmedim. Soğuk, zifiri ve sevgisiz bir ruh çektim kendime o kuyudan. Başkalarına duvar ören, yüzündeki gülümseme gözlerine yansımayan biri yaptı beni o ruh. Nasıl yansır ki o gülücük gözlerle? İçerideki ışık, dolup taşınca yansır gözlerden. Dolup taşmasını bırak, önümü göreceğ ışığım kalmadı.

BUSE KONUVATANDAŞ

Sene başında ikinci konumuz olan “anı”nın örneklerini okurken dikkatimi çekmişti Buse'nin cümleleri.

Günlük hayatın doğallığı ve içtenliğini hissettiren canlı, sıcak cümlelerdi bunlar.

Yaşadıklarını değerlendirme duyarlılığına sahipti. Onu farklı kılan ise gözlemleyip değerlendirdiklerini sıradan cümlelere sıkıştırmayıp konunun duygusallığını en iyi ifade edebilecek cümleleri kurabilmesiydi.

Anlattıklarını soğuk bir bakışla ele almayıp hissederek yazdığı için yazdıkları okuru da kolaylıkla etkisine alabiliyor. Yürekten gelen yüreğe gidiyor kısaca.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GECEYE AZ KALMIŞTI

Geceye az kalmıştı. Öfkeliydim ve kavgacıydım da. Belki biraz da edepsiz. Biraz da karanlık. Korku dolu yüreğimle ofisten çıktım.. Telaşlı adımlarla metroya ilerliyordum. Metronun asansöründeki aynada tanışıyorum ofisten çıkmış yüzümle. Tanıyamıyorum, inceliyorum yorgunluktan çökmüş kocaman gözlerimi. Soğuktan kurumuş ince dudaklarımı ve korkudan sapsarı olmuş esmer tenimi. Dokunmaya korkuyorum hüzünden yaşlanmış yüzüme. Yüzüm korku, endişe, telaŐ ve hüüzün dolu. Kafamı yerden kaldırmamak konusunda inatçıyım. Saklanıyorum insanlardan, saklıyorum bu yorulmuŐ ,halsiz bedenimi. Siyah beremi biraz daha çekiyorum aŐağıya, dizlerime kadar inen atkıyı bir kat daha doluyorum boynuma. Biliyorum beni bekliyordu. Tek isteğim geç kalmamaktı ,son dört aydır her gün istediğim gibi. Ben okumadan, saçlarını okşamadan, Őarkımızı mırıldanmadan, Őekerle karışık limonlu parfümümün kokusunu almadan uyuyamazdı o. Göztepenin karışık sokakları ezberimdeydi. Burası İzmir'in en sevdiğim ama belki de en nefet edeceğim semtiydi. Tekrar tekrar okuduğum bir kitap gibiydi Göztepe benim için. Sonunu bildiğiniz bir hikayeyi yine aynı istekle okur muydunuz?

Harabeye dönmüş evin önündeki iki basamaktan birine oturup ayaklarımdaki topukluları çıkardım. Bu eski ev, ince topuklarıma direnemeyecek gibiydi. Parmak uçlarımda kapıyı tıklattım . Ürperen bedenime kollarımı sardım. İçerisinin buradan daha sıcak olacağı açıktı. Oya anne, beni heyecanla içeri aldı. Sıcak hava yüzüme çarparken kulağıma ilk gelen yeni yakılmış sobanın çıtırtısıydı. Ev her zaman ki gibi sıcak yemek sıcak yuva kokuyordu.

- Hoş geldin canım kızım, yemek yedin mi ? Sesindeki telaŐ apaçık ortadaydı. İki eliyle kollarımdan tutup içeriye çekti beni. Büyük bir özlemle sarıldı. Her gün gördüğüm bu kadının her seferinde bana göstermiŐ olduğu özlem o kadar samimi ve gerçektir ki . Belki de annemi küçük yaşta kaybettiğimdendir bu kadına olan sadakatim.

-Hoş bulduk Oya annem, nasılsın iyisindir umarım.

-İyiyim benim kara gözlü, koca gözlü kızım.(Telaşla ayaklanarak) Hadi hadi sen otur dinlen. Ben de mercimek çorbasıyla , zeytinyağlı fasulye yapmıştım. Doyuralım karnımızı.

Yemeklerimizi yiyip sobanın bulunduğu geniş odaya geçtik. Çok bile oyalandığımı farkındaydı Oya anne. Bir süre sessizce televizyona baktı. Sormak için can atıyordu biliyorum . Daha fazla saklayamadı merakını yüzü çizgi çizgi olmuş kadın.

-Bütün gün seni sayıkladı . Gelir gelmez yanına giderdin. Neyin var kızım ?
Çiçeklerin de yok bugün.

Bir süre sessizce hüznün dolu suratını inceledim Oya annenin. Sakince tekli koltuktan kalkıp, geniş koltuğa yanına oturdum . Kollarını açıp beni göğsüne davet etti. Biliyordu ilacım buydu. Anne sıfatını yüklediğim huzur kokan bu kadın saçlarımı okşadı. Gözümden düşen yaşlar boynunda asılı olan gözlüğüne çarptı. Bir müddet böyle durup telaşla ayaklandım, gözyaşlarımı süpürdüm ellerimle göz altlarımdan. Görev beklemez deyip göz kırptım Oya anneye. Koşarak eski tahta merdivenleri tırmandım gıcırıtısına aldırmadan.

08.11.2015

Sevgili Günlük ;

Her sabah aynı pijamayla güne başlamak isterim. Eğer mavi beyaz çizgili takımımın yansımaları yüzümü yıkarken aynada göremiyorsam o gün benim için güzel geçmiyor. Bu sabahta alışılmış şarkıyı dinleyerek kulaklıklarımın arkasına sığındım. Uzun sürecek olan metro yolculuğumda uyuya kalmamak için kendi icadım gözetleme oyunumu oynamaya başladım. İnsanlar hedefimdi.

Ekose etek, sıkıcı süveter tahminen memur ya da öğretmen. Gördüklerimin daha fazlası var aslında. “Ay sonunu nasıl getireceğim ? Akşam ne yemek yapsam ? Müdür ne bahane bulup beni sinir edecek? “ gözlüklerin arkasındaki yorgun ve hafif çizgi çizgi olmuş yüz, bana ağlıyor . Ama bunu benden başka kimse görmüyor. Metrodan iniyorum , her zaman acelesi olan toplum, yanımdan koşuşturarak bazen de çarpıp samimiyetsizce “pardon” deyip aynı tempoyla yollarına devam ediyor. Dünya bir yere yetişmeye çalışıyor gibi. İnsanların gülüşlerinin arkasında sakladığı özlemi görebiliyorum .Telaşsız ,acelesiz ,umut dolu yaşadıkları günleri özleyiyorlar. Belki de en çok çocukluklarını .

Bu oyunu her sabah kendi kendime oynarım. Yalnızlığımın bana kattığı nadir güzelliklerden biri sanırım bu.Bir teşekkürü hak ettik yalnızlık !

YALAN

Aramızda bulunduğu yaşa kadar hiç yalan söylemeyen var mı ? Belki aramızdan biri çıkıp “Evet! Ben hiç yalan söylemedim” diyecek. Bizler de içimizden belki bu da bir yalandır diye geçireceğiz. Çünkü içinde bulunduğumuz, yaşamaya çalıştığımız çevre bizi yalan söylemeye ve düşünmeye itecek.

İçimizdeki kararlı ve şüpheli taraf çatışacak. Bu savaştan şüphe galip çıkacak. Kimilerine göre hepimiz yalan söylüyor olabiliriz. Karşınızdaki kişinin gerçeği sizin yalanınız olabilir. Aniden ön kamera açıldığında yada sabah aynanın karşısında makyaj yaparken hiç kendi benliğinizle yüzleştiniz mi ? Kendi çıkarlarımız için yine kendi benliğimizi kandırdık. Aslında sımsıkı gülüşlerimiz var bizim hiç yalan söylemeyecek hiç kandırmayacakmış gibi. Yalanlar uzağa gitti, bizler de arkasından bakakaldık. Ve bizler kendimizi öyle bir inandırıyoruz ki, saklıyoruz yalanlarımızı gülüşlerimizin ardına. Yalanlar biriktikçe göğsümüzün ortasında bir yerimiz acıyacak. Koşarak sokağa çıkacağız, belki sokaklarda dar gelecek tıpkı yalanlarla birikmiş yüreğimizin vücudumuza ağır gelmesi gibi. Pişmanlık duygusu büyük kahkalar atacak benliğinizle dalga geçecek, ne denizin huzur dolu mavisini ne pırlı pırlı gökyüzü ferahlatacak yüreğinizi. Peki şimdi ne yapmak gerek sizce? Başka insanlara kulaklarımızı mı kapatsak? Bir filmde rol çalıp basın açıklaması mı yapsak? Yorgun düşeceksin, yarın kıyamet kopacak deseler ,başını kaldırıp ne demiştin diyeceksin. Senin zamanında pembe yalanlar olarak adlandırdığın her şey, insanların seni yanlış tanımasına sebep olacak belki. Kalabalığın arasında korkak benliğini arayan yalnız kişi sen olacaksın. Geçmişin her dakikasını tekrar düşüneceksin. Hafızan sana dost. Kötü anılarını senin için saklayacak. Bir tarafta beni seç diye yalvaran yalanın çirkin cazibesine dayanamayacaksın, gerçek sulu gözlerle arkasını dönüp gitmeni izleyecek.

Arkadaşlarıyla bir dondurma yemek için söylediğin yalan üstüne katlanarak devam edecek. Yaş oturup , yüz çizgi ile dolmaya başladığında bir başına kanepede oturmuş elinde sakızlı kahve dışarıyı izlerken tanışacaksın benliğinle. Selam verip oturacak karşına, gözlerinin içine yüzleşme zamanı geldi diye haykırarak bakacak. O anlatacak, sen dinleyeceksin. Şu zamana kadar kendine söylediğin yalanlarla belki ilk kez orada tanışacaksın. Doğru değil mi? O zaman bir sakızlı kahve daha yap yeni misafirine. Onu en iyi şekilde ağırla.

EMİNE TÜRKOĞLU

Bu yıl tanıştık Emine'yle. Derse ilgisi ve katılımı TM öğrencisine yakışır nitelikteydi, yorumları ve bakış açısı da öyle...

Kabına sığmayan enerjisini yıl boyu paylaştı bizimle. Sesiyle törenlerimize katkı verdi yıl boyunca. Yıl başından beri derslerde yaptığımız yazım çalışmalarına en özveriyle katılan kişilerdendi. Emek verildiği her cümlesinden belli olan hem hacimce gelişkin hem de ifade olarak nitelikli metinler üretti.

Cümle kurmak, ifadeyi geliştirmek gibi bir sıkıntısı hiç yoktu. Konuya ve bakış açısına göre istediği zaman mizahi pencereler açtı kendisine; istediğinde gür sesli, kararlı cümleler kurdu. Duygusal ifadeleri içtenlikle aktarmayı da bildi. Kısaca sözlü ve yazılı ifadesi oldukça gelişmiş durumda Emine'nin, geriye bu yeteneklerini kullanacağı alana emin adımlarla ilerlemek kalıyor.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

HAYATIMIN CÜSSESİ

Sene 1999 aylardan Ocak , günlerden Salı , ayın 19'u bir kız çocuğu doğmak için çırpınıyor. Ramazan ayı ise kış mevsimine denk gelmiş. Bu sebepten 19 Ocak aslında Ramazan Bayramı'nın ikinci günümüştü. Lafı kısa keseyim bayramda doğduğum için e hayliyle annemler ebe bulamamış. Tek tek hastaneleri dolaşmışlar ama inanır mısınız doktora bile rastlamamışlar. Annemin kesik kesik sancılılarıyla birlikte taksiyle hastane arıyorlarmış. Annem ise nerdeyse beni takside doğuracakmış. Bir süre sonra girdikleri hastanede de ne tesadüf ki ne doktor ne ebe varmış. Annem inatla gitmek istememiş ben burada doğuracağım demiş. İşte bu yüzden hemşirelerin eline doğmuşum. Ebem yok desem haksız sayılmam.Mutlu son sanıyorsunuz değil mi? Oysa haznede çok kaldığım için, kordon boğazıma dolanmış nefes almamı engellemiş ve mosmor bir şekilde dünyaya gelmişim. Ne bir kan , ne de ağlama sesi sadece hareketsiz bir şekilde duran mosmor bir kız çocuğu. İlk başta öldüğümü sanmışlar. Bir iki dakika sonra hemşirelerden popoma yediğim Osmanlı tokadı ile zorla da olsa ağlatılmışım. Hayat tam da böyle değil miydi? Siz ağlamasanız bile hayat sizi zorla ağlatacaktı. Zaten hayat doğarken sizi, ölürken yakınlarınızı ağlatır. Hemen başka bir hastaneye nakledilmişim herhangi bir sağlık sorunun yokmuş laf aramızda turp gibiymişim maşallah.

Ben her zaman modayı önceden takip eden bir kız olmuşum. Bilirsiniz bebekken dişlerinizin çıkması , emeklemek gibi şeyler bebek olmanın moda akımıydı. Ben daha 6 aylıkken tek tük dişlerim varmış. Bir yaşında ise çoktan konuşmaya başlamışım.

Kardeşimin de erkek olması gerekçesiyle hep erkek çocuklarıyla arkadaşlık kurardım. Kuzenlerimde dahil çevremdeki herkes erkek çocuğuydu.Bazen kardeşim de dahil hepsi benimle oynamak için kavga ederler ben de sıklıkça onlara katılırdım. Bu sebepten dolayı bende az erkek Fatma durmuyor değildim. Annemle babamın anlattığına göre 4-5 yaşlarında benden bir iki yaş büyük olan bir arkadaşım beni öpmeye kalkmış. Ben de ittirmişim, çocuğu düşürdüğüm yetmiyormuş gibi bir de tekme atıp dövmüşüm O da sonra bizimkilere beni şikayet etmiş.

Sene 2006 , birinci sınıfa gidiyorum. Sıra arkadaşım Berke beni öpüp duruyor (Nedir bu erkeklerden çektiğim?). Öğretmenime şikayet ediyorum. Yerimi değiştirmesini istiyorum ama bir türlü kurtulamıyorum. Üstüne üstlük 23 Nisan

Bayramı'nda dans partnerim Berke oluyor ve ben iyice deliriyorum. Bu anımın üstüne 23 Nisan fotoğrafımda Berke gülerken ben kolaja kaşlarım çatık bir şekilde yakalanıyorum. Bu komik fotoğrafa baktıkça hala katıla katıla gülerim.

Yıl 2007 sınıf nöbetçisiyim. Aynı zamanda başkan yardımcısıyım. Görevim ise ayaktakileri yerine oturtmak. İri yarı sumo güreşçisine benzeyen bir çocuk var adı Barış. Ona oturmasını rica ediyorum ama beni dinlemiyor. Ben de biraz fazla sorumluluk sahibi bir ilkokul bebesiymişim. Çocuğun cüssesine bakmadan azarlıyordum ve yerine geçiriyordum. Sonrasında ise Sumo Güreşçisi Barış tarafından suratıma yediğim tekme ile yere yapışmışım. Nakavt. Emoş: 0 - Sumo güreşçisi: 1. Burnumdan kan gelmesiyle ve kafamın kanamasıyla hastaneye götürülüyordum.

Sadece 8 yaşında bile olsa hakkımı korkmadan arayan ve kafa tutan bir kız görüyorsunuz neden mi peki ? Babamla küçükken oynadığımız bir oyun vardı. Daha okula başlamadan yani okuma yazma bilmiyorken gazeteden rastgele bir kelime seçiyor, bir kağıda yazmaya çalışıyor, sonra ise babama anlamını soruyordum. Bir gün gazeteden seçtiğim kelime "avukat" oldu. Babamın anlattığı meslek çok hoşuma gitmişti. O gün " Ben avukat olacağım." demiştim bile. Şu an ise 11.sınıf TM öğrencisiyim hedefim hukuk okumak. Seneler,yaşanmışlıklar ya da yaşanacaklar beni nereye götürür ne olurum bilemiyorum. Ama tek bildiğim ve istediğim şey pişmanlıklarım, keşkelerim olmadan yaşamak.

Hafızamın eski defterinin tozlu sayfalarını karıştırdığımda hakkımı koruyan,inatçı bir kız görüyorum. Evet belki avukat olamayabilirim. Ama Sumo Güreşçisi Barış gibi hayatın cüssesine bakmadan karşı koyacağım. Belki burnum kanayacak belki başım kanayacak ama beni öpen çocuğa yaptığım gibi bütün zorlukları iteceğim. Benden sürekli bir şey isteyenlere, kendi menfaatlerini beni göz ardı ederek yapanlara sıra arkadaşım Berke'ye yaptığım gibi tepkimi koyacak ve kızacağım. Belki de beni zorla ağlatan hemşire gibi ağlasam bile yaşamak için ağlayacağım. Aynı doğumumda olduğu gibi yaşamın keskin kordonu beni boğsa bile ben nefes almayı başaracak ve yaşayacağım...

MOTOR SEVDASI

Şahsen yarım saattir kayda değer bir anımı bulmaya çalışıyorum. Hafızam hep silinmiş. Hatırladıklarım ise anlatılmaya değmez.

Çok uzun uğraşlar sonucunda küçüklüğümde kalma hınzır bir anımı anlatmak istiyorum. O zamanlar ağızda bulunan tek tük dişle sırtıyor havuç arayan tavşan gibi ortalıkta dolanıyordum. Kelimelerin anlamlarını çözmeye çalışıyordum. Bulabildiğim her konu hakkında ‘‘Bu ne ?’’, ‘‘Şu ne ?’’ gibi asılsız sorular yöneltiyordum. Sorularımın cevaplarına ulaştıkça tatmin olmuyor üstüne yeni sorular üretiyordum. Annem ile gittiğim alışverişlerden Barbie bebek aldırmanın dönüyordum. Annemin ‘‘ Hayır evde çok bebeğin var.’’ Sözüne aldırmış etmeden ağlamaya başlıyor ve annemi babama şikayet etmekle tehdit ediyordum. Ama bu planım başarılı oluyor her eve döndüğümde yeni bir oyuncak arkadaş ediniyordum. Oyuncaklarım o kadar çoktu ki bazen hepsiyle oynayamıyorum diye üzülüyordum. Sürekli sokaktan bulduğum hayvanları eve getiriyor bizimkilere ‘‘Lütfen, bakalım. Bakın evsizler, öksüzler yazık değil mi ? ‘’ diye yalvarıyordum. Benim uyku saatim babamın eve geliş saatiydi. Babam eve gelmeden, onu görmeden, onu öpmeyen uyuyamazdım. Zaten ilk kelimesi ‘‘anne’’ yerine ‘‘baba’’ olan bir kızıdan ne beklerdiniz ki ? Annem ise babasının kızı diyerek kıskanmaktan geri kalmazdı.

Bilirsiniz o zamanlar en havalı olan sallanırken en yükseğe çıkandı, zillere basıp hızla kaçabilendi, tetrisi hiç yanmadan bitirendi, 7 kiremitte kiremitlerin hepsini devirebilendi, saklambaçta sobeleyendi, su tabancısıyla kovboyculuk oynayan Red Kit olardı, yastıklardan kuleler evler yapanlardı. Benimde böyle yaramaz zamanlarımda annemler beni evde tutmak için çözüm yolu bulmuşlardı. Her gün elim tarak alır bağırarak şarkı söylerdim. Üst komşumuz az kapıya gelmedi değil. O zamanlar Tarkan’ın duduları dilleri pekte meşhurdu ve dolayısıyla benimde dilimden düşürmediğim favori şarkımdı. Babam bendeki heyecanı görmüş oyalanmam için mikrofon almıştı. Taraktan mikrofona terfi etmişim anlayacağınız üzere. Günlerden bir gün elimde mikrofon, kanalları değiştirerek şarkı arıyordum.

Star Tv geç, Show Tv geç, ana Sihirli Annem neyse sonra izlerim geç, Kanal D geç, Teletabiler geç, Tarçının arkadaşlar Gülçin, Nurçin ve Yalçın ister misin tanımayı, ister misin tanımayı Kakuleyi ve Tarçını? Elmira onlara gelince çocuklar sevinecek dilime dolandı neyse geç , Kral Tv’deki şarkıyı bilmiyorum geç. Derken

kanalların birinde motor yarışlarına denk geldim. Dedim ya yaramazdım diye. Küçük kardeşimi çamaşır makinesine sokmalar, klozete civciv düşürmeler, akvaryumdan boşluğunu sanarak aldığım balığa suni teneffüs yapmak, küçük su kaplumbağamı balona bağlayıp balkondan aşağı bırakmak bırakırken de ‘‘ Hüsni uçuşa hazırdır komutanım.’’ dediğimi hatırlıyorum. Favori mekanım balkonda, bulduğum cevizleri çocuklara atarak bütün mahalleye ceviz şenliği yaşatmıştım.

Velhasıl konumuza dönelim. Gördüğüm motorcunun hareketleri, manevraları, dönüşleri çok hoşuma gitmişti. Her ne kadar Barbie bebeklerle kanka olsam da erkek Fatma misyonu olan bir kız çocuğuydum. Altımda olmazsa olmaz pantolon kafamda ise her daim şapka. Tokayla pembe giysilerle işim yoktu. Babamın bana aldığı pembe bisikleti beğenmemiş bu çok pembe diyerek istememiş kardeşimin motoruyla zorla da olsa değiştirmiştim . Gördüğüm motorcudan o kadar etkilenmişim ki kapının önünden kaptığım motorumla merdivenlere koşmam bir oldu. Amacım ise televizyondaki motorcular gibi havalı bir şekilde merdivenlerden inmekti. Apartmanın üçüncü katında oturduğumuz ve merdivenlerin dönemeçli olduğu aklıma bile gelmemişti. Bu motorcu havalı olmaya hazır diyerek merdivenlerden kendimi aşağı bırakmıştım. Yuvarlanırken hatırladığım şey ise dünyanın döndüğüydü.

Kafam yarılmış, motorum paramparça olmuş annemin anlattığına göre son basamakta oturmuş şokla kapıya bakıyordum. Sanırım planımın başarısız olmasına dayanamayıp bayılmışım ya da sadece düştüğüm içindir. Sonra ise hastane,pansuman, kafatasıma çekilen bir film , bir şeyi yok ama birkaç saat uyutmayınlar serüveniydi. Oysa tek amacı şarkı söylemekti...

Küçüklük anılarımdan Motorcu Kız'ın hikayesinden sevgilerle. Siz siz olun merdivenlerin dönemeçli olduğunu unutmayın...

On Yedisinden

04.10.1015

Sevgili Emine Türkoğlu,

Gülme! İnsan kendine mektup yazar mı da deme? Şu an 17 yaşındayım. Sen ise otuzlarında olmalısın. O kadar merak ediyorum ki seni. Aynaya bakarken ne diyorsun mesela. Ben bugünlerde aynaya bakarken ne kadar tatlı olduğumu söylüyorum kendime. Sen ise inşallah aynaya bakıp kırıksıklıklarını saymıyorsundur. Şimdi ayağa kalkmanı istiyorum. Boy aynasının karşısına geç. Elinde eski bir fotoğrafım olsun. Mümkünse lise yıllarına ait. Şimdi iyice bak bu kadın küçük bir kızken nasıldı ve şimdi nasıl ? Eğer cevabı yüzündeki kırışıklarda arıyorsan sen değişmişindir demektir. Eğer cevabı gülüşünde arıyorsan sen aynısın demektir. Eğer cevabı aramıyor ben ne saçmalıyorum dersin büyümüşsündür. Ama ben ne değişmeni ne de büyümeni istiyorum. Bu yüzden gülüşüne bak ve anılarını hatırla.

Tek derdim önümdeki üniversite sınavı, söylesene büyümüş Emine Türkoğlu kazanabildin mi hukuk fakültesini ? Eğer bu soruyu okurken gülüyorsam kazanmış işinde başarılı bir kadın olmuşumdur. Eğer gülmüyor pişmanlık duyuyorsam bunu unut böyle de güzelsin. Yaşantından, yaşadıklarından pişmanlık duyma. Çünkü sen bensin. Seni ben yarattım. Ve ben suçlu değilim. Biraz delice gibi gelse de 17 yaşındaki sen, sana öğüt veriyor bu mektupta.

Evlü misin ? Kocanın kim olduğunu ve mesleğini merak ediyorum. Aşık oldun mu ona ? Seni evlendirmeye ikna eden adamı merak etmeden duramıyorum. Malum biraz seçici ve inatçı bir kızsın. Düğünün nasıl oldu ? Hep sade dantel bir gelinlik giymek isterdin. Gözünün evlilik fotoğrafına kaydını hissediyorum. Buradan kocana sabır dileklerini iletıyorum. Çünkü annem seni alacak adam yandı diyor sürekli. Geçmişten geleceğe , kocana bir ricam var. Hatta imkanın varsa bu mektubu beraber okuyun. Sen gelecekte ki müstakbel kocam: beni sakın üzme. Çünkü o kadar insan içinden seni seçmişsem bunun bir bedeli olmalı. Bu bedel ise mutluluk olmalı.

Çocukların var mı ? Kızının adını Kumsal, oğlunun adını ise Bulut koymayı planlıyordun inşallah gerçekleştirebilmişsindir. Artık sen de bir annesin. Umarım anneni anlıyorsundur. Çünkü annem bugünlerde anne olunca anlarsın demekten bıkmıyor. Çocuklarına bir öpücük kondurmayı ihmal etme.

Hangi üniversiteyi kazandın ? Öğrencilik hayatın üniversite yıllarıyla son bulmuş oldu. Kapanışı yaparken nasıl hissettin Emine Türkoğlu? Mezuniyet kepini gökyüzünü fırlatırken “Başardım!” demeyi unutmamışsındır herhalde. Sahi bu arada kocanla üniversitede mi tanıştın? Tamam tamam kızma. Merak ediyorum sonuçta.

İşin nasıl ? İnşallah kötü bir patronun yoktur. Malum laf kaldırma gibi bir özelliğin yok. Ne yaparsan yap işinde azimle çalıştığını biliyorum. En iyisi olmasa da elinden gelenin en iyisini yapmaya çabaladığını da görebiliyorum.

İzmir’de misin ? İnşallah yaşadığın şehri seviyorsundur. Çünkü şehri sevmiyorsan insanları çekilmez olur. Eğer İzmir’deysen zaten insanlarını da, midyesini de, boyozunu da hâlâ seviyorsundur.

Lise arkadaşlıkları unutulmazmış. Çünkü hayata onlarla atılmışsın. Peki ya sen ? Hala görüşüyor musun efsane kadro TM sınıfıyla. Peki ya o arka üçlüden ne haber? Bizim ayrılmaz üçlü, muhteşem üçlü... Biliyorum şu an aklına 2 kişilik sıraya 3 kişi oturduğunu hatırlıyor ve gülüyorsun. Hocaların arka üçlü ayrılın demelerine rağmen ayrılmayan bir gruptu. Kim demiş 3 kişilik arkadaşlıklar sorun yaşar diye. Bu tezi çürüten bir gruptuk. Özüm,Emine,Irmak... Hala görüşüyorsunuzdur umarım. Eğer irtibatta değilseniz bile sana bir görev 007 büyümüş Emine Türkoğlu : bu mektubu okumayı bitirdiğinde onları ara. Buluşun ,eski günlerden konuşun, eminim iyi gelecektir. Çocukluk arkadaşın Yağmur’un hep yanında olduğuna adım gibi eminim. Nerede, nasıl olursanız hala arkadaş olduğunuzu biliyorum. Çünkü gerçek arkadaşlar birbirlerinden kopmayanlardır...

Son olarak ailen nasıl ? Annen, baban, kardeşin, ablan iyiler mi ? Ablan evlendi mi teyze olduğuna eminim. Gerçi erkek kardeşin de çoktan evlenmiştir. Harbi ya kardeşin aşçı oldu mu ? Annem ile babama binlerce kez teşekkür ederim. Çünkü bu mektubu okurken onlara minnettar olmuştundur. Onları gözlerinden öperim. İnşallah hayattadırlar. Eğer yaşıyorlarsa son bir isteğim olarak onlarla güzel bir akşam yemeği yemeni istiyorum. Mektubumun sonuna gelmiş bulunuyorum. Lütfen gözyaşlarını sil. Ağladığını biliyorum. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştir. Ve bu mektuptan sonra herkese onları sevdiğini söyle. Hala aynanın karşındaysan kendini de seni seviyorum demeyi unutma. Çünkü kendini sevmeyen başkalarını da sevemez...

Sevgilerle on yedisinden Emine Türkoğlu

HANDE BÜYÜKYÖRÜK

Zekânın; gayret ve planlılıkla örülmüş halinin bu yılki en parlak örneklerinden biri de Hande.

Dersleri en ön sıradan saniye kaçırmayacak şekilde takip ettiği gibi yazdıklarında da özen gösterilmiş kusursuz cümleler var. Kurmaca tercih etmiyor. Düşünce yazılarını kendine yakın buluyor.

Çok sanatlı ifadeleri tercih etmiyor fakat cümlelerinin mantık bağıntıları çok sağlam. Anlamı en net biçimde ifade edecek cümleleri sabırla arıyor ve buluyor. Bu kararlılık ve planlılık ona istediği geleceği sunacak.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

IN TIME

In Time, Türkiye’de “Zamana Karşı” adıyla 2011 yılında vizyona girdi. Yönetmenliğini Andrew Niccol’un yaptığı bu filmde Justin Timberlake ve Amanda Seyrified başrol olarak yer almış. Bir öneri ile bu filmi izlemeye karar verdim. Konusunu duyduğumda ilgimi çekmeyi başaran bir filmdi.

Konusu, yaşama hakkının insanın sosyal statüsüne göre biçildiği bir dünyada insanların bir dakika daha fazla yaşamak için verdiği savaştır. İnsanların kollarında bulunan saat göstergesinin onların hayatını yansıttığı, 25 yaşından sonra alt sınıfın ilk hedefinin günübirlik yaşamak olduğu, yüksek kesimin de kendilerini canlı tutabilmek adına kendilerinin özgürlüklerini sınırlamasını anlatıyor. Çağın para biriminin zaman olduğu, insanların zaman kazabilmek için yarıştığı, zengin olmayanın kısa zamanı olması gerektiğini düşünen, muhafızların da nerden geldiğini hatırlamak istemediği sosyal bir konuyu işler.

Filmin konusu çok iyi seçilmiş, mesaj amacı anlaşılabilir ama mesajları vermek için fazlaca diyalog kurmak çaba göstermişler, bu da çok zorlama olmuş. İzleyicinin filmin genelinde varabileceği yargıları dile getirmek güzel durmamış. Son sahnelere doğru artan aksiyon konuya uyum sağlamamış. Yapılan eleştiriler çok yerinde olmuş, verdiği mesaj çağımıza parmak basıyor. Justin Timberlake ve Amanda Seyrified çok başarılı bir iş çıkarmış ama onların yanındaki yardımcı karakterler yetersiz kalmış.

Film kesinlikle izlenmeli fakat bence fikir çok daha iyi kullanılabilirdi. İzleyince “Para yerine zaman kullanılsaydı bireyler daha mı bağımlı yoksa daha mı özgür olurdu?” diye düşünmekten kendinizi alamayacağınızı düşünüyorum. Hiç ölmeyecek gibi yaşadığımız şu dünyada yaşanan sorunlara güzel bir farkındalık sağlanmasına bu film yardımcı oluyor.

KADINLAR GÜNÜ GELİRKEN

Tıpa ve insanlığa katkılarıyla Türkan Saylan, piyano ile harikalar yaratan İdil Biret, ilk kadın pilotumuz Sabiha Gökçen gibi gururlarımız ve diğer bir yanda kanayan yaramız kadına olan yaklaşım.

8 Mart yaklaşıyor. Kadınlarla ilgili sloganlar caddeleri süslerken, mağazalarda “%50’ye varan indirimler” yapılırken müsadenezle ben biraz konuşacağım.

Evet 8 Mart geliyor ama bir gün kadınların hayatında ne değiştirecek? Geçen 8 Mart’tan bugüne ne geldi? Bir yıl boyunca sadece sayılarla kalmadık mı? Yıllar geçtikçe bugünü amacından saptırıp bugünün sadece kadınlara çiçek, kıyafet vb. almaktan geçtiğini düşünüyoruz ve bu sorun çığ gibi büyümeye devam ediyor. Kadınlar günü demek; gazetelerin kadınlara yemek kitabı verme, kupon biriktirme günü değil, kadınlara sevgi ve saygıyı öğrenme günüdür. 8 Mart gelecek, kimi kadınlar eşiyile mutlu bir yemek yiyecek, kimi kadınlar eşinden dayak... Kadınlar günü dediğimizde aklımıza ilk kadına şiddet geliyor çünkü vicdanımıza batan dikenli bir tel. Önümüzde aşamadığımız bir duvar var ve onun adı kadın algısı. Peki günümüzde kadın olmak deyince sizin aklınıza ne gelir?

Günümüzde kadın olmak, şartlar içerisinde hayatın basit denklemlerini çözmektir. Kadın olmak, kendisine biçilen rolleri kabul etmeyip kendi rolünü yaratmak, “Ben de varım!” diyebilmektir. Kadın olmak, bir his kuşatması içerisinde her geçen gün daha da hissizleşmek demektir. Kadın olmak direnmektir; bir fazla nefes için, bir tutam umut için... Çoğu zaman hemcinslerinize karşı da mücadele vermektir. Bayan olmak, çiçek olmak, hanım olmak değil; KADIN OLMAKTIR!

Kadın birine ait nesne veya varlık mı? Onu niye bir şey ile içselleştirme ihtiyacı hissediyoruz? Onu “anne, çiçek, hanım” kavramlarıyla içselleştirmeden önce bir birey olduğu için sevmekle başlar her şey.

Son dönemlerde “şiddet” söylemine daha sık rastlar olduk. Kontrol çılgınlığına doğru giden bu yolda bir dur demenin vakti geldi de geçmiyor mu? Kendi güçsüzlüğünüzün, başarısızlığınızın sorumluluğunu kendiniz alma vaktiniz gelmedi

mi? Pek bilmediğimiz bir sözcük fısıldayacağım sizlere: “Özeleştiri”. Tanıdık geldi mi? Umarım ki kadınlar gününün “Kutlu olduğu” günler çok uzakta değildir.

Kadınların toplumdaki çığılığı arttıkça, insanlığımız sağır oluyor.

KLİŞE

Çağımızda çok kullandığımız kelimelerden biri “klişe”. Acaba klişelerin hayatımızda ne kadar yer kapladığının farkında mıyız? Şöyle bir baksak... Mesela dedikodu yaparken vazgeçilmez “Gelsin yüzüne de söylerim”ler, birini teselli ederken “Ağla açılırsın”lar, bir şeyi beğendiğinde “Adam yapmış abi” den başka bir şey söyleyemeyenler... Tabii ki bunlar o anki düşünceyi yansıtır ama sonra aynı tepkiler altında sıkışıp kalmaz mıyız? İlk duyduğunuzda size süper gelen bir açıklama, espri veya her neyse üst üste duyduğumuzda baygınlık vermez mi? İşin özü aslında her şeyi dozunda bırakmak.

Televizyonlara baksak: diziler hep aynı konu etrafında dönüyor ve insanlarımız da bu konulardan hiç sıkılmadan onları kabulleniyor. Diziler niye aynı konuda dönüyor diye düşünelim bunun cevabını da bize klişeler veriyor. Çünkü klişeler toplumu en güzel şekilde birleştiren unsur. İnsanlara birliktelik hissi veriyor. “Ya böyle anlatıyorsun da kime ne zararı var?” diyenler olacaktır muhtemelen. Haklısınız fakat değinilmek istenilen nokta bunun kötülüğü değil, kullanıla kullanıla içi boşaltılmış şeylerle tekdüze bir hayat sürüyor olmamız.

Klişeler genellikle komik şeyler üzerinden gerçekleşir fakat halk arasında oturması gereken olmazsa olmazlar da var kuşkusuz. İşte tam burada da klasikler ve klişeler bizi bekler. Bunun farkına varabiliyor muyuz ki? Sevgili okurum, sence nedir bu ikisi arasındaki fark? Klasik üzerinden ne kadar geçerse geçsin bizi aynı heyecanıyla karşılar fakat klişeler gün geçtikçe değer kaybeder. Popüler kültürün hayatımızın her yerinde olduğu, çoğu kişinin farklı olmaya çalıştığı şu günlerde buna sadece söz olarak bakmayarak, kendi “klişeleriniz”den sıyrılıp kendi klasiklerinizi yaratma vaktiniz gelmedi mi?

Asıl sorun içselleştirmek. Her şey tadında güzel, bırakın gelişigüzel aksın hayat. Şöyle söyleyerek noktayı koyalım. “Klasik imrendirir, klişe iğrendirir.” Gültün geçin.

İPEKSU SÖZÜPEK

Adıyla soyadının uyumu ve şiirselliği, İpeksu'nun edebiyata ilgili olacağını çağırıştırıyor. Bu çağırışımı yazdıklarıyla kanıtladı zaten.

Kararlı, planlı bir kişiliği var. Bu doğrultuda gayretini de geliştiriyor. Yılın ilk metinlerinde "seçilenler" in hemen sınırındaydı. Birkaç rötuş gerekiyordu sınırı geçmesi için.

Kitaba aldığımız metin fazlasıyla emek ürünü. Hasta olup okula gelmediği bir gün sırf bu yazıyı getirmek ve okutmak için geldiğini hatırlayınca daha çok yazması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

KARA ŞÖVALYE'YE AŞIK KALMANIZ DİLEĞİYLE!

Ayak serçe parmağınızı sehpanın kenarına vurduğunuzda veya bir tır tarafından ezilip kaburgalarınızın kırılması sonucunda duyduğunuz hisse “acı” denir. Gerçi bu fiziksel olarak duyulan acıdır. Hepimiz daha doğumumuzdan itibaren popomuzla inen şaplakla tanıştık fiziksel acıyla. Peki ya ruhsal acı çektiğiniz oldu mu? Kaburgalarınız kırılmışçasına acı çekerken etraftaki insanlara gülümsediniz mi? İçinizde ölüm gibi bir şey olurken hala yaşamak sizce acı mıdır?

İnsan ırkı acısını bağıarak, ağlayarak, lanet okuyarak ve bazen de dayanamayıp vazgeçerek ederek bastırır. Siz de bunlardan hangisini yapacak kadar cesaret var? Hep size sordum şimdi izin verirseniz bir de ben cevaplayayım. Benim damarlarımdaki akan asil kanda dik duracak kadar cesaret mevcut. Belki de acıya dayanamayacak kadar acizimdir. Bilemiyorum. Gelin bir de acıyı sınıflandıralım. Bir askerin ülkesindeki olaylar yüzünden şehit olması sonucu arkasında 70 milyon insanı gözü yaşlı bırakması. Bu, acıların en büyüğüdür. Bir şehidimizin arkasından “bin” tanemiz yeniden doğsa da bu acıyı hiçbir şey geçiremez. Bir çocuğun oyuncak ayısını kaybetmesi sonucu ağlaması ve bir randevuya geç kalınca duyulan hüznün de sınıflandırmadaki basamaklar arasında. Fakat ben bu sınıflandırma arasında, Leyla ile Mecnun’u, Ferhat ile Şirin’i, Aslı ile Kerem’i yakıp kavuran aşk acısından bahsetmeye meylettim. Siz hiç aşk acısı çektiniz mi? Birisi kalbinize pençelerini geçirip tuttuğu gibi söküp attığında maktûlü oynadınız mı? İlk yazdığım örnekteki gibi bir acı olmasa da sınıflandırmanın en alt basamağında da değil aşk acısı bana göre. Sizinkini bilmem ama bendeki acının çıkışı kayboldu. Sevincin ışığı da yok artık tünelin ucunda. Tünelin kapısına kocaman bir kaya düştü ve şansım yaver gitti. Tam kapıya göre bir kaya!

Ben hiç prenses gibi hissetmedim kendimi. Beklediğim bir prens de olmadı. Kara Şövalye’ye aşık oldum, adım da Cadı’ya çıktı. Sonra dedim ya çıkış kayboldu. Ama şimdi kalkıp sorsanız: “Prensese olup prens beklemek ister miydin?” diye. Cevabım: “ Cadı olarak kalıp Kara Şövalye’ye aşık kalmayı değiştirmem.” olurdu. Prensese olup beyaz atlı prensinizi mi bekleyeceksiniz? Bir Cadı olarak Kara Şövalyenizi mi? SIRA SİZDE!

YAREN AĞDAŞ

Yaren'in genç keşif olması bizim için bir avantaj. Son yılı üniversite sınavı için yok sayarsak onunla çalışabileceğimiz iki yılımız daha var. Bu yıl uyak mecburiyetine düşmek zorunda kalmamasını sağlamaya çalıştık. Uyak yapmak istediğinde de ek tekrarlarının uyak sayılmayacağını ahenge katkıda bulunmayacağını öğrendi.

Şiir için gerekli ve yeterli duyarlılığa sahip, gelecek yıl konularını çeşitlendirip üslubunu renklendirmeye çalışacağız.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

DÖRT MEVSİM

Kalbim seni tanıdığında yazdı
Sıcacık ve rengarenk,
Kelebekler uçtu
İlkbahara dönerek

Tanıdıkça üzdün
Oldun benim gözüm
Yağan bir yağmurla
Karardı tüm gökyüzüm

Döndüm yavaşça kışa
Küserek sonbahara
Ne geldin bir daha
Ne de ısındı hava

PARÇALANAN HAYALLER

Soğuk bir akşamdı. Herkes battaniyelerine sıkı sıkı sarılmış, üşümek için kat kat giymişti. Hepsı rüyalara dalmış, ev sessizdi. Benimse aklımda dün olanlar vardı. Yolda gördüklerim .

Parçalanan motor ve kasksız bir sürücü... Hızlı hızlı gidiyordu. Birden ne oldu anlamadan her şey birbirine girdi. Komşumuz, en yakın arkadaşım ambulansa bindirilmişti. Dışarıda kız kardeşi hem korkudan hem de yüksek sestten ağlıyordu. Biz durduk, bekledik. Kızın yanına gittim. Üzülme, abin iyileşir, dedim. Tabii ben de emin değildim. Ya bir şey olursa, ya hastaneye bile yetişemez ise... Bunları düşünürken kız ‘Nereden biliyorsun?’ dedi. Dilim tutuldu, ayaklarım titrerdi, ağzımdan kelimeler çıkamadı, dolandı kaldı. Ya ölseydi, o zaman ne olacaktı? Ne diyecektim? Ne yapacaktı? O, doğduğundan beri yanında olan, oyunlar oynadığı abisiydi.

Bir dikkatsizlik onları ayıramazdı. Arkalarından yola çıktık. Kız da bizimle geldi. Biz bu akşama kadar yanlarındaydık. Çocukken gelen haberler üzücüydü. Çok fazla kan kaybetmişti. Kız, bunlara bir anlam veremese de anlıyordu kötü bir şeyler olduğunu ve ağlıyordu.

Ne olacaktı şimdi? Doktor “durumu kritik” dedikçe tüylerim ürperiyordu. Annesi bir yandan kızını teselli etmeye çalışırken gizli gizli ağlıyordu. Daha 18 yaşında bir gençti. Kadın yanıma geldi. “O motoru almak için beş aydır uğraştı peki ya şimdi ne oldu?” cevap netti. “Koca bir hiç” Doktor artık çıkmıyordu kapıdan. Ne bir hemşire haber veriyordu ne de çocuk gözüküyordu. Kimse bilmiyordu neler olduğunu yaşayacak mı yoksa evet, yaşamalıydı. Sımsıkı tutunup bırakmamalıydı hayatı. Sevmeliydi. Kardeşine kıyamazdı. O bir uyansa gidip sarılacaktı. Birkaç saat böyle geçti. Eve gittik uğramak üzere. Ben hiç uyumadım. Ne soğuktan ne de kapının çarpmasından; Kalbimdeki acıdan. Sabah kalktım, annesini aradım. Ağlıyordu, hıçkırıklarla zorla bir kelime çıktı ağzından: “KAYBETTİK” Ben ağlamaya başladım, hala inanamıyordum, olamazdı gidemezdi daha, kardeşin. Bırakamazdı. Ona bisiklet sürmeyi, okumayı öğretmeden bitemezdi hikayesi. Annem aldı telefonu, “Başınız sağ olsun.” dedi üzülerek. Evlerine gittik, teselli için. Kardeşi yaşayamazdı artık. Ben arkadaşırken bu kadar üzülüysem o ne yapacaktı? Adı “ Umut ” tu. Resimlerini gördüm. Yeni kazanmış sınavı, eğlenmeye gitmiş arkadaşlarıyla. İçmiş, basmış gaza düşünmeden. Sonrası malum...

Aylar geçti, yine gittik onlara bir gün. Kardeşi abisinin yatağında yatıyormuş, belki bir gün gelir diye.

Hepsi dikkatsizliktendi, şimdi kurduğu hayallerini, onu çok seven ailesini ve paramparça bir motoru kalmıştı ardından bıraktığı...

HAYATIN HESABI

Planlarım vardı benim
Bölük pörçük, yarım yarım
Gün geldi, yıkıldı
Bir ev gibi
Tuğla tuğla.

Sevgilerim vardı, vazgeçemediklerim
Yorulup da gülemediklerim
Ve hep kötü sonla biten
Acı öykülerim...

Boş vermiş değilim
Mutlu olmuş da
Ben bir balık gibiydim
Sense bir olta.

Çektin beni ağlarına
Öldürdün yavaşça
Ne kadar güçlü de olsa
Durdu kalbim sonunda...

SİYAH YAŞAM

Rengarenk bir hayattan
Siyahlara geçtim ben
Hayatımda bir kere,
Mutlu olmadım neden?

Hayallerim kumdan kale
Gökyüzüm masmaviyken
Ne oldu bilmem ama
Gitti hepsi birden.

Ne zaman birini sevsen
O da hep gitti zaten
Unuttum artık renkleri
Siyahlarla yaşarım ben.

GÖKBEN SUBAŞI

Gökbek Hoca'nın edebiyata ilgili olduğunu tanıştığımız zamandan beri biliyordum. Birkaç yıl önce de şiir yazdığını öğrendim ve nihayet bu yıl onun şiirleri de kitabımızdaki yerini aldı.

Biçimsel olarak serbest şiir kulvarında yazıyor. Uyak mecburiyeti hissetmiyor ama arada serpiştirilmiş uyaklar da kullanıyor. Dizeleri bazen uzun bazen kısa. şiirsel ifadenin düz cümleden farkının başarılı yansımalarını dizelerinde görebiliyoruz. şiiri boğmadan mecazlardan, söz sanatlarından, imgelerden yararlanıyor. Yazdıkları buluş bakımından farklılıklar gösteriyor. Kimi şiirinde anlam ön planda kiminde kiminde ahenk. Konuları farklılaşsa da hepsi duyarlılık penceresinden ele alınabilecek konular. Ona; bir edebiyat yolcusu, şiir dostu olduğu ve yazdıklarını bizimle paylaştığı için teşekkür ediyorum.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt

ASLANAĞZI

‘Aslanağzı aç ağzını

Açmazsan ağzını sıkarım boğazını’

Tehdit ısrar nafîle

Yalvar yakar beyhude

Açmaz ağzını aslanağzı.

Göğë dönüktür yüzü

Güne bakar.

Kederden midir bilinmez

Ketumdur her dilde,

Her söylencede.

Aslanağzı, aç ağzını...

DERİN SAVAŞ

Bir harman yelinin
savrulan bedenleriyiz
biz
Siyahla beyaz çarpışmakta
kiyasıya

Derine dalmış mavi
ses veriyor
gizliden

Esnetmez mi yürekleri
grinin umut dili?
bakın
gün
ebede kavuşmakta...

GÜZ'CE

Özgürlüğe kucak açtı
Sarı dut yaprağı
Sonra üzerini bir yaprak örttü.
Ayak çırpışların
Kucak açışların,
Kısaca özgürlüğün sesidir bu, dinle
Hazandır.

Açmış kanadını yalıçapkını
Kafa tutuyor borana,
Şarkısını söylüyor
Kızıl Eylül'e inat.
İçini ürpertir
Rüzgarın ılgıt ılgıt dokunuşu
Doğanın sıra sıra ezgisidir bu, dinle
Hazandır.

Bu mevsim mi imbat
Bu kadar tatlı eserdi?
Yoksa şimdi mi hissettik değerini?
Son deminde karanfiller,
Gitmekle kalmak arası bir yerde.
Yaşam çılgılığı var ne de olsa, dinle
Hazandır.

İÇ SES

Sevdaya dair söylenmemiş ne varsa
Nihavend bir şarkı,
Bir şiir, yarı lirik
Söylemek isterim.
Avaz avaz çılgılık çılgılığa...
Haykırmaksa haykırmak
Masumca, hoyratça, boğazımı yırtarcasına...

Umuda dair beklenmedik ne varsa
Bir dilim sıcak ekmek
Bir çay, koyu kızıl
Hayal ederim.
Pembe beyaz uçarcasına...
Özgürlükse özgürlük
Serbestçe, sessizce, şüphesiz kimsesizce...

Bahara dair görülmedik ne varsa
Turuncu begonviller,
Bir saksagan, sarı mavi
Görmek isterim.
Düşleri hülyaları zorlarcasına...
Hayalse hayal
Aydınlıkça, beyazca, karanlıktan korkarcasına...

SEYR-İ HAYAT

Kıldan ince kılıçtan keskin
Bir yol izindesin yolcu
Tozunu sırtlarsın katmer katmer hüznlerin
Mutluluklarını satır aralarında tadarsın.
Eğilmez başın lakin
Yüreğın dik duramaz ağlarsın.

Durup dinlenesin var belli
Sıcak bir handır gönlüne kestirdiğın
Oysa günaşırı özlemler biriktirirsin, bilirim
Kıldan ince kılıçtan keskin
Umut yolundur yolcu.

ŞAİR DİLİ

Şiir gibi kokmalı şiir.
Boram boram türkü mesela
Zarafetin adı olmalı gizli açık.
Uzaktan duyulmalı dizelerin ayak sesleri
Kelimeler aheste aheste damıtılmalı
Şiir, şiir gibi kokmalı.

DOĞA ŞİMAL SENEM

Doğa, bu yılın keşiflerinden. Ders içi ve dışı çalışmalarında çok aktif olduğu için gruba devamlılığını çok sağlayamadık. Bu durum üretkenliğine de yansdı tabii. Daha fazla yazabilecek ve böylelikle nitelikli ürünlere yol alabilecek bir potansiyeli her zaman var.

Sorgulayan, özgüvenli, samimi kişiliği yazdıklarına da yansdı. Bu kuşakta sık gözlemlediğimiz sıkınlık, rahavet ve bezmişlik onda hiç yok. Bu sebeple yöneleceği her alanda başarıya ulaşacağına eminim.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

ZİYAN

İnsan en çok kimsiz kaldıysa en çok oralı oluyormuş. En çok kime kırıldıysa dermanını yine onda arıyormuŐ. Cevabını alamayacağını bildiği halde tım soruları ona soruyormuŐ. Verdiğin değerin altında ezilmek böyle bir ŐeymiŐ. Yolunun keŐiŐtiđi insanın, seni bir çıkılmaz sokakta bırakıp yolun açık olsun diyeceği kimin aklına gelir ki? Kızarsın ama kızgın kalamazsın. Yanarsın ama için hala karanlıktır. Peki Şimdi ben canımın yandığına mı yanayım; canımı yakanın, canım olduğuna mı?

Mesele ne aslında biliyor musunuz? Haklı olmak değil haklı kalabilmek. Uzun vadede haklı olabilmek. Haklı olmak, tım o kırgınlıkları geçirir mi bilinmez ama vicdanı rahatlatır belki de. Vazgemezsin ama öyleymiŐ gibi yaparsın. Başını yastığa koyduğunda kendine verdiğin vazgeçeceğim sözlerini asla tutamayacağını bile bile her gece aynı Şeyi yaparsın. Vazgeemezsin gözlerine baktığı o anlardan. Çünkü birinin gözlerine dolu dolu bakmak, onun rüyalarına girme ihtimalini göze almaktır. Ama yine de mutsuz olduğun anlar terazide mutlu olduğun anlardan ağır bastığında noktayı koyarsın. Yorulursun ama daha çok alıŐırsın. Yorulmaya yle çok alıŐırsın ki artık yorulduğunu fark etmezsin bile. Őeref gemisinin güvertesine terk edenleri ilk limanda indirirsin. Yenilerine yer açılsın diye.

Velhasıl zıyan olduk, ziyadesiyle. Zıyan edenler sağ olsun...

SUSKUNLUĞUN BULUŞTURDUKLARI

“Umut ölmez değil, ölür. Önemli olan cenazesine kaç ‘keşke’nin katıldığıdır.” demiş Nafer Ermiş kitabında. Umudu öldüren her katil, gelecekte keşkeyle başlayan cümlelerin askeri olarak çıkar karşımıza. O keşkeler birikir, büyür çığ gibi içimizde. Kanser gibi yayılır her yere. Nefesimizi keser belki de. Ama susar bazı insanlar, keşkeleri arasında boğulur. Büyüdüğünü susmayı öğrendiğinde anlar. Benim gibi. Sonra sorar “Duyuluyor mu sustuklarım oradan?” diye. Söylenecek o kadar şey varken susmaya mahkûm olurlar. Sustuğu saatler içinde kavga ettiği saatlerdir. Kelimelerin yetersiz kaldığı, susarak anlaştığı insanlar seçer ardından. Karşılıklı otururlar ve sadece susarlar. Anlatsalar herkes anlar zaten. Önemli olan suskunluğun çığığını duymak... “İyi değilsin biliyorum.” diyen insanlar biriktirmek. “ Sen ne anlattırsan anlat, anlattığın karşındakinin anladığı kadardır.” derler ya o hesap işte. Anlatmaktan yorulanlar anlayanı aramaya başlar. Bulduğunda o suskunluk bağı her şeye bedel olur, demirden bir zincirle bağlar iki insanı. Sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi.

Her insan diğer yarısıyla doğarmış, elmanın ikinci yarısıyla. Öyle değil aslında. Önemli olan elmanın iki yarısı olmak değil de iki elma olarak yürümek hayat yolunda. Anlayarak, severek alışmak birbirine. Farklılıklarıyla sevmek. Özdemir Asaf’ın dediği gibi “Herkes fazlasıyla sevmiş. Ben eksikleriyle de sevdim oysa.” Önemli olan eksikleriyle sevmek, yanlısını bile sevmek sırf onun olduğu için... Mücadele etmek ya da. Arkanı dönüp gidememek. Sabah uyanınca ilk iş onu sevmek, gece yine onu severek uyumak. Alışkanlık gibi. Sevme alışkanlığı, aşık olma alışkanlığı. Ya da hayatındaki keşkelerin tek tek silindiği “iyi ki” lerle başlayan cümleler kurmak. Bütün “iyi ki”lerin ona adanması. Her gün biraz daha sevmek için nedenler üretmek. Anlamaya başlamak, anlamak için sustuklarına bakmak. Suskunluklarının arasından yeni umutlar yeşertmek. Yüzündeki gülümsemenin sebebi olmak... Tüm dert gemilerin yanaştığı en büyük liman olmak...

Oscar Wilde çok güzel bir sözü tarih sayfalarına geçirmiş. “Dünyanın en güçlü insanı bile olsan sevdiğine karşı kaybedersin.” Kaybeden olmayı kabullenerek sevmek gerek. Sevmek bir kayıptır çünkü. Kalbini açarsın başka birine. Sonunda kalbin o parçasının onunla gömüleceğini bile bile. Kırdığın her kalbin sahibiyile yolun

bir yerde mutlaka keşişir. İşte bu yüzden kırmadan sevmeli. Kırıp dökmeden, keşkelere yeni keşkeler eklemeden.

İLAYDA TAYLAN

İlayda'nın özgüvenle beslenen cesur ve kararlı duruşu yazdıklarına da yansıyor. Yaşam kaynaklı metinler üzerine çalıştığımız için içtenlik etkili ölçüde dikkat çekiyor zaten. Olaylara ve durumlara farklı bakabilmek metinleri özgünleştiren en temel özellikleri oluyor.

İlayda'yı özgün kılan da kendine karşı da çevresine karşı da gözlem ve tespitlerini çekinmeden kaleme alabilmesi oldu. Kurmaca metinler oluşturursa onlarda da başarılı olabileceğinin sinyalleri alınıyor yazdıklarından.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Merhaba Kardeşim,

Bugün günlerden 25 Ağustos. Bugün senin doğum günün. Biliyorum belki de bu mektubu okuduğunda hâlâ doğum günün olmayacak, ama ben yine de yazmak istedim.

Dertlerimi dinleyen ve her zaman bana yardımcı olan, siyah defterime beyaz kalem, bana aydınlığı gösteren kişi, iyi ki benim ağabeyimsin. Bugün benim için bir dönüm noktası, bugün olmasaydı sen olmazdın ve bugün iyi ki var.

Sayın değerli, sağlam ciğerli, kalbimin en değerli köşesinde gül suyu şişesinde saklamış olduğum harika insan, harika ağabeyim... Sadece benden önce doğman ağabeyim yapmıyor seni. Su koymaktan başka işlere de yarar kardeşler. Bir de ağabeylerini çok severler ve doğum günlerini asla unutmazlar.

Mutlu yıllara güzel kalpli ağabeyim. İyi ki benim kardeşimsin, iyi ki varsın. Hayatının bu yılları nasıl geçtiyse bundan sonraki yıllar daha güzel geçsin. Hayat sana gülsün, istediklerini versin. Hep benimle kal kalbimin en değerlisi. Seni çok seviyorum.

Yakında görüşmek üzere, iyi ki doğdun.

Biricik Kardeşin İlayda

16 YILIM

En küçüktüm.

90'ların sonunda, ben daha annemin karnındayken bile buranın ne kadar kötü bir yer olduğunu anlayıp gelmek istemesem de 14 Eylül sabahı saat 04'ü 02 geç doktorların zoruyla ve suni sancıyla Konak-İzmir'de dünyaya geldim.

Adımın ne olacağı çok tartışıldı. Eylül olsun istediler, annem “Çok klasik, olmaz.” dedi. Merve olsun dediler “Kuzeniyle aynı isimde mi olsun?” dedi. En sonunda ablamın “İlayda” olsun belki suyu çok sever, isminin anlamını da taşır demesiyle “İlayda Taylan” oldum. Onlara neden o kadar güzel geldi bilmiyorum ama 99 yılında doğan kız çocuklarının % 65'inin ismi İlayda resmen.

Babam adliyede memur, annem Sümerbank'ta işçiydi. 3 yaşına kadar annemin çalıştığı fabrikada gürültülü dikiş makineleri, makaslar ve iplikler içinde büyüdüm. O gün gelip devlet fabrikayı kapatmak istediği zaman grev yapan işçilerin arasında, kulaktan dolma bir şekilde “Direne direne kazanacağız!” diyerek o zamandan başladım kendimi ve çevremi savunmaya.

Hiçbir zaman çok uslu bir çocuk olamadım. Ne zaman bir yere bıraksalar, 5 dakika sonra orada olmaz; gezip keşfetmek isterdim. Sıcak kömür sobasıyla tanışmam da bu şekilde oldu. Kendi evimizde soba olmadığı için nasıl bir şey olduğunu bilmezdim. Babaannemin evinde soğuk kış günlerinde herkes onun çevresinde toplanırdı. Onun ne olduğunu öğrenmek istemiştim. Odada sadece babam ve ben vardık. Resmen bana zarar gelsin istiyormuş gibi sıcak sobaya yaklaşmama hiçbir şey demedi ve elimi sobaya dayadığımda beni oradan çekip almadı. Hiçbir zaman çok ağlayan, mızımız kız çocuklarından olmadım. Meraklı olduğumdan başıma ne gelirse gelsin, ben yapmıştım ve sonuçlarına da ben katlanmalıydım.

Üstüme giydirilen pembe zıbnları çıkarır atar, nerede mavi var oraya koşardım. Yavaş yavaş büyüyor, neyin ne olduğunu anlamaya başlıyordum. 5 yaşlarındayken amcamlarla beraber gittiğimiz yaz tatilinde deniz bütün maviliğiyle tüm dikkatimi çekmişti. Annemle beraber gitmek istiyordum fakat o da yengemle dedikodu yapmaktan bıkmıyordu. Amcam, dikkatimi denize verdiğimi anlamış olmalı

ki beni kaptığı gibi ayaklarımın değmeyeceği seviyedeki suya attı ve 10 dakikada yüzmeyi öğrenmişim. Bir şeyleri başarabildiğimi görmek ve hissetmek beni her zaman mutlu etti.

Okula başladım.

Herkes annesi için ağlarken ben yine keşif peşindeydim ve okulun ilk gününden kafamı yarımışım. Sınıfın en küçüğüydüm ama okumayı ve yazmayı ilk söken de ben oldum. Yıllar geçti ben Saadet Emir İlköğretim Okulundan mezun oldum. 2013 yılında İzmir Anadolu Lisesine kaydımı yaptırdım.

Her zaman kalabalığın içindeki yalnız insan, kaldırımında 3 kişi yürümeye çalışırken arkada kalan 1 kişi, güzellerin arasındaki çirkin oldum ben. Kimse sitem ettiğimi sanmasın. Halimden çok memnunum. Bazen sadece bir kişi bile yeter tüm benliğinize ve ben de bu kişiyi bulma yolunda ilerliyorum.

Devam edecektir...

MELİS ÇALIŞKAN

Melis'in tüm derslere yansıyan bir başarı öyküsü var. Ama ders harici her şeyden çekilmiş gibi bir tavır sergilemiyor kendisi. Sosyal yönü kuvvetli. Bireysel yazma çalışması yapmadı ama görev gereği yazdı. Yani derslerde türü belirlenmiş metinler üretti. Gelişmiş ve oturmuş bir cümle yapısı hemen göze çarpıyor yazdıklarında, sürekli yazarsa özgün ifade üslubunu da geliştirecek potansiyele sahip.

Kısaca gayretini ve emeğini ne kadar kullanırsa akademik hayatı da yazdıkları da en zirveye tırmanmaya aday...

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GONE GIRL (KAYIP KIZ)

Bazı filmler vardır ki, daha başlangıcında bize sıradan gelir, hemen “klasik bir senaryo” yorumunu yapıştırmak isteriz. Fakat film sonra bize öyle bir tokat atar ki olanları ağızımız açık bir şekilde izler, yorumumuz anında yok olup gider. İşte Gone Girl’de ismindeki klişe görünümü, sıradan kurgusuyla bütünleyerek bu tokadı atmaya başaran bir yapıt.

Nick ve Amy çiftinin başta romantik durumlarını anlatan, sonra Amy’nin kaybolması ile giderek psikolojik sınırları zorlayan bu film, bir kaçırılma olayı üzerinden oluşturulsa da ikiyüzlülük problemlerine, medyanın karanlık yüzüne de değinmeyi ihmal etmiyor. Ayrıca kaçırılmadan sonra filmde ara yazı olarak sunulan “kaçırılmadan sonra 1.gün” gibi ifadeler beni filme daha da odaklayarak içine dahil etti. Ölüm, cinayet, aldatma gibi unsurlar, film uzun olmasına rağmen kısa tutulduğundan ve olaylar kördüğümüne dönüp beni sıkmadan sonuçlandığından, yapıt beğenimi daha çok kazandı.

Filmde anlatım Amy ve Nick’in ağızından karışık gerçekleştirilerek daha tarafsız bir tutum sergilenmiş. Fakat, Amy’nin başta hissettirdiği sınırsız, gözü dönmüş hallerinden birden cayararak yumuşaması bana pek de inandırıcı gelmedi.

Beni özellikle etkileyen yönü; filmin başı ve sonunun aynı sahne ve aynı sözden oluşması ve bununla birlikte bana aynı iki sahnede ayrı duyguları hissettirmesiydi. Yani filmin sonunda aynı kareleri bambaşka bir bakış açısıyla değerlendiriyoruz.

Gone Girl’in asıl amacı ise bence “kayıp kız” figüründen çok evliliklerdeki zayıflığı, medyayı, ekonomik bunalımların insanları nasıl kontrolden çıkardığını göstermek.

Eğer olay akışı hızlı, kaliteli kurgulu ve ters köşeye yatıran bir film arıyorsanız Gone Girl’ün beklentilerinizi karşılayacağını düşünüyorum.

KARMAKARIŞIĞIZ!

Bundan yaklaşık 2-3 hafta kadar önce... Belki de çoğumuzun görüp hayrete düştüğü bir haberi paylaşacağım. Ankara’da bir kişi köpeği aracının arkasına bağlayarak sokak sokak sürüklüyor. Haliyle bu durum da çoğu kişinin dikkatini çekiyor. Fakat durum keşke bununla kalsa! Üstelik bunu yapan kişi uyarılara “benim köpeğim değil mi, istediğim gibi gezdiririm! ” diyor. Hem suçlu hem güçlü lafı tam uyuyor sanırım bu kişiye.

Bahsetmek isteğim diğer haberde ise bir yardımsever engelli kediler ve köpekler için ücretsiz yürüteç yapılabileceğini söylüyor. Şimdi şu iki habere bakıyorum da, üzülsem mi sevinsem mi bilemiyorum. Öyle karmaşık bir durumdayız ki, zarar veren de insan; yaralara merhem olup iyileştiren de. Ama o zararsız, masum canlıların hiçbir neden yokken ki ne olursa olsun, işkence edilip sürüklenmesinin ne açıklaması olabilir ki? Herkes gibi onlar da muhtaç ilgiye, sevgiye... Hatta bazen insanlara, insanlığı öğretiyorlar. Unuttuğumuz şeyleri hatırlatıyorlar. Ancak şu içimizi sızlatan, bize insan olduğumuzu hatırlatan vicdanımız olmadığı sürece, bu yazdıklarımın adeta bir söz gibi uçup gitmesinden başka bir şey beklemek gerek...

ŞİRİNCE

Şirince; adı gibi şirin, havasıyla, atmosferiyle insanı “Kıyametin uğramayacağı yer.” rivayetine inandırabilecek nitelikte bambaşka bir köy.

Köy denmeyebilir aslında buraya. O nostaljik Anadolu kokan evleriyle, sizi sürekli yürümeye iten Arnavut kaldırımlarıyla dağların arasına saklanmış bir geçmişe yolculuk sanki. Zaten yolda aldığımız bilgilere göre temelinin 6.yy’a kadar dayandığı söyleniyor.

İlk girdiğinizde gözünüze adım başı papatyadan taç yapan yerli kişiler takılıyor. Renk renk, şekil şekil, insanı hepsini almaya iten taçlar, uzun yıllar saklayıp bize Şirince’yi özlemle hatırlatacak türden. Yola devam ederken manzaralarıyla dikkat çeken, yoğun bir ilgiye sahip ev yemekleri, gözleme yapan yerler karşımıza çıkıyor. Köyün doğallığının ve samimiyetinin anı şekilde yemeklere yansındığını her kaşıқта hissedebiliyorsunuz.

Ayrıca yemeklerimizi yerken restoran sahibinden eskiden buranın adının “Şirince” değil “Çirkince” olduğunu öğreniyoruz. Neden böyle dendiğini merak ederken, azat edilen bir grup Rum’un kendilerine gösterilen bu yeri beğenmeyip “Yeriniz güzel mi?” sorusuna “ Çirkince” cevabını verdiklerinden dolayı bu şekilde anıldığını anlıyoruz. Fakat şimdi ki halini görünce nasıl beğenmediklere insan şaşırıyor değil.

Köy meydanına gidene kadar çevrenizde bu yere ait o kadar çok takı, eşya, kıyafet görüyorsunuz ki almadan gitmek büyük bir ayıp olacaktı gibi geliyor. Ayrıca meydanda kocaman bir çınar ağacı ve büyük bir çarşı da var. Anlaşılabileceği gibi burası geçmeye doyamayacağınız dolu dolu bir köy.

Şirince’nin en meşhurunun da şarabı olduğunu bildiğimizden tepede bulunan eski bir kiliseye doğru gidiyoruz ve bodrum katındaki muhteşem şarap mahzenine ilerliyoruz. Her tür aromanın bulunduğu, duvarlara saklanmış özel şaraplarını merakla inceliyoruz. Neden bu kadar meşhur olduğunu anlatıyorlar. Ayrıca oradaki görevli bize bu şarapların Avrupa’da bile olmadığını söylüyor.

Mahzenden çıktıktan sonra hâlâ yaşanan, buram buram tarih kokan evlerin arasına giriyoruz. Burada bazı evler butik otel olarak kullanılıyor. Kafa dinlemek ve güzel bir hafta sonu geçirmek için ideal bir yer olarak düşünülebilir.

Sonuç olarak Şirince, eski adının tam tersine bir yer olup mutlaka gezilmesi gereken yerlerden. Eğer yolunuz Efes ve Selçuk tarafına düşerse mutlaka uğramadan geçmeyin derim.

YAREN ZINGİL

Duygusal, duyarlı ve heyecanlı bir yapısı olan Yaren, sesine heyecanını yansıtarak konuşur. Yazdıklarında da bu canlılığı hissettiren cümleler kurdu.

Öğretici metin kalıbında yazdığı yazılarda bile harflere yansıyan bir canlılığı sağladı.

Yazmaya devam ederse cümleleri içerik ve üslup yönünden daha da geliştirecektir.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

CANIM AİLEM

Okula geliş hikayem dün gibi: İzmir'e aşık kızın İstanbul hikayesi... Karakteri olmayan insanlarla olgunlaştım, benden daha karakterlileriyle tanışıp biraz daha büyüdüm. Sevmeyi de öğrendim, hayır demeyi de. Çok güldüm, çok ağladım. Her zamanki gibi her tercihim sıradışıydı. Çok fazla hata yaptım. Hiçbiri için keşke demedim ama hepsiyle biraz daha fazla büyüdüm. Her sorunla bana öğrettiğiniz gibi başa çıktım. Çünkü zorundaydım. Arkamı toplayan ailem, benden yüzlerce kilometre uzaktaydı. Her zaman annemin güçlü kadın imajını, babamın şekerli duygusal yanını örnek aldım. Her gelişimde çizgileriniz biraz daha belirgindi. Ama ben daha cesaretliydim. Evet babacığım "Hayır İstanbul'a gitmeni istemiyorum!" dediğinde sana çok kızmıştım. Ama şu an ne demek istediğini o kadar iyi anlıyorum ki! İstanbul düşene bir tekme, İzmir ise düşene el uzatanmış. "Dik başlısın Yaren." dediğinde başımı yere eğdirebilen tek erkek. Gözlerinizle sevdiniz beni yıllarca, bende size layık olabilmek için güzel insanlar topladım etrafıma.

Kocaman "iyi ki"lerim, güzel mesafelerim terk etmek istemediğim bir İstanbul'um, sahip olduğum güzel dostlarım ve kaliteli düşmanlarım var. İyi ki varlar!

Bu satırları yazarken bir rahatlama hissi geldi, sanki annemin dizine yatmışım da saçlarımla oynuyormuş gibisinden. Biliyorum siz de benim yokluğuma alışamadınız, tıpkı benim gibi. Evin kokusu burnumda tütüyor. Her aklıma gelişiniz de burnumun direği sızlıyor, mahzunlaşıyorum. Her sabah babamın uyandırmasını bekliyorum "Yaren güzel kızım, tatlı kızım." diye. Sonra ben uyanmayınca "Aaa hadi ama babam geç kalacaksın!" deyişi... Sabah erken kalkmayı zaten sevmem ama babam bu durumu daha çekilir kılıyordu. Aklınız bende biliyorum ama size duyduğum özlem dışında iyiyim canlarım. Her gece Allah'a ömrümden al, ömürlerine ekle diye dua ediyorum. Eklesin ki her güzel anımda yanımda olun.

Kalbim de, ruhum da, dualarım da sizinle. Sizleri çok öpüyorum. Siz iyi olduğunuz sürece ben de iyi olacağım.

Sizi seviyorum.

ÇANDARLI

Haniii...”Nerede yaşamak isterdiniz? “ diye sorulduğunda, çoğunlukla ”Küçük bir sahil kasabası” diye cevap verilir ya... İşte o yerlerden biri Çandarlı... Dikili’nin kraliçesi, Amazonların gözbebeği!

Çandarlı (Pitane) yöresinde, tarih öncesi izler M.Ö.4000’li yıllara dayanır. Rivayete göre Amazon kadın savaşçılar, yöreyi ele geçirmişler ve Pitane başta olmak üzere birçok kıyı kentin kurucusu olmuşlar. Kadın kenti veya Kraliçe kenti anlamına gelen “Pitane” sözcüğü de buradan gelmektedir.

Çandarlı; önemli turizm potansiyeline sahip, tarihi, doğal güzellikleri ve sahili ile oldukça keyifli ve şirin bir belde. Osmanlı döneminde II. Murat’ın ünlü sadrazamı Çandarlı Halil Paşa, burada, o tarihlerde harabe durumunda olan Çandarlı Kalesi’ni yeniden yaptırmış ve beldeye onun adı verilmiş.

Çandarlı’da her yıl temmuz ayının ikinci haftasında “Kaleiçi Kültür ve Sanat Festivali” düzenlenir. O gün Çandarlı nedense bir başka güzel görünür insana..!

Çandarlı’ya denizi sol tarafınıza alarak girersiniz. Sahil boyunca upuzun, kaleye kadar uzanan geniş kumsalı ve plajı adeta çağırır sizi. Deniz, plaj, tarih; nakış nakış işlenmiş gibi iç içedir Çandarlı’da... Eee ne de olsa “kadın eli” değmiş ya!!!

ENES KAYMAZ

Enes derste ilk tanıdığım andan itibaren gelişme gösterip tam bir TM öğrencisi diyebileceğim özelliklere doğru yol aldı. Dersimizin özellikle sosyal içerikli yönüne çok ilgiliydi, farklı bakış açıları geliştirmeyi de düşünce üretmeyi de bildi.

Sesinin muhteşemliğine müzik gecesinde tanık olduk . Yazdıkları da sesi, kişiliği, duruşu ve hayata bakışı ile paraleldi. Duyarlılıktan süzülen içli metinler üretti. Ayrıntıları da başarıyla yakaladı. Kitabımıza dedesine yazdığı bir mektubu aldık, dedesini özleyenlerin duygularına tercüman olacak.

Daha planlı daha gayretli bir Enes üst düzey başarılarına imza atacaktır.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Tonton Dedem,

Seni düşündüğüm de hep kahverengi çizgili kumaş peçeten geliyor aklıma. Hiçbir zaman kağıt peçete kullanmazdım. Yıkayıp yıkayıp kullanırdın peçeteni. Şimdi daha anlamlı geliyor yaptığın bu hareket. Çünkü küçüktüm, sadece kucağında oturup annemin küçükkengi yaramazlıklarını dinlerdim ben. Şimdi büyüdüm ama sen yoksun. Gerektiğin de omzumu yaslayacağım çınar ağacımдын sen.

Pikabını ve o dev gibi radyonu ben aldım sen göçtükten sonra. Evimin baş köşesinde duruyorlar. Her gün söz veriyorum tamir edeceğim diye lakin ihmal ediyorum. Zaten öğrenciler böyledir, her şeyi bilirler ama yapmazlar. Ama sen öyle miydin dedem; aççıydın, çiftçıydın, üretirdin. Her yaz diktiğin çamların gölgesinde yemek yerken hayır duamızı almakla kalmıyorsun yaşamında bize öğrettiğin değerleri bir kez daha gözden geçiriyoruz. Askerlik anılarını anlatmaya başladın mı "Aman dede ya of!" diyerek susturmaya çalışırdık seni. Bitmez mi askerlik anıların derdik ama sizin zamanınızda beş seneydi askerlik tabii ki bitmez. Çocukluğundan beri annesiz babasız büyümüştün. Bazen dalıp giderdin uzaklara. Bizde o an televizyon izlerdik sen kalkıp televizyonun önüne geçerdin, kendinle ilgilenilmesini isterdin dede. Bunları neden düşünemedim, neden o anda sana sarılmadım, neden seni sevdiğimi yüzlerce binlerce kez söylemedim?

Pişmanım... Ben senin yaptığın şakalarla, yaptığın o komik hareketlerle büyüdüm. Sen o büyük masanda bulmaca çözerken ben masanın altına girip rahatsız ederdim seni. O bile hoşuna giderdi bazen. Anneannemle didişmelerinize bakardık, gülerdik hep. Ama şimdi yalnızca senin birkaç fotoğrafına bakıp videolarını izleyip gülüyoruz. Bir araya geldiğimizde seni anlatıp birbirimize böyle derdi şöyle derdi deyip duruyoruz, gülüyoruz burukça kendi aramızda. Senin laflarından bir jargon oluşturduk. Ne güzel adamdın sen can dedem. Eşofmanını karnına kadar çekip öyle dolaşmanı, limonlu çayını, bulmacanı, çocuklar için her gün yenilenen şekerlerini ve beyaz leblebiye kara tavuk demeni özledim dede.

Ah dede, sen gittikten sonra pek bir ıssızlaştı bu dünya.

En küçük ve en yaramaz torunun
ENES

MEHMET SAĞLAM

Mehmet , eski mezunlarımızdan ve öykü şiir grubunun eski üyelerinden biri . Üniversiteyi de bitirdi. Üniversitede edebiyat okumadığı halde şimdi Ege Üniversitesinde “Çağdaş Türk Dünyası Edebiyatları “ alanında yüksek lisans yapıyor . Önceki kitaplarımızın okurlarca çok beğenilen şiirlerinin şairi. Daha sonra öykü alanını tercih ederek öykü kitabı da çıkardı. Bizim kitaplarımızda da öykülerini yayımladık. Bu kitabımızda bir şiirini yayımlayacağım. Bu şiir bir “tahmis”.

Divan edebiyatını anlatırken edebi zevkini de iç mantığını da anlatmakta zorlandığımız için bu şiirini kitabımıza almaya karar verdim . Tahmis, bir şairin kendi gazelinin ya da başka bir şairin gazelinin her beytinin başına üç dize ekleyerek oluşturulan bir nazım şekli. Yani gazelin uyak şeması “aa ba ca da” şeklindeyken siz ekleme yapınca “AAAaa BBBba CCCca DDDda” şeklinde bir uyaklanış sağlıyorsunuz. Büyük harfle gösterdiğim dizeler sizin dizeleriniz oluyor . Mehmet de Nedim’in bir gazeline ekleme yaparak tahmis yazmış. Başarısını şöyle söyleyebilirim ki tüm Türk edebiyatının en önemli gazel şairlerinden olan Nedim’in dizelerinin yanında Mehmet’in dizeleri hiç sırtmamış. Dizeler arası kan uyumsuzluğu olmamış . Şiirin “ Fâ i lâ tün Fâ i lâ tün Fâ i lâ tün Fâ i lün “ aruz kalıbıyla yazıldığını söylesek aşılın zorluk derecesini de belirtmiş olurum herhalde. Kitabımıza ayrı bir renk verdiği için teşekkürler Mehmet.

TOLGA BAŞARI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Tahmis-i Gazel-i Nedim

Bildiğin tüm ilm-ü âdab kıl-ü kâl olmuş sana
Ol güzelin fiiliyatı ilmihâl olmuş sana
Ehl-i lezzet-yâb için ne yağ-ı bal olmuş sana
Haddeden geçmiş nezâket yâl-ü bâl olmuş sana
Mey süzölmüş şîşeden ruhsâr-ı âl olmuş sana

Elvan elvan erişir kokun terindir hartucu
Rûzigârdan senle dolmuştur gülistânın içi
Sar da ver bed ağzımın tek hâk-i pâyin sorgucu
Bûy-ı gül takdir olunmuş nâzın işlenmiş ucu
Biri olmuş hoy birisi dest-mâl olmuş sana

Zülfüarus boynunun her bir yanı altın alem
Meste düştüm serbülentken feth olundu ol kalem
Sırr-ı hüsnün üzre hayretten ibaret meşgalem
Sihr-ü efsûn ile dolmuştur derûnun ey kalem
Zülfü Hârût'un demek mümkün ki nâl olmuş sana

Tîr-i gamzen mahveder cânım savurur her yere
Tîr-i gamzen yakmayan cânım sürün de gir yere
Künc-i rahattır o gûşen ger bana izin vere
Şöyle gird olmuş Firengistân birikmiş bir yere
Sonra gelmiş gûşe-i ebrûda hâl olmuş sana

Ey zavallı tek izimden yüz sürer misin demiş
Günbegün cânın cefâ etsem sever misin demiş
Kablehü tam hüşrubân hoş eder misin demiş
Ol büt-i tersâ sana mey nûş eder misin demiş
El-aman ey dil ne müşkilter suâl olmuş sana

Rindlerin mey kâsesi hem zâhidin ayranısın
Zülfikârım yâr-ı nârım gönlümün seyransın
Dil dil-ârâ nispetinden bu dağın kayranısın
Sen ne câmin mestisin billah kimin hayranısın
Kendin aldıldın gönül n'oldun ne hâl olmuş sana

Bel lebâlebdır ya pekmez ile vû yahut leben
Gonca-leb tattırmadın bir damla su ol kûzeden
Haklısın kavzansa lâzım hiç suâl etmem neden
Leblerin mecrûh olur dendân-ı sîn-i bûsedden
La'lin öptürmek bu hâletle muhâl olmuş sana

Yâri gördüm cümle yâranım için ağyâr dedim
Yâr dediğimden vefâ bir zerre olsun görmedim
Şehr içinde yâ Mehemmed gonca bir gül dermedim
Yok bu şehr içre senin vasf ettiğin dil-ber Nedim
Bir perî-sûret görünmüş bir hayâl olmuş sana